галерея

Елисаветград

15 років як одна мить

Микола Цуканов

галерея
Єлисаветград

15 років як одна мить

Кропивницький
2026

УДК 069:75](477.65)
Ц-85

Цуканов М.
Ц-85 «Галерея «Єлисаветград». 15 років як одна мить». – Кропивницький, 2026. – 400 с.: іл.

Одного дня, в березні 2011 року, в Кіровограді (теперішньому Кропивницькому) сталася неординарна подія - відкрилася приватна галерея. Вона була першою (і, на жаль, залишається єдиною) в місті. Цей вчинок її засновника Миколи Цуканова зрозуміли та схвалили не всі. Деякі знайомі вважали його дивним й незрозумілим...

Минуло п'ятнадцять років. Галерея стала культурним простором, відомим далеко за межами рідного міста. І Микола Цуканов вирішив озирнутися назад і згадати той шлях, який він пройшов разом зі своїм «творінням», згадати події та зустрічі за ці роки, друзів та однодумців, на допомогу та розуміння яких він спирався всі п'ятнадцять років та підтримка яких дає йому можливість впевнно дивитись в майбутнє.

Книга є і літописом, і альбомом, магічним кристалом, який допомагає заглянути в минуле й оцінити перспективи майбутнього.

Рекомендується поціновувачам мистецтва, краєзнавцям, всім небайдужим до соціально-культурного життя рідного міста.

УДК 069:75](477.65)

Якість ілюстрацій у книзі зумовлена станом оригінальних фотографій.

© Цуканов М. М., 2026

Синові Глєбу

У березні тобі виповнилося двадцять, а галереї – п'ятнадцять. Хтось скаже – просто збіг, та для нас це частина однієї спільної історії. Саме тому цю повість ми присвячуємо тобі.

Коли ми відкривали галерею, ти був ще хлопчаком. Ми робили це не лише для міста – ми робили це і для тебе.

Ти ріс поруч із нею: серед виставок, захопливих розмов, зустрічей із цікавими людьми. Ти бачив наші хвилювання і наші радощі. І для нас це завжди було важливо.

Тепер тобі вже двадцять. Попереду – твоє життя: свої рішення, свої помилки, свої перемоги.

Ми не знаємо, яким буде світ завтра. Але точно знаємо: ти впораєшся.

У тобі є головне – порядність і характер.

Живи чесно і йди своїм шляхом.

З любов'ю
мама і тато

травень 2026 року

І. КОЛИ ПЕРЕГОРТАЄШ ПАМ'ЯТЬ

Цю повість я написав за кілька днів. На одному диханні. Адже коли пишеш про важливу частину свого життя, не доводиться вигадувати наступне речення – ти просто знаєш його.

Наближався день п'ятнадцятиріччя галереї.

П'ятнадцять років… Вони промайнули швидко.

Перегортаючи в пам'яті веремію днів після 3 березня 2011-го, я подумав: зроблено багато.

Виставки. Конкурси. Пленери. Близько двадцяти виданих книжок. Різні культурні проєкти. Зустрічі з людьми, що назавжди залишилися в пам'яті.

Багато з цього стало частиною культурного життя міста, найкращого для мене.

Але раптом майнула інша думка: стало частиною… а чи залишиться? Сьогодні інформація живе секунди. Новини зникають, обличчя стираються з пам'яті, імена губляться в невпинному потоці життя.

За ці п'ятнадцять років ми втратили багатьох друзів - тих, хто був частиною нашого простору, хто любив приходити до галереї – храму культури (як влучно зазначив один священник).

Вони жили виставками, чекали їх відкриття, хвилювалися перед творчими зустрічами, охоче ділилися своїми думками…

Сьогодні багатьох із них уже немає серед нас. Але вони залишилися в історії галереї – і в нашій пам'яті.

Балетмейстери Анатолій Кривохижа та Григорій Чапкіс, живописці Сергій Шаповалов та Фелікс Полонський, краєзнавці Станіслав Янчуков та Вадим Смотренко, мистецтвознавці Броніслав Куманський та Андрій Надєждін, майстри пензля Володимир Остроухов та Лариса Яковлєва, педагоги Оксана Яненко та Сергій Колісник, графіки Віктор Михайличенко та Микола Грох, фотографи Валерій Лебедик та Іван Корзун, народні художники України Юрій Зорко та Михайло Надєждін, журналістка Валентина Левочко, художники-педагоги Леонід Бондар та Володимир Кир'янов, колекціонер Іван Анастасьєв, композитор Володимир Губа, поет та актор Микола Левандовський, художник Віктор Перепічай, архітектор Віталій Кривенко, балетмейстер Василь Босий, архієпископ Саватій (Степан Козка), мистецтвознавець Олександр Федорук, книговидавець Віктор Лисенко, друг галереї Валерій Яковенко та багато інших… Світла їм пам'ять…

Немає вже моєї мами – Олександри Трохимівни. П'ятнадцять років тому вона хвилювалася разом із нами, раділа відкриттю галереї. Мені безмежно шкода, що вона так рано пішла з життя.

Олександра Трохимівна Цуканова

Я пропускав усе це крізь себе. Думав про тисячі людей, які були тут: художників і акторів, фотографів і музикантів, політиків і звичайних містян - про тих, хто знаходив тут своє натхнення.

Думав про свою родину. Про дружину Світлану – прекрасну, мудру, сильну, яка підтримала мою, здавалося б, божевільну ідею відкрити приватну галерею. Про сина Глєба, який тут вчився бачити світ, слухав розмови дорослих, знайомився з творчими людьми й непомітно для себе дорослішав.

Пам'ятаю, як п'ятнадцять років тому мені казали:

– Це безумство, а не бізнес. Навіщо вкладати свої кошти й життя у проєкт, який буде збитковим?

Вони мали рацію. Проєкт справді виявився фінансово збитковим.

Але з часом розумієш: є речі, які вимірюються не грошима. Це внесок у майбутнє міста, у власний розвиток, у розвиток своєї дитини.

Тому галерея не могла не з'явитися.

Це не була внутрішня криза після моїх довгих років роботи в органах влади - це була потреба змінити власне життя. Розвернути корабель, який потрапив у шторм - шторм нашого життя, нашої держави.

Тоді я відчував: країна змінюється. І ми змінюємося разом із нею. Але не завжди в кращий бік. Так буває, коли свобода приходить раніше, ніж відповідальність.

Хтось знаходив себе. Хтось – втрачав.

Не хочу детально занурюватися у проблеми того часу. Сьогодні вони здаються майже несуттєвими, адже те, що сталося пізніше, болючіше у стократ.

2014 рік. Початок агресії проти України. Тоді це ще здавалося нереальним.

Я був переконаний: це помилка, якась нісенітниця – людство не може допустити такого у XXI столітті. Здавалося, що це тимчасово і здоровий ґлузд, усе ж таки, переможе . Але з цим довелося жити тоді, попри все…

І ми вирішили: працюємо.

Потім настав березень 2020 року. Пандемія. COVID-19.

Місто спорожніло. Люди зачинилися у своїх домівках, як у мушлях. Відчуття страху стало фоном щоденного життя.

У перші місяці ніхто не думав про вернісажі. Відкриття виставок здавалися чимось нереальним, фантастичним епізодом із попереднього життя – далекого, майже чужого.

Але ми вирішили: працюємо.

Ми змінювали експозиції, приймали невеликі групи людей, намагаючись довести головне – життя триває..

Передбачили все необхідне: антисептики для обробки рук, маски, постійне (кожні дві години) миття підлоги.

Це було збитково. Дуже збитково. Працювати в такому режимі було майже неможливо.

Ми не державна установа. Нам не виділили жодної гривні з бюджету. Найнеприємніше, що ніхто з чиновників навіть не зателефонував і не поцікавився: «Чим можемо допомогти?»

Було прикро. І справа навіть не в грошах.

Найважчою виявилася байдужість. Байдужість. І ще раз – байдужість.

Але ми вистояли. Бо з нами були друзі. Бо ми вірили: якщо хоча б десять людей вийдуть із галереї трохи сильнішими, якщо мистецтво допоможе їм не зламатися, повірити, то це вже недаремно.

Тому ми вирішили: працюємо.

Та тільки почали оговтуватися від однієї кризи, як настало 24 лютого 2022 року – день невороття, коли війна, яка вже тривала майже десятиліття, стала повномасштабною, ще жорстокішою й кровопролитнішою, що з новою нестримною силою руйнує країну та забирає життя.

Ми були налякані й розгублені. Перші місяці жили практично в підвалі. Як і всі українці в ті місяці…

Тоді я вперше серйозно замислився: чи доречно під час масованих атак, сирен, загибелі людей говорити про мистецтво? Не просто говорити – діяти, демонструвати, що мистецтво живе, що воно не зникло, бо є незнищенним.

Проводити виставки? Робити проєкти?

Я обдзвонив десятки художників, колекціонерів, друзів-мистецтвознавців у різних містах України.

Хтось виїжджав за кордон. Хтось був у паніці чи у заціпенінні. Хтось просто не знав, що відповісти.

Перші місяці були найважчими для всіх. Важкими і для нас…

Дехто телефонував і обурювався:

– Як ви можете залишатися? У вас же дитина. Їдьте!

Але ми бачили, що тисячам людей значно важче. І покидати країну, охоплену вогнем, ми не могли.

Тоді ми вирішили діяти. Переобладнали одне з приміщень під тимчасове житло. Почали приймати вимушених переселенців. Друзі підтримали нас. Допомагали продуктами, речами, транспортом.

Я вважаю за потрібне назвати їхні прізвища: родина Ісаченків, родина Кролевців, родина Осокіних, родина Черемісових, родина Хачатрян, Руслана Вєлігурська, Віталій Теровець, Олена Кваша, Олена Нікітіна, Ірина Дроздова, Олена Шупер, родина Ткаченків, родина Гайдуків.

Ми прийняли понад 130 родин – це більше трьохсот людей.

Було важко. Але не приймати – слухати. Сто тридцять історій. Триста болей та триста надій, які зруйнувалися водночас.

Тоді я ще гостріше відчув: ми потрібні. Саме в той час ми вирішили: галерея не закривається. Працюємо. Працюємо, щоб підтримати друзів, містян, художників. Щоб не дати опустити руки.

Я знову мої дзвінки художникам і колекціонерам. Знову мої прохання творити, писати й не зупинятися попри все.

У відповідь я часто чув втому, іноді – страх чи мовчання. Дехто відповідав чесно:

– Немає сил.

Анатолій Шаповалов «Щаслива сім'я», 2011.

Дехто питав:

– Для чого зараз це все?

А я повторював одне:

– Бо це найбільше потрібно саме зараз!

Це назвали «культурним фронтом»,а я не знаю,адже про це й не замислювався.

Для мене така метафора добре звучить у заголовках, але не передає того, що відчуваєш, коли вночі прокидаєшся від сирени, а зранку відкриваєш магазин, кав'ярню чи галерею. Ні, це не фронт. Це відповідальність – перед усіма, а особливо перед тими, хто боронить країну.

Ми не воїни зі зброєю в руках і не вважаємо свої дії героїзмом, але для нас дуже важливо, щоб світло в душах містян не згасало.

Можливо, це звучить занадто пафосно. Але я переконався: коли згасає світло культури й освіти – зникає остання надія.

Галерея стала вже не просто виставковим простором. Це місце, де люди можуть побути поруч із красою, поговорити про мистецтво і найголовніше – відчути, що життя, попри все, триває.

Кожен із нас вірив, що війна в нашій країні не може вирувати довго. Як ми помилялися…

Минув рік. Прокинувшись одного дня, я не міг не написати ці рядки. Вони давно були всередині і ось таки прорвалися на-гора з душі:

І знову тривога в повітрі завила…
Вже рік, як на землю ступила війна.
Вона наше серце і душі розбила,
І нерви натягнуті в нас, як струна.
Війна все руйнує: розтоптує мрії,
Вбиває кохання і долі людей.
Але не під силу їй вбити надії
І віру на краще для наших дітей!

Тому ми відкривали й продовжуємо відкривати виставки, попри сирени та блекаути, попри душевний біль та зневіру…

Ми говоримо про мистецтво, навіть коли звідусіль чутно тільки тривожні новини з фронту.

Ми дивимося одне одному у вічі й без слів розуміємо: так, нам страшно, адже ми люди, але зупинятися не можна.

Колись, близько п'ятнадцяти років тому, один знайомий запитав мене:

– Ти хочеш визнання? Мрієш про нагороди?

Тоді я не одразу знайшов відповіді.

Зараз знаю точно: визнання є.

А нагороди, як полюбляють говорити деякі чиновники, – не на часі. Та й для мене це вже не головне.

Головне – усвідомлювати, що все, що ми робимо, не даремно.

А справжні нагороди – інші.

Це лист від дитини зі словами вдячності за конкурс малюнків, який триває вже одинадцять років. Це теплі слова друзів, жителів і гостей міста: «Ви молодці! Дякуємо вашій родині!»

II. 2011. ТОЙ БЕРЕЗНЕВИЙ ДЕНЬ

Зараз, коли я пишу ці рядки, за вікном лютий мороз. Тисячі людей нашої країни мерзнуть у своїх домівках: усім вимикають світло. Але я завжди був оптимістом і тому вірю в краще. Бо без віри жодна людина не може прожити.

…Перші дні весни завжди несуть відчуття змін. Ми чекаємо цього майже підсвідомо: ніби разом із пробудженням природи має щось змінитися і в нас самих.

Того березневого дня місто теж перебувало між двома станами. Зима ще не відступила остаточно, але повітря вже змінювалося. Місто жило звично: маршрутки поспішали, люди прямували у своїх справах. І ніхто не здогадувався, що для нашої родини цей день – 3 березня 2011 року – стане точкою відліку.

Вулиця Пашутінська також жила своїм звичним життям. І лише один будинок, здавалося, хвилювався разом з нами. Будинок кінця XIX століття був свідком історії міста. Він пам'ятав людський гамір, рух транспорту по бруківці, уривки розмов перехожих, чужі радості й тривоги.

Колись тут пахло хлібом. Потім тут були звичайні комунальні квартири, які згодом перетворилися на комерційну будівлю.

Ми з дружиною Світланою вклали в це приміщення не лише кошти, найголовніший наш внесок - душа. Будівельники вирівнювали підлогу, фарбували стіни, робили двері й сходи «під старовину». А ми теж вчилися нового: як розвішувати картини, як правильно ставити освітлення, як робити приміщення живим.

Сьогодні такі місця називають мистецьким простором, а для нас це була мрія, яку треба було перетворити на реальність.

Ми назвали галерею «Єлисаветград». Для когось це могло здатися викликом, для когось – ностальгією. А для мене це було поверненням пам'яті про людей, які колись творили життя цього міста – вчителів, лікарів, художників, студентів і багатьох інших. Бо місто живе доти, доки пам'ятає своїх містян.

Більшість навряд чи зрозуміє, що означає відкрити галерею – здається, це відбувалося не в той час і не в тому місці. Ми не відкривали бізнес, аптеку, кальян-клуб чи пивний бар. Ми відкривали двері для мистецтва – для людей, які хочуть бачити, відчувати й розуміти красу. Бо в місті, де значно легше продати алкоголь, ніж картину, відкриття галереї – це стійка віра в те, що мистецтво все ж таки потрібне людям.

До відкриття ми готувалися ретельно. Експозиція, яку ми створили, складалася з робіт українських художників із різних куточків країни – творінь, які ми зібрали спеціально до цього дня.

І ось – день відкриття настав.

Пам'ятаю кожен момент 3 березня до дрібниць. Ми прийшли до галереї за декілька годин до початку, ще не знаючи, що нас чекає.

Примітно, що першим до зали потрапило весняне світло – воно падало на картини, стіни, підлогу, яку ми ще вчора ретельно мили до пізньої ночі.

Я подивився на Світлану – і ми мовчки зрозуміли одне одного: сьогодні починається щось надзвичайно важливе.

Ми хвилювалися: прийдуть люди чи ні? Чи сподобається? Я ловив себе на думці: а раптом це буде нецікаво жителям міста? Раптом усе це – наша сімейна мрія, важлива тільки для нас?

Але, на диво, сталося так, що дні відкриття були періодом аншлагу! За два дні я нарахував понад 750 відвідувачів. Для міста це було несподівано.

Прийшло безліч людей: художники й учителі, журналісти й чиновники, знайомі і друзі, жителі та гості міста. Хтось забіг «на хвилинку» – і залишився надовго. Хтось мовчки розглядав роботи. Але були й ті, хто скептично запитував:

– Скільки це коштує?

У залі не було вільного місця.

Я хвилювався. Думав, що сказати, щоб мене зрозуміли, щоб відчули: для чого все це. Чому ми першими в місті наважилися зробити такий крок.

Під час виступу я висловив просту річ: це частина нашого життя і ми хочемо розділити її з іншими.

Однак не всі розділяли нашу радість, болючою несподіванкою стали для мене скептичні слова деяких бізнесменів:

– Це втрачена вигода.

– Хто сьогодні ходить у галереї?

– Ви краще б кальян-клуб відкрили.

Були й інші, ще жорсткіші:

– Мистецтво зараз нікому не потрібне.

– Через рік закриєтесь.

А один комерсант взагалі знизив рівень мистецького дійства до примітивного задоволення власного шлунку:

– А де ти такий сир брав? (Ми ж, намагаючись тримати марку кращих європейських галерей, пригощали гостей смаколиками: вином і сиром).

Для мене це були непрості хвилини. Пояснювати, що ми влізли в борги, щоб купити це приміщення? Доводити, що зробили це не заради вигоди? У той момент я зрозумів одну просту річ: нікому нічого доводити не потрібно. Слід просто працювати.

І головне – дружина Світлана, як завжди, мене підтримала. І це ще більше мене надихало.

Галерея тільки народжувалася, а в ній вже звучали імена найкращих художників України: народного художника України Михайла Кокіна з Дніпра, його

земляків Василя Коркішка, Вікторії та Анатолія Костенків, подружжя Бараненків з Харкова.

Ми провели масштабну виставку робіт кіровоградських художників, тих, які продовжували творити, і тих, кого вже немає серед нас.

Символічно, що пізніше, у травні, разом з місцевим управлінням Служби безпеки України ми провели виставку з промовистою назвою «Не для війни ростимо ми синів».

Ми хотіли донести просту й важливу річ: Україна – мирна держава. Ми ростимо дітей для життя, для праці, для любові, для творчості, а не для окопів.

Ми ще не знали, що всього через три роки почнеться війна. Не знали, що ці слова набудуть іншого, більш болісного змісту, що мир доведеться не проголошувати, а виборювати.

Згодом, у червні, ми з великим успіхом відкрили виставку антикварних ляльок із приватної колекції місцевої колекціонерки Вікторії Пересунько. Здавалося б, звичайні іграшки, дитяча тема. Але ця виставка була не лише про іграшки: у ній жила ностальгія – за дитинством, за часом, коли навіть маленька лялька могла бути справжнім витвором мистецтва.

Можу зізнатися (і мені зовсім не соромно), що й досі люблю розглядати красиві ляльки. У них є щось дивовижно чарівне. Я не про сучасних витвори іграшкової індустрії, а про старовинні ляльки, у яких відчувається подих минулого.

Тому мені дуже хочеться передати атмосферу, що панувала тоді у галереї, і це не лише мої враження від побаченого.

Зала була оформлена в дусі театральних декорацій. Легкі завіси, приглушене світло, тиша, що нагадувала очікування перед підняттям куліс і початком вистави. І серед цієї атмосфери – вони, маленькі постаті з порцеляновими обличчями, скляними очима, тонкими ручками, що ніби ось-ось почнуть рухатися.

Зворушливі дитячі образи, чарівні, майже дорослі, жіночі постаті - у їхніх поглядах було щось більше, ніж просто майстерність рук їх творців. Це було відчуття часу, тих історій, які пережили майстри.

У залі було представлено понад тридцять експонатів. Переважно ляльки, привезені з Німеччини, але були й француженки – у витончених капелюшках та мереживних сукнях. Були і американки – трохи стриманіші. І навіть тропічні красуні італійського походження.

Найстарша з них «народилася» у 1870 році. Стоячи перед нею, важко було повірити, що вона пережила імперії, війни, революції, зміну політичних кордонів і мов. Маленька порцелянова дівчинка – свідок великих змін, більше півтора століття людської історії.

Якщо замислитися, то розумієш – ця лялька бачила більше, ніж багато хто з нас. Вона була чиєюсь радістю. Чиїмось подарунком. Можливо, останньою іграшкою перед розлукою, перед війною, перед еміграцією.

Тобто ця іграшка – маленький місток між століттями і поколіннями.

За перший рік ми провели понад 20 виставок.

Але це не звіт. Це масштаб, який ми змогли створити власними руками, не маючи відповідного досвіду та фінансів . Бо кожна виставка – це відповідальність перед художником, перевезення картин за власні кошти і безліч інших організаційних моментів та, найголовніше, хвилювання перед відкриттям: чи прийде глядач?

Окрім виставок живопису, практично з перших днів були й проєкти, пов'язані з історією міста. Не знаю чому, але мене тягнуло в минуле. Ніби я шукав там коріння, без якого не ростиме жодне дерево.

Того року ми разом із Ленінською (тоді вона так називалася) районною радою нашого міста, яку очолював Валерій Заботкін, провели свято вулиці Пашутінської.

Це був дуже цікавий захід, коли повертаються епізоди з історії міста.

Старі фотографії, історії будинків – люди, які десятиліттями проходили повз одні й ті самі фасади, почали бачити їх по-іншому. Діти слухали розповіді про купців і архітекторів, про театралів і вчителів, які колись ходили тротуарами нашого міста.

Того дня вулиця ніби ожила. На жаль, це не стало традицією. Але я впевнений – ми ще повернемося до цього проєкту. Він того вартий, адже наш мистецький простір уже вніс чимало цікавих сторінок в історію цієї вулиці.

Так минув наш перший рік. Тоді, 2011 року, ми ще не знали, що попереду будуть десятки виставок, тисячі відвідувачів, сотні знайомств із цікавими людьми і довгі роки непростої, але потрібної роботи.

Того березневого дня ми знали лише одне: двері галереї відкрилися.

А разом із ними відкрилася нова сторінка нашого сімейного життя.

На відкритті галереї.

Денис та Анатолій Шаповалови, Анатолій Янєв.

Анатолій Коротков.

Григорій Урсул.

Секретар міської ради Ігор Волков.

Колекціонер Андрій Афанасьєв (м. Київ).

З працівниками музею мистецтв.

Олександр Сіома, Анатолій Янєв, Володимир Волохов.

У колі поціновувачів мистецтва.

Поздоровлення від давніх друзів.

Враження учасників відкриття.

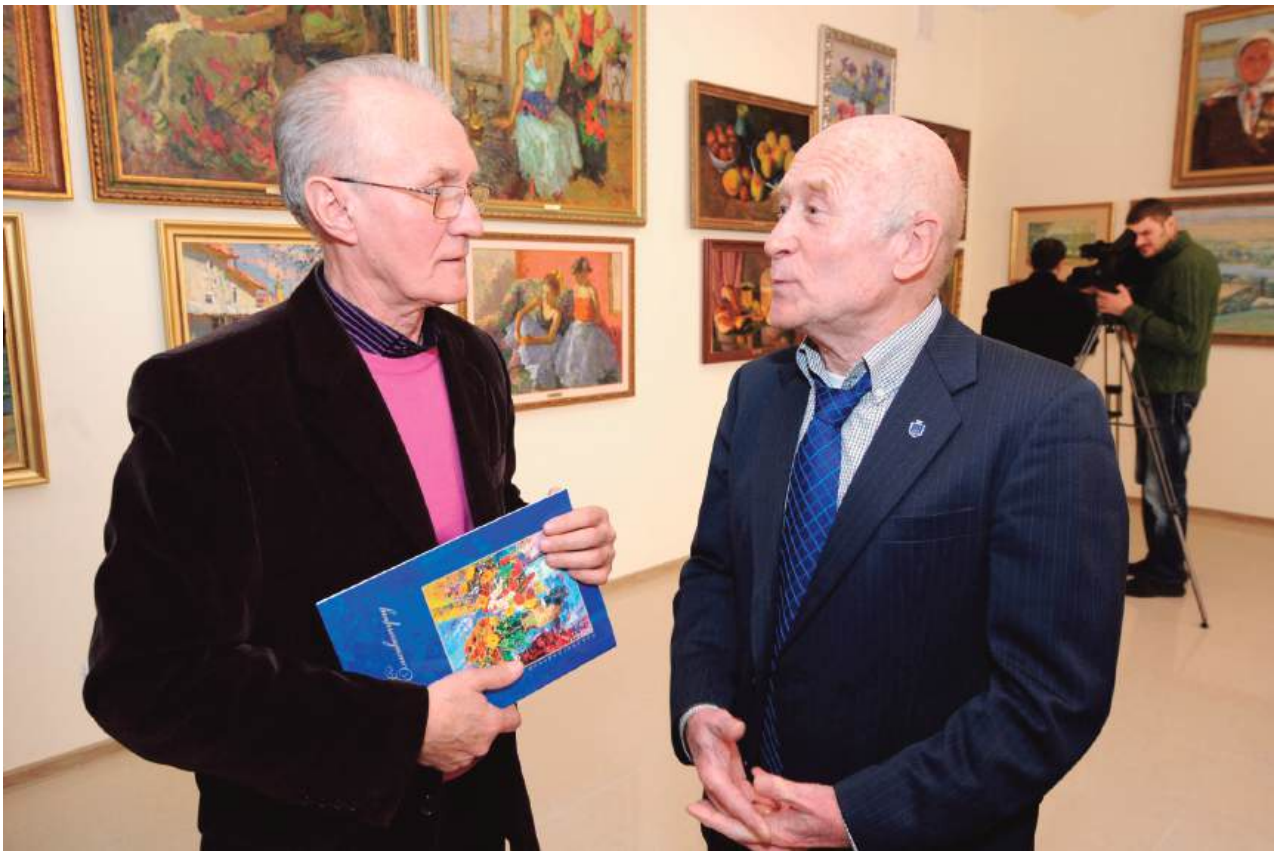

Анатолій Коротков та В'ячеслав Попов.

Денис Шаповалов, Валерій Добробатько, Олександр Сіома.

Анатолій Сіромаха, Юрій Цуканов, Ігор Пантелєєв.

Андрій Кролевець.

На відкритті галереї.

Фотографи Олег Шрамко та Ігор Демчук.

Юний фотограф.

Юрій Вінтенко та Броніслав Куманський
на відкритті галереї.

На виставці
«Не для війни ростимо ми синів».

Виступає Василь Даценко.

Начальник УСБУ в Кіровоградській області Олександр Чорний.

Ольга Журавльова.

Віктор Присяжнюк та Володимир Лозовий.

З Олександром Чорним та Андрієм Кролевцем.

Відкриття виставки антикварних ляльок із приватної колекції Вікторії Пересунько.

На відкритті персональної виставки Василя Коркішка (м. Дніпро).

Народний художник України Михайло Надєждін виступає на відкритті виставки народного художника України Михайла Кокіна.

На відкритті виставки народного художника України Михайла Кокіна.

Колекціонер Андрій Афанасьєв та мистецтвознавець Броніслав Куманський.

На відкритті виставки народного художника України Михайла Кокіна.

З журналістом Леонідом Багацьким
на відкритті виставки народного художника України Михайла Кокіна.

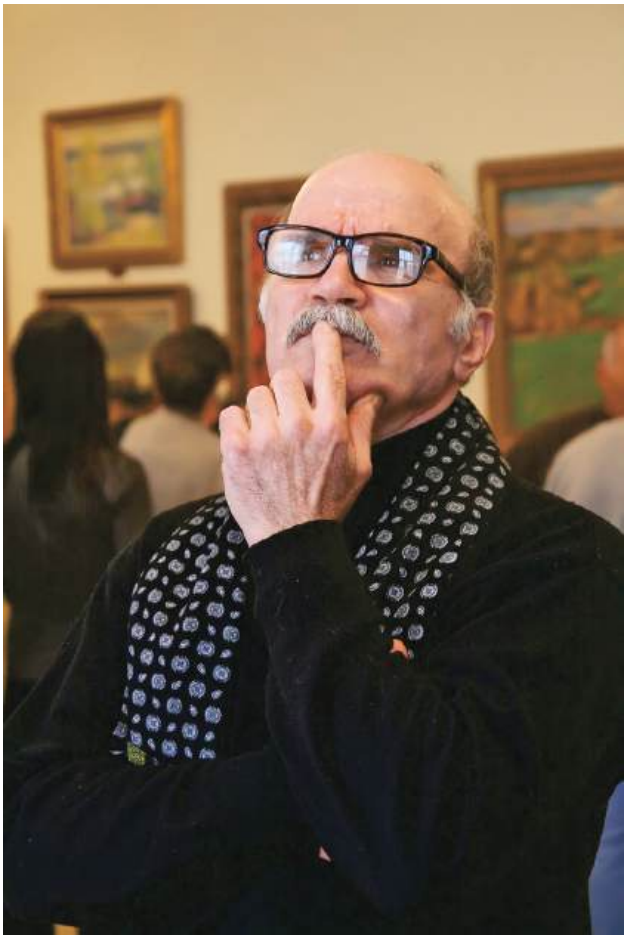

Анатолій Янєв.

Лєра Костюніна.

На відкритті виставки Наталії Іванченко та Віталія Бараненка (м. Харків).

На відкритті виставки Наталії Іванченко та Віталія Бараненка (м. Харків).

З Наталією Іванченко та Віталієм Бараненком (м. Харків).

Лариса Гордова та Світлана Сисоєва.

Володимир Волохов і дочка художника А. Данилова Марія.

На відкритті виставки Наталії Іванченко та Віталія Бараненка (м. Харків).

Михайло Бондар та Володимир Василенко.

Володимир Нагорний та Юрій Тютюшкін.

Світлана Сисоєва з родиною Котлярчуків.

Ольга Журавльова.

З Олександром Саінсусом.

Свято Пашутінської вулиці.

Святкування Дня Пашутінської вулиці.

Святкування Дня Пашутінської вулиці.

На відкритті виставки натюрмортів.

Зі Станіславом Антонюком (м. Житомир).

Родина Журавльових.

З Андрієм Кролевцем.

Володимир Волохов і дочка художника А. Данилова Марія
на відкритті виставки Анатолія Данилова.

III. 2012. РІК ПОШУКУ І ВІДКРИТТІВ

У 2012 році, не знаючи, чи буде це цікаво, я ризикнув відкрити виставку «Родом із СРСР». І в цьому не було ні політики, ні ностальгії. Ми відкрили її як простір, де людина вперше бачить себе і своє минуле в контексті історії.

Європеїзація швидко входила в наше життя. Предмети, які ще донедавна стояли у кухонних шафках та в сервантах, а потім викидалися на смітник, раптом стають музейними експонатами.

У залах були представлені полотна українських художників, роботи кіровоградських майстрів: Бориса Вінтенка, Миколи Бондаренка, Леоніда Корнєєва. Поруч – документи, фотографії, порцелянові статуетки серії «Щасливе дитинство», побутові речі, іграшки.

Мені було цікаво, як люди сприймають експозицію, частина якої ще вчора була їх життям, життя їх батьків, близьких та друзів.

Але це було ще не все. Ми зробили ще одну цікаву виставку, яка проходила в малій залі. Це була експозиція побутових документів із промовистою назвою «Без бумажки ты – букашка».

По суті, це була унікальна виставка, якої раніше не робив жоден музей країни: довідки, свідоцтва, посвідчення, дозволи тощо. Бюрократична система була показана "у всій своїй красі" від початку XX століття й до 60-х років.

Документи епохи доводили просту істину: папір стерпить усе. Але навіть звичайна довідка може розповісти більше про життя людини, ніж товстий підручник. Живучість «папірця» вражала. Він існував і за царського режиму, і при комуністичному владі, залишається актуальним і в сучасних реаліях .

Відвідувачі впізнавали сьогодення – живучість бюрократії, її здатність переживати режими й епохи.

У травні відкрилася виставка з назвою «Гроші як мистецтво». Для мене це був не просто експозиційний проєкт. Це була спроба показати історію без підручників – через портрети на банкнотах, герби, орнаменти, водяні знаки, через зміну шрифтів і символів. Адже кожна купюра – це маленький маніфест часу.

В експозиції були представлені гроші Тимчасового уряду, перші випуски радянської республіки, банкноти УНР та інших державних утворень на території України, радянські рублі, купюри країн СНД, різноманітні векселі, купони, розмінні білети, «керенки», гроші-марки, німецькі нотгельди – ті самі «гроші надзвичайного стану».

Усі ці знаки часу були з особистої колекції Михайла Іссаковича Бондаря, директора Кіровоградської обласної дирекції «Правекс-Банку». Понад двадцять років він збирає банкноти різних країн.

Цікаво, що гроші змінюють держави, режими, кордони. Але в руках колекціонера вони перестають бути засобом розрахунку – і стають свідками минувшини. І добре, що такі виставки дають нам можливість осягнути історію людства.

Того ж таки травня ми відкрили виставку робіт нашого земляка – кіровоградця, унікального художника й неординарної особистості, «авторитета серед художньої братії», як про нього висловлювались колеги, – Володимира Остроухова.

Переживши не одну життєву трагедію, Володимир Іванович зумів зберегти почуття гумору й рідкісну здатність із іронією ставитися і до світу навколо, і до самого себе. А той смуток, трагізм і самотність, що живуть у душі художника, він переносив на полотна.

«У його картинах – тема театральності світу, нереалізованої справедливості, самотності людини у світі, – сказав про колегу художник Андрій Надєждін на відкритті виставки. – Ми поки що навіть не усвідомлюємо, наскільки це яскрава особистість».

Не без труднощів мені вдалося вмовити Остроухова на цю виставку. Він писав картини вдома і там же їх складав.

Нерідко траплялося, що художник раптом починає перемальовувати те, що вже здається завершеним і майже готовим шедевром. Друзі Володимира Івановича жартували: під однією його картиною може бути ще з десяток, а то й два десятки інших.

У цьому ж році галерея зробила дуже цікавий крок. Ми почали об'єднувати людей не лише навколо живопису. З'явився цикл творчих вечорів «Субота в Єлисаветграді».

У стінах галереї на Пашутінській пролунав акустичний рок. Дві місцеві групи – «КОМПОТ» і «Мийте руки!» – грали просто серед картин.

Сцени як такої не існувало. Були музиканти – і люди за кілька кроків від них. Глядачі бачили, як напружуються пальці на струнах, чули, як тремтить голос.

У галереї музика звучала по-іншому. Фарба і звук зустрілися в одному просторі – і це було неймовірно!

Паралельно галерея стала постійною ареною щомісячного поетичного турніру «Битва поетів». Поетичні слеми. «Поетичні середи».

Галерея з перших років перестала бути лише простором для живопису.

У грудні ми відкрили унікальну виставку старожитностей українського побуту. Цю колекцію мій давній друг Володимир Нагорний збирав багато років, буквально по крихтах повертаючи з небуття речі, які ще зовсім недавно були невід'ємною частиною життя звичайної української родини. Шукав на горищах старих хат, у селах, на базарах, у людей, які вже не знали, що робити з речами, які пережили кілька поколінь.

Серед експонатів – старовинні предмети домашнього вжитку, глиняний посуд, дерев'яні предмети, вишиті рушники, елементи народного одягу, прядки, рубелі, праски, різноманітні господарські знаряддя. У кожній із цих речей – тепло людських рук і пам'ять про покоління, які жили своє звичайне життя в українських хатах.

Так минув 2012 рік. Галерея поступово знаходила свій напрямок. У її стінах вже жили не лише картини – тут звучала музика, народжувалися поетичні рядки, люди відкривали для себе таємниці історії і мистецтва.

Ми ще не знали, куди приведе нас цей шлях. Але було зрозуміло одне: галерея стала місцем, де людям цікаво.

З Володимиром Волоховим.

На відкритті виставки «Родом з СРСР».

На відкритті виставки «Родом з СРСР».

Андрій Кролевець та Юрій Тютюшкін.

Володимир Марчинський та Сергій Каракулін.

На відкритті виставки паперових грошових знаків з колекції Михайла Бондаря.

На відкритті виставки паперових грошових знаків з колекції Михайла Бондаря.

Віктор Томашин та Михайло Бондарь
відкривають виставку паперових грошових знаків з приватної колекції.

З начальником управління Національного банку України в Кіровоградській області Віктором Томашиним на відкритті виставки паперових грошових знаків з колекції Михайла Бондаря.

На виставці «Без папірця ти – комашка».

На відкритті виставки живопису Володимира Остроухова.

Родина Бондарів на відкритті виставки В. Остроухова.

Друзі та колеги В. Остроухова на відкритті його виставки.

Анатолій та Сергій Шаповалови на відкритті виставки В. Остроухова.

Юрій Вінтенко, Сергій Шаповалов, Віктор Френчко, Володимир Волохов та Ігор Смичек на відкритті виставки В. Остроухова.

Людмила Кривенко з дочкою на відкритті виставки В. Остроухова.

На виступі учасників проекту «Два дерева».

«Поетичні середи» в галереї.

Дует «Анатомія стихій» на відкритті виставки старожитностей.

Сергій Каракулін знайомить з експонатами виставки старожитностей.

Володимир Нагорний відкриває виставку українських старожитностей зі своєї колекції.

На відкритті виставки українських старожитностей з колекції В. Нагорного.

На відкритті виставки українських старожитностей з колекції В. Нагорного.

IV. 2013. ВІД ВИЛКОВОГО ДО ГОЛЛІВУДУ

Цього року ми додали до галерейної експозиції фотографію.

І тут я знову згадую в'їдливу фразу про «втрачений прибуток». Як виміряти вигоду, коли семирічний хлопчик, який з першого дня існування галереї жив мистецтвом, слухав художників, знайомився з поетами, дивився вернісажі не як гість, а як учасник, відкриває свою персональну виставку?

Наш син Глєб представив першу у житті фотовиставку до Дня захисту дітей «Відкриваючи Україну. Вилкове».

Вилкове – українська Венеція: Дунай, єрики, вода замість вулиць. Близько двадцяти світлин. Маленький об'єктив і великий світ, який дитина побачила по-своєму і захотіла поділитися цим баченням. Це вигода? Чи, можливо, внесок у майбутнє? Час швидко показав: мистецтво, подароване дитині, ніколи не буває марним. Подальша наша робота довела: це стосувалося не лише нашого сина.

До галереї приходили діти з різних шкіл. І тут вони могли робити те, чого зазвичай не дозволяють у музеях: брати картини в руки, уважно роздивлятися їх, торкатися пальцями фарб, відчувати фактуру полотна.

Іноді вони запитували зовсім прості, але дуже щирі речі: «А чому художник намалював це саме так?» або «А що він хотів сказати цією картиною?». І в ці хвилини було видно, як народжується справжній інтерес до мистецтва.

Невдовзі ми відкрили виставку весільної фотографії Сергія Синєока «Візуалізація почуттів».

Ще десять років тому така фотографія вважалася побутовою – «на пам'ять». А ми разом із Сергієм показали, що це мистецтво, жива історія кохання. У залі були справжні емоції відвідувачів.

Того ж року кіровоградців вразила виставка «50 найкращих світлин журналу National Geographic».

Сто двадцять п'ять років історії світової фотографії – в одному просторі. Люди вперше бачили не просто ідеальний кадр, а шлях до нього. Серії знімків до і після того самого моменту – і це було дуже несподівано. І нехай це звучить пафосно, але ми відкрили вікно у світ. І водночас показали місту, що воно – невід'ємна частина цього світу.

Згадую ще одну фотовиставку з поетичною назвою «INVISIBLE». Авторка – Глафіра Ковальова.

Це була добірка чуттєвих жіночих портретів. Глафіра народилася в Кіровограді. У 2008 році вона вперше взяла до рук плівкову камеру – і почала пошук себе в тінях і напівтонах. ця дівчина з незвичайним іменем – одна з яскравих молодих майстринь сучасної арт-фотографії, яка починала свій творчий шлях у нашому місті.

У кабінеті на другому поверсі й досі зберігається її подарунок – фотографія, яку вона вручила мені на завершення виставки.

…Того року в галереї вирішили провести експеримент, якого місто ще не знало.

До шкіл постійно надсилалися листи, запрошувалися педагоги, організатори, вихователі. У них пояснювалося: культура починається не з бігбордів, а з дитячих садків і класних кімнат. Та, на жаль, відгуку педагогічної спільноти міста майже не було.

Тоді до міського управління освіти ми передали тисячу безкоштовних запрошень для вчителів і директорів шкіл.

Була надія, що педагоги таким чином дізнаються про галерею, та якщо вона їм сподобається, приведуть сюди своїх учнів. Якщо ж реакція буде негативною (таке теж могло бути) – підкажуть, що варто змінити в нашій роботі, щоб вона стала ближчою і цікавішою для школярів.

Очікували справжній «педагогічний бум». Але, як тепер сумно визнавати, експеримент провалився: прийшло трохи більше двадцяти працівників шкіл...

Проте навіть цей невтішний результат став для нас корисним уроком. Він навчив працювати не через бюрократичну систему, а напряму – з батьками, учителями, батьківськими комітетами.

Запам'ятався ще один важливий фотопроєкт. Разом із засновником медичного закладу «Ацинус» Григорієм Урсулом ми організували День пам'яті лікаря Миколи Амосова. Григорій Миколайович, унікальна особистість нашого міста, не один рік спілкувався з Амосовим, часто зустрічався з ним.

2013-й рік за рішенням ЮНЕСКО було оголошено роком Миколи Амосова. На базі приватного медичного закладу «Ацинус» відбулася міжобласна науково-практична конференція. Коли я про це дізнався, одразу ж запропонував Григорію провести виставку фотографій з життя видатного вченого, мислителя, письменника, та відкрити фотовиставку «Микола Амосов. Служіння людям», на яку запросили учасників конференції та всіх охочих.

…Мені завжди хотілося організовувати у нашому місті не просто виставки, а робити з цього подію. Я прагнув знайомити містян не з майстрами пензля, а людьми, які змушують подивитися на світ під іншим кутом.

За п'ятнадцять років у галереї побувало понад 300 митців з України та світу. І більшість з них залишили тут частину себе завдяки експозиціям своїх робіт.

Згадую одну з найоригінальніших виставок у стінах нашої галереї. Виставку, яка зруйнувала мої уявлення про традиційну вишивку.

Це було справжнє відкриття – нове явище в українській культурі, яким авторка вже встигла здивувати світ. До нас приїхала Тетяна Протчева – мисткиня, яка винайшла новий напрям у вишивці під назвою GLOW ART – «сяюче мистецтво».

Здавалося б, що нового можна проявити у вишивці? Орнамент, нитка, полотно – все це ми знаємо з дитинства. Але коли у залі вимкнули світло – і полотна почали світитися, я побачив, як традиція раптом заговорила мовою XXI століття.

Це була магія. Не декоративний ефект, не фокус, а продовження ідеї. Орнаменти оживали у темряві, наче прихований сенс, який видно лише тим, хто здатен зупинитися.

Ще одна яскрава виставка. Я довго вмовляв приїхати до нашого міста Христину Катракіс - американську художницю українського походження.

Довго не тому, що це їй було нецікавим. Просто в її житті катастрофічно бракувало часу. Вона – художниця зі світовим ім'ям, посол доброї волі ООН у сфері культури, мистецтвознавиця, телеведуча, художниця-постановниця у Голлівуді, філантропка, президентка Міжнародної академії мистецтв…

Зізнаюся, не надто занурювався у її творчість. Мене більше захопила сама особистість – поєднання такої кількості ролей в одній людині здавалося майже неймовірним. Мені було цікаво, як це все може співіснувати в одній молодій жінці.

І ось настав серпневий день, коли в галереї розпакували ящики з її картинами, і, чесно скажу, я розгубився. Після звичних, класичних полотен художників – Михайла Кокіна, Петра Магра, Федора Клименка, Бориса Вінтенка, Андрія Потапенка – переді мною раптом постали гротескні, карикатурні персонажі. Особливо мене збентежила картина, де дві оголені жінки гордо сиділи верхи.

«Що це таке? – промайнуло в голові. – Як я це покажу нашим глядачам?»

І тут на допомогу прийшов Глєб. Він зайшов до зали, подивився і вигукнув:

– Тату, клас!

І в цю мить стало зрозуміло: галерея існує ще і для діалогу – між поколіннями, між різними поглядами на мистецтво, між звичним і новим. І, можливо, саме в цьому діалозі народжується справжнє життя галереї.

Виставка пройшла блискуче. Люди сперечалися, дивувалися, сміялися, фотографувалися, поверталися вдруге. А ті, кому пощастило особисто поспілкуватися з Христиною, залишили цю зустріч у серці назавжди.

У грудні провідна газета області – «Україна-Центр» відзначала своє 20-річчя. Два десятиліття – це вже історія. І не лише редакційна, а й історія людей, подій, рішень, що формували обличчя нашого краю.

Для нас було честю, що саме галерею обрали місцем святкування ювілею. Газета представила виставку найкращих фотографій, опублікованих за ці роки – світлин, які свого часу викликали резонанс у суспільному житті області, ставали приводом для дискусій, співпереживання, осмислення.

Це була не просто експозиція газетних кадрів, це був візуальний літопис часу з живими емоціями й правдою моменту.

Минув 2013 рік. Підсумовуючи, скажу: мистецтво не знає кордонів, воно може народитися з маленької дитячої фотографії – і привести до великого світу творчості й життя.

Завен Мартиросян та Олег Коваленко.

На відкритті фотовиставки Глєба Цуканова «Відкриваючи Україну. Вилкове».

На відкритті фотовиставки Глєба Цуканова «Відкриваючи Україну. Вилкове».

Колектив галереї.

Сергій Синеок.

Головний редактор
National Geographic Україна
Ольга Вальчишен відкриває виставку 50-ти видатних фотографій журнала.

На відкритті виставки «50 видатних фотографій журнала National Geographic».

На відкритті виставки «50 видатних фотографій журнала National Geographic».

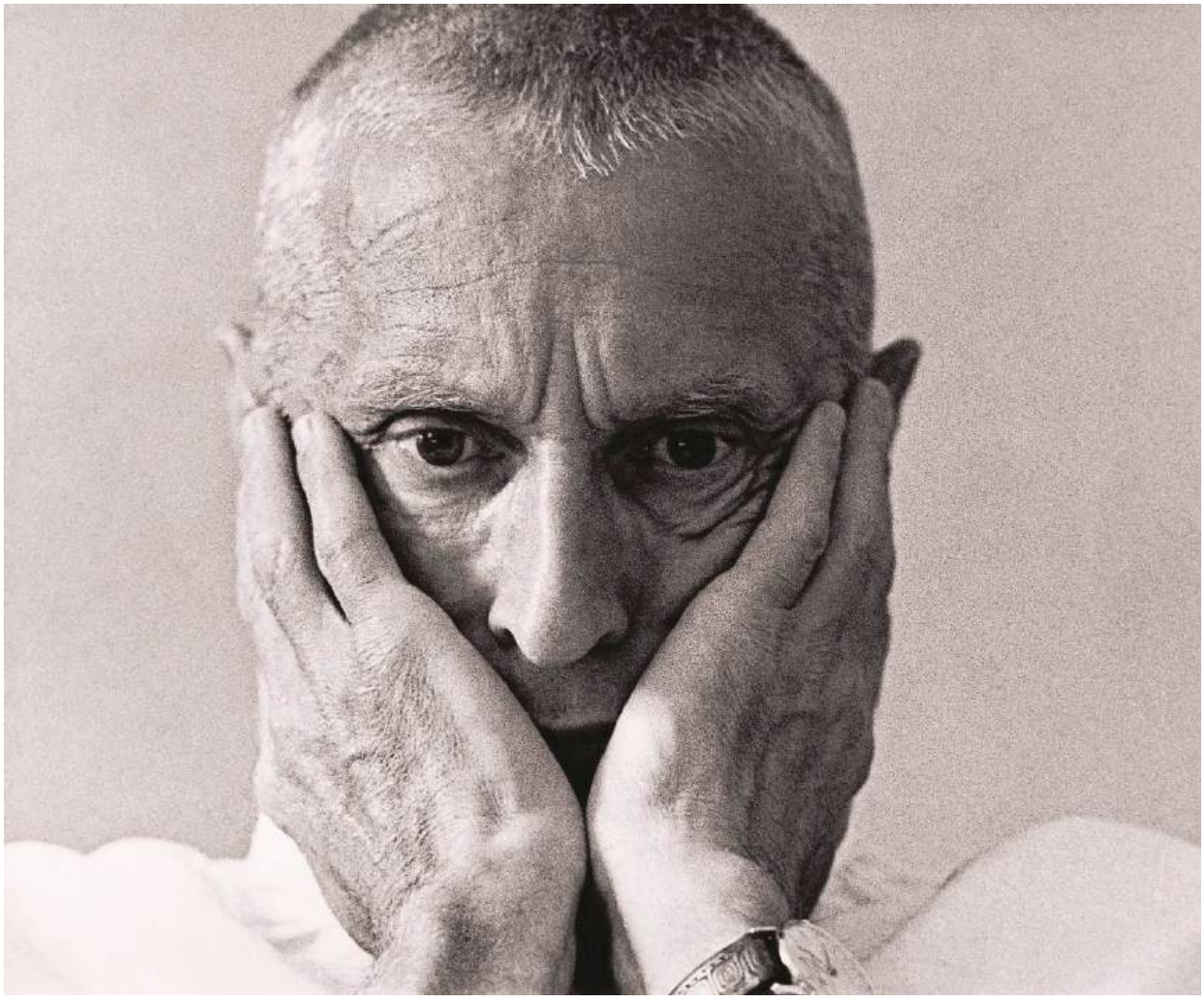

Хірург Микола Амосов. 1975 год. Фото Макса Альперта.

Фото Глафіри Ковальової.

На відкритті фотовиставки Глафіри Ковальової.

Глафіра Ковальова.

На відкритті виставки вишивки Тетяни Протчевої.

На відкритті виставки вишивки Тетяни Протчевої.

З народним художником України Юрієм Зорком (м. Донецьк)
на виставці його живописних робіт.

Місцеві художники на відкритті виставки робіт Ю. Зорка.

Зустріч з художницею Христиною Катракіс.

На відкритті виставки робіт Христини Катракіс.

Знайомство Христини Катракіс з галереєю.

Христина Катракіс «Метелик», 2007.

Христина Катракіс.

Глєб Цуканов з Юхимом Авруцьким та Миколою Левандовським на Вечорі поезії.

Відкриття виставки кращих фотографій щотижневика «Україна-Центр».

V. 2014. МИСТЕЦТВО У ТРИВОЖНИЙ ЧАС

2014-й у галереї розпочався по-справжньому святково. Ми відкрили виставку одного з моїх найулюбленіших кіровоградських художників – Анатолія Гавриловича Шаповалова «Палітра рідного краю».

11 січня йому виповнилося 65. Ми задумали зробити виставку подарунком ювіляру. Але вийшло навпаки – саме він подарував нам усім справжнє свято. Картини були наповнені світлом, барвами і настроєм рідного краю.

У лютому знову до Кіровограда приїхала родина Афанасьєвих. Три роки тому вони привозили виставку живопису Михайла Кокіна. Цього разу це був новий спільний проєкт із галереєю «Єлисаветград» – «Палітра двох поколінь».

На стінах галереї «зустрілися» два художники – молодий кримський митець Андрій Чеботару і представник старшого покоління тернопільської школи Віктор Макаров. Різні темпераменти, різні кольори, різні ритми. Але одна мова – мова живопису.

…Ми ще жили звичним життям, будували плани, відкривали виставки. Але історія вже готувала для країни зовсім інший поворот.

20 лютого 2014 року розпочалася збройна агресія Росії проти України – із захоплення Кримського півострова. Ці події грубо порушили міжнародне право, призвели до окупації Криму, а згодом – до війни на Донбасі.

І навіть у ці тривожні дні життя міста не зупинялося. Люди потребували зустрічей, розмов, пам'яті про мирний час, який ще зовсім недавно здавався таким звичним.

14 березня ми запросили всіх на своєрідну прогулянку в минуле. У галереї з'явилися дві постійні експозиції – порцелянові фігурки 60-80-х років минулого століття і колекція фотоапаратів радянського періоду.

Це були речі, які ще вчора стояли в сервантах або лежали в коморах. А сьогодні вони вже розповідали історію часу.

У квітні відкрилася фотовиставка до 60-річчя журналу Playboy. Відвідувачі змогли побачити знамениті і не дуже фотографії всесвітньовідомого чоловічого журналу.

Для когось – провокація. Для когось – мистецтво. Для нас – культурний феномен XX століття, та можливість показати те, чого в місті ще не було.

Я довго вів переписку з американською стороною. Було підписано суворий договір без права тиражування фотографій.

У залі – роботи Санте Д'Ораціо, Патріка Демаршельє, Маріо Сорренті, Марко Главіано та інших майстрів світової фотографії.

Аншлаг. Як і зазвичай.

У травні відкрилася персональна виставка заслуженого художника України з міста Суми Олександра Чередніченка.

З його полотен на нас дивилася Україна: дерева біля річки, кладочка в очереті, бузок під хатою, яблука, що пригинають гілля… Все це створено з великою любов'ю до рідного краю.

Напередодні Дня захисту дітей галерея запросила на фотовиставку «Грузія очима дитини». Її автором був наш син Глєб.

На травневих святах ми сім'єю пройшли туристичними стежками гостинної Грузії: Тбілісі, Кахеті, Боржомі. Він фотографував усе – пейзажі, людей, архітектурні деталі, гру світла на схилах гір. Ми тоді просто спостерігали. А вже в залі на виставці за його фотороботами спостерігали діти та дорослі .

Наприкінці травня галерея наповнилася «Сонцем Криму». Виставка робіт Олександра Репки.

Його картини часто порівнюють із музикою. У них – декаданс і романтизм, філософія і легковажність. Його неможливо «вписати» до якогось напрямку - він поза ними.

З однією картиною із нашої колекції трапилася цікава історія. На цьому полотні дівчина-киянка показувала жест середнім пальцем. Художнику згодом цей елемент перестав подобатися і він після однієї з виставок намагався непомітно замалювати той палець.

Колекціонер Андрій Афанасьєв попередив мене:

– Слідкуй. Він може спробувати ще раз.

Я стежив. Та після від'їзду художника помітив – палець усе ж таки зафарбований. Добре, що фарба не встигла висохнути. Я обережно її зняв.

З 5 серпня в галереї працювала фотовиставка «Вірую. Сподіваюся. Люблю». Близько сорока робіт – пейзажі, портрети, побутові етюди – відкривали глядачам тиху поезію щоденного життя. Автор фотографій – наш земляк, архієпископ Київський та всієї України Саватій (Православна Старообрядницька Церква).

З владикою Саватієм (в миру – Степаном Козкою) галерею пов'язували давні й теплі стосунки. Людина духовна, архіпастир і богослов, він водночас мав рідкісний дар уважно дивитися на світ. У його світлинах не було прагнення вразити ефектом – лише щирий погляд на людину, природу і ті тихі миті життя, які ми часто не помічаємо.

Його фотографії були схожі на проповідь без слів – зі світлом, тишею і вірою. Саме тому назва виставки «Вірую. Сподіваюся. Люблю» звучала як проста і водночас дуже важлива формула життя.

Серед подій 2014 року для мене особливою стала історія, пов'язана з моїм учителем Анатолієм Михайловичем Кривохижею.

Він учив мене не танців - він навчав мене жити.

Ми знали одне одного ще з 90-х. Його шлях – сцена, ансамбль «Ятрань», покоління вихованців. Мій – галерея, колекції, книги. Дві паралельні ріки життя.

У 2014 році я випадково дізнався, що він шукає кошти на видання методичного посібника «На Богом обраній землі». Ми з родиною вирішили підтримати цей проєкт. Книга вийшла. Її презентація відбулася в галереї.

Після того ми багато спілкувалися. На теми, про які він раніше ні з ким не говорив.

Якось я запропонував йому написати автобіографію. Він спочатку відмовився:

– Кому це потрібно? Світ сьогодні будується на скандалах і сенсаціях.

Але ж мені вдалося переконати його.

Книга вийшла за його життя. І я радий, що саме в наших стінах вона прозвучала вперше.

Після його смерті я прийняв рішення встановити пам'ятну дошку на фасаді галереї на Пашутинській, 36. Бо тут звучав його голос, а галерея стала частиною його історії.

11 жовтня 2014 року ми відкрили виставку «Весілля наших батьків». Сімнадцять великих живописних полотен 70-80-х років, які колись висіли в РАЦСах та Палацах одруження. Світла наївність часу!

Того ж дня одружувався наш племінник Руслан. Ми поєднали дві події.

Серед намальованих на картинах наречених стояли справжні – Руслан і Наталія. Люди дивилися на картини, потім - на них. Змінилося дуже багато у житті: фасони суконь, прикраси, букети,але любов вічна, життя триває – і це головне!

І ще декілька подій кінця 2014 року:

виставка картин народного художника України Анатолія Горбенка, нашого земляка з Одеси. Світло півдня, степова тиша, глибина портретів. Для нього Кіровоград – мала батьківщина, для нас – радість ще однієї зустрічі з Майстром.

вперше в галереї відбулася всеукраїнська фотовиставка «Погляд». Приїхали фотографи з різних куточків країни. І серед робіт знаних майстрів – фотографії нашого сина Глєба. Для галереї це була подія. Для нашої родини – гордість.

Так минув 2014 рік. Рік важкий для країни, рік тривоги і нових випробувань.

Але попри все життя тривало. Люди приходили до галереї, роздивлялися картини, розмовляли, сперечалися, знайомилися. Мистецтво знову і знову доводило: навіть у складні часи воно допомагає людині не втратити віру.

Анатолій Шаповалов «Дівчинка», 2002.

Вікторія та Андрій Афанасьєви (м. Київ) відкривають виставку живопису зі своєї колекції.

Онук та бабуся на фотовиставці найкращих фотографій журналу Playboy.

Олександр Чередніченко відкриває виставку свого живопису разом з Анатолієм Шаповаловим та Михайлом Надєждіним.

На відкритті фотовиставки Глєба Цуканова «Грузія очами дитини».

На відкритті фотовиставки Глєба Цуканова «Грузія очами дитини».

Людмила Кривенко поздоровляє автора з черговою фотовиставкою.

«Україна єдина!»

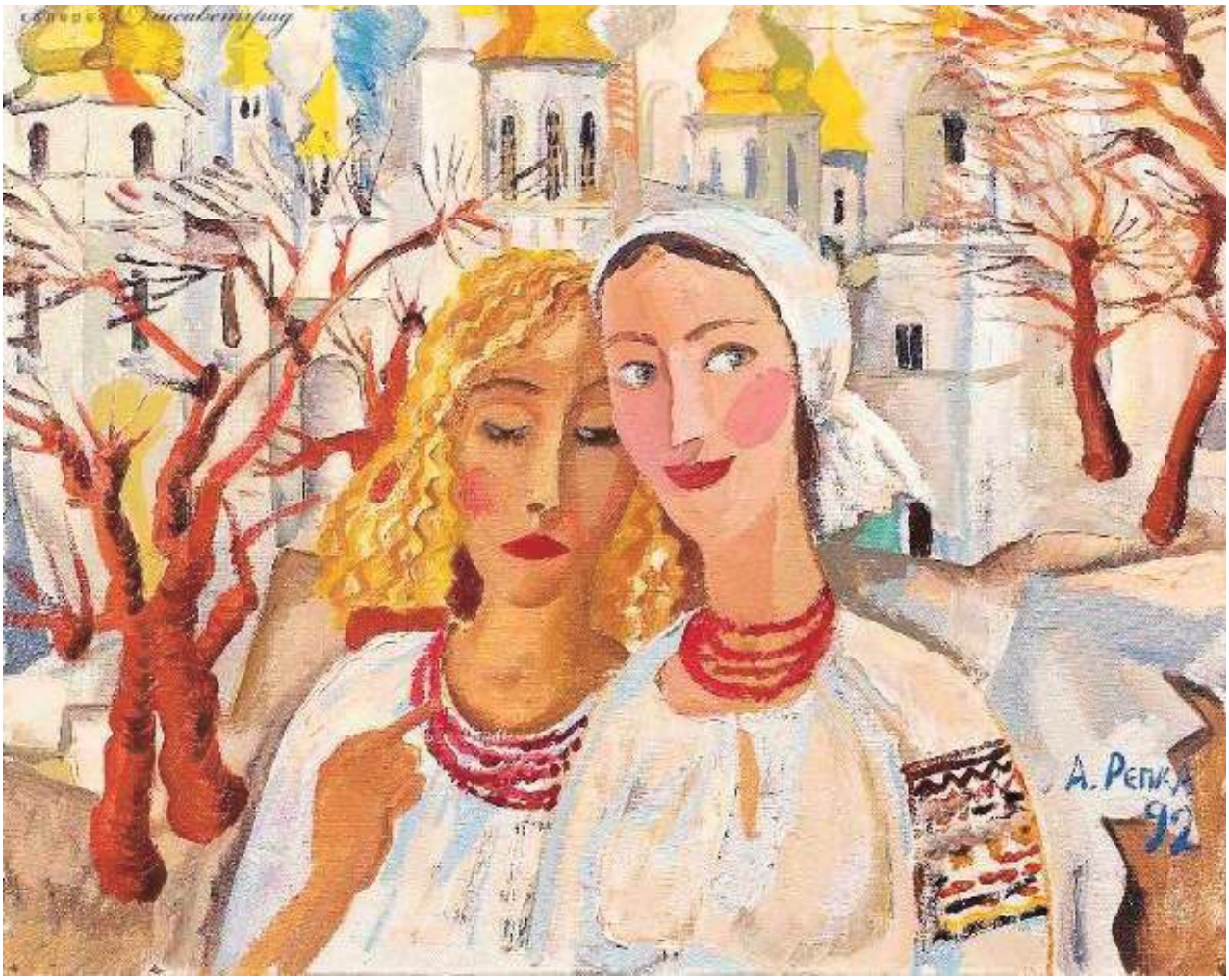

Олександр Рєпка «Київські панянки», 1992.

Олександр Рєпка працює над міським пейзажем.

Ігор Філіпенко, Світлана Дубіна та Олег Шрамко.

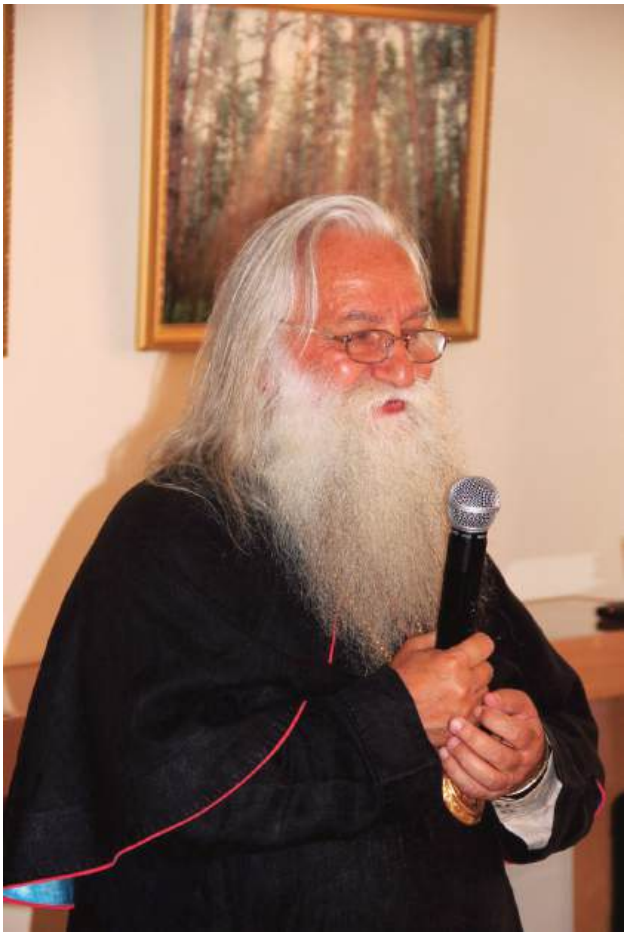

Архієпископ Саватій (Степан Козка).

Ольга Краснопольська відкриває виставку світлин архієпископа Саватія «Вірую. Сподіваюся. Люблю».

Відкриття виставки робіт кіровоградських художників.

Презентація газети до Дня міста.

Ігор Волков на відкритті виставки робіт кіровоградських художників.

На відкритті виставки робіт кіровоградських художників.

На відкритті XVIII-ї всеукраїнської художньої фотовиставки «Погляд-2014».

На відкритті XVIII-ї всеукраїнської художньої фотовиставки «Погляд-2014».

Юрій Лебедєв та Сергій Гусарченко.

Діалог колег
(Павло Волошин та Глєб Цуканов).

Володимир Мощинський та Таїса Антоненко.

VI. 2015. РІК МРІЙ, ЩО СТАЛИ ПРОЄКТАМИ

Рік у галереї розпочався виставкою з символічною назвою «Лютневий прорив». Це виставка живописних робіт художника Ленура Веліляєва.

Історія її появи була доволі сучасною. Художник натрапив у соціальних мережах на інформацію про галерею «Єлисаветград», зацікавився, написав нам – і незабаром приїхав до Кіровограда зі своїми роботами.

Ленур родом з Узбекистану, живе і працює в Харкові. Центральним полотном виставки стала картина «Прорив» – блакитний мазок на однотонному тлі. На перший погляд – мінімалізм. Але саме ця простота несподівано привернула увагу відвідувачів і викликала багато розмов.

Навесні галерея знову зібрала друзів. У квітні відбулася персональна виставка художника Юрія Вінтенка, присвячена його 60-річчю.

Юрій Борисович для нас не просто художник. Він завжди підтримує проєкти галереї, особливо ті, що пов'язані з дитячою творчістю. Тому його ювілейна виставка стала водночас і святом для всієї нашої мистецької спільноти.

У травні ми вирушили до Світловодська, де провели Світловодський пленер. У ньому взяли участь художники з Одеси та Дніпропетровська.

Пленер несподівано перетворився на справжню подію для міста. Ми провели зустрічі з мешканцями, майстер-класи, запросили журналістів. А фіналом стала велика виставка робіт учасників пленеру у міському Палаці культури. На відкриття прийшли сотні людей.

Того року діяльність галереї поступово почала виходити за межі нашого міста та області.

Це стало можливим завдяки співпраці з Національною спілкою художників України, її обласними організаціями, а також партнерству з іншими галереями та мистецькими об'єднаннями.

Третій рік поспіль галерея брала участь як партнер у фестивалі ART BAT FEST, ініціаторами якого були ізмаїльські художники Володимир Дудник та Тетяна Соколова.

Це був надзвичайно цікавий проєкт. Художники, колекціонери, поціновувачі мистецтва зустрічалися, спілкувалися, знайомилися, обговорювали нові ідеї. Галерея «Єлисаветград» традиційно передавала до фонду фестивалю картини зі своєї колекції.

Того ж року любов до мистецтва привела нас до Одеси.

У виставковій залі Одеського обласного відділення Національної спілки художників України ми представили виставку робіт, написаних під час Світловодського пленеру «Одеса – джерело натхнення».

Майже сто робіт професійних художників: Петра Нагуляка, Анатолія Горбенка, Анатолія Кравченка, Наталії Лози, Олени Аль-Хадж, Володимира Соколюка ,а також наших земляків Анатолія Шаповалова та Валерія Давидова – наповнили виставкову залу світлом, морем, повітрям і кольором.

Згодом у муніципальній галереї міста Суми ми представили виставку відомого кіровоградського художника Анатолія Шаповалова «Палітра рідного краю».

Для нас це було дуже важливо. Галерея поступово здобувала авторитет у культурному просторі України.

Але 2015 рік запам'ятався не лише виставками.

У галереї відбулася подія, яка на перший погляд здавалася незвичною – зліт музеїв міста.

До нас прийшли понад тридцять представників різних музеїв – державних, громадських, шкільних, приватних.

Мені тоді часто ставили запитання:

– Навіщо галереї займатися музейною темою?

Для мене відповідь була очевидною. Я хотів, щоб люди, які зберігають пам'ять міста – у великих музеях, у маленьких кімнатах історії при школах, у приватних зібраннях – нарешті сіли за один стіл і поговорили про головне: що ми робимо для збереження історії нашого міста?

Коли я тільки задумував створення галереї, то усвідомлював: люди не стоятимуть у чергах заради мистецтва. Світ змінився. Змінилися ритми і сенси життя.

І тоді я поставив перед собою інше завдання – створити не просто виставкову залу, а живий культурний простір, де поєднуватимуться різні напрямки.

Переломним моментом для мене став антикварний зліт у Києві. Тисячі речей, які колись належали різним родинам з різних міст, лежали на столах і продавалися. Багато з цього вивозилося за кордон. Частина просто безслідно зникала.

І серед цього розмаїття я побачив стос листів 1906 року. На конвертах був штамп «Єлисаветград». Я купив ці листи. Дуже дорого.

Сьогодні вони зберігаються у нашому музеї. Про них є публікація в моїй книзі «Єлисаветградська фотографія: погляд у минуле».

Саме тоді ми почали збирати історію міста буквально по крихтах – фотографії, документи, артефакти.

І все це – за власні кошти. Але ми зі Світланою ніколи не шкодували грошей, витрачених на такі речі. Бо для нас завжди було важливим одне питання: що ми залишимо після себе?

Тому зліт музеїв у 2015 році був не просто зустріччю. Фактично саме тоді почався шлях створення приватного музею, який через десять років отримає назву «Місто семи імен».

Ще одна цікава історія того року була пов'язана з нашими подорожами.

Під час однієї з поїздок ми потрапили до Чинадіївського замку «Сент-Міклош». Там ми познайомилися з людиною, яка відроджувала цей замок – Йосипом Бартошем. У розмові народилася ідея створити в замку виставкову залу картин, яка формуватиметься з подарунків художників і колекціонерів.

Галерея «Єлисаветград» стала першою, хто підтримав цю ініціативу. Ми передали в дар роботу нашого земляка Віктора Перепичая.

І сьогодні під цією картиною є напис: «Перша картина, подарована музею галереєю «Єлисаветград».

Того ж року ми оголосили про початок Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка «Щаслива дитина – квітуча Україна». Тоді ми навіть не уявляли, що цей конкурс стане візитівкою галереї і пошириться далеко за межі міста та України .

За роки існування в ньому взяли участь понад 24 тисячі дітей з різних куточків України. Виставки дитячих робіт учасників конкурсу відбулися у 27 країнах світу. Це вже була справжня культурна дипломатія.

А восени 2015 року відбулася ще одна подія, яка запам'яталася мені особисто. У Києві, в Музеї духовних скарбів України, проходили заходи до 97-ї річниці Латвійської Республіки.

На запрошення Посла Латвії в Україні Аргіти Даудзе я мав честь бути серед гостей цього прийому як власник галереї «Єлисаветград».

Для мене це була важлива подія – можливість спілкуватися з представниками культурного середовища різних країн.

Ще одна цікава сторінка того року пов'язана з нашим давнім другом Сергієм Замуруєвим.

Він часто приходив на виставки, і майже кожного разу після огляду експозиції наша розмова переходила на тему Китаю. Сергій Миколайович знає цю країну не з книжок. Він вивчав китайську мову, багато разів бував там, працював перекладачем і супроводжував різні делегації.

Тому в межах програми «Цікаві люди в Єлисаветграді» ми організували зустріч із ним. Це була справжня подорож у Китай – без літаків і валіз, але з дуже живими і захопливими розповідями.

Озираючись на 2015 рік, я розумію: тоді галерея зробила кілька важливих кроків, які визначили наше майбутнє.

Ми почали активно працювати з іншими містами, розширювати партнерства, організовувати культурні зустрічі, започаткували дитячий конкурс, який згодом об'єднає тисячі дітей.

А головне – саме тоді почала формуватися ідея створення музею історії міста.

Тоді це ще виглядало як мрія. Але саме з таких мрій і починаються справжні справи.

Сувенір на пам'ять керівнику відділу преси та інформації Представництва Євросоюзу в Україні Юргісу Вілчинскасу.

Ленур Веліляєв «Прорив», 2013.

На виставці робіт Ленура Веліляєва (м. Харків).

Ленур Веліляєв представляє виставку своїх робіт.

Валерій Мятович та брати Шаповалови на відкритті виставки робіт Л. Веліляєва.

Юрій Вінтенко з дружиною на відкритті виставки живопису Ю. Вінтенка.

Відкриття виставки живопису Юрія Вінтенка.

Підведення підсумків живописного пленеру в Світловодському міському палаці культури.

Народний художник України Анатолій Горбенко ділиться враженнями від Світловодського пленеру.

Йосип Бартош з першою картиною галереї Чинадіївського замку «Сент-Міклош» – роботою Віктора Перепічая від галереї «Єлисаветград».

MUSEUM
castellum de Sancti-Nikolai
Canon
EOS DIGITAL

Подарунок від Юрія Вінтенка.

Подружжя Русулів на виставці робіт Світловодського пленеру.

Анатолій Кравченко відкриває виставку своїх акварельних робіт та робіт дружини Галини.

Микола Кіщук вітає учасників відкриття виставки акварельних робіт Анатолія та Галини Кравченків.

На прийомі в Посольстві Латвії в Україні.

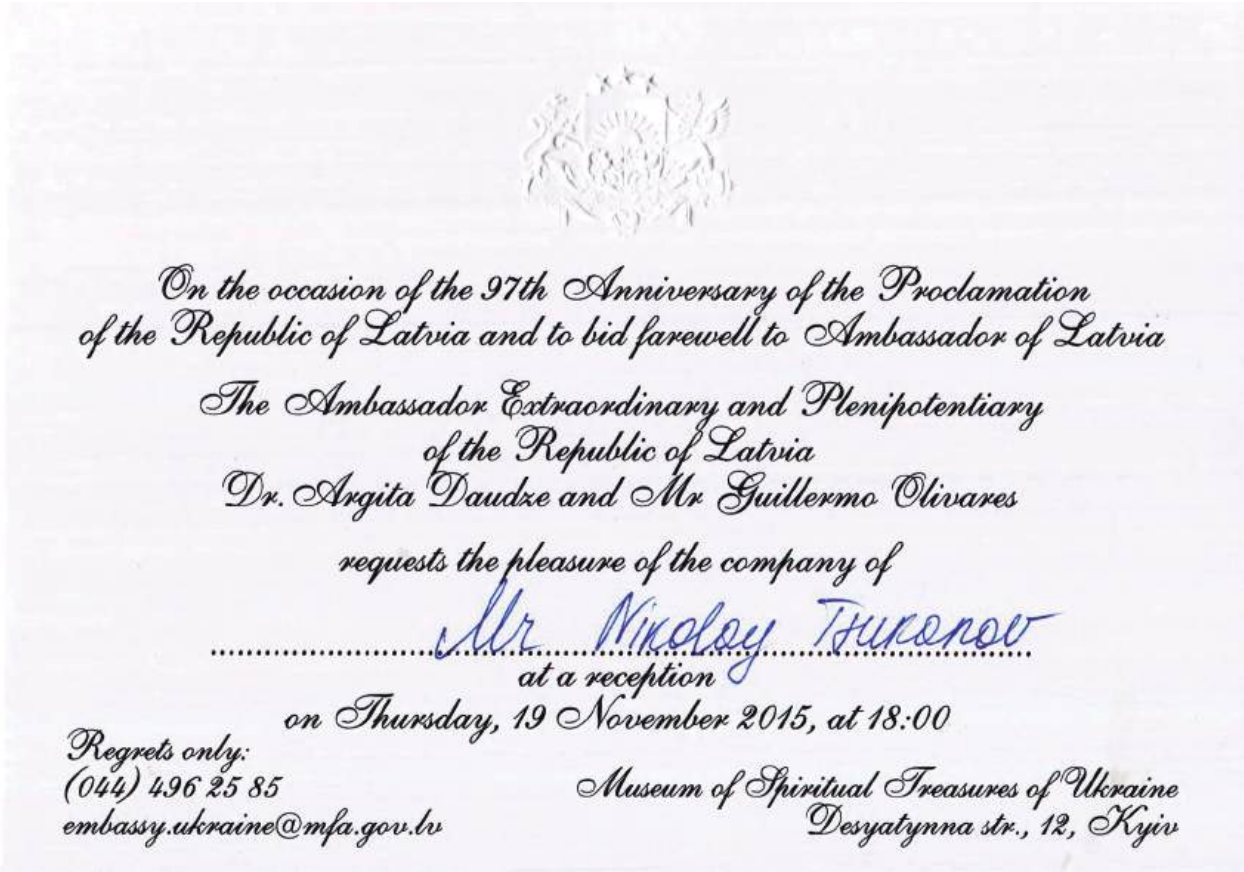

On the occasion of the 97th Anniversary of the Proclamation
of the Republic of Latvia and to bid farewell to Ambassador of Latvia

The Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary
of the Republic of Latvia
Dr. Argita Daudze and Mr Guillermo Olivares

requests the pleasure of the company of

Mr Nikolay Tikonov

at a reception
on Thursday, 19 November 2015, at 18:00

Regrets only:
(044) 496 25 85
embassy.ukraine@mfa.gov.lv

Museum of Spiritual Treasures of Ukraine
Desyatynna str., 12, Kyiv

Нова зустріч з неперевершеним Сергієм Замуруєвим.

Нова зустріч з неперевершеним Сергієм Замуруєвим.

Станіслав Янчуков на презентації нової книги А. Кривохижі.

Микола Барабуля на презентації нової книги А. Кривохижі.

Анатолій Кривохижа на презентації своєї нової книги.

Анатолій Коротков та Анатолій Кривохижа на презентації нової книги.

На презентації нової книги Анатолія Кривохижі.

Зустріч з афганським художником Акбаром Хорасані.

Підбиття підсумків Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна».

галерея Єлисаветград

Диплом

УЧАСНИКА

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ ДИТЯЧОГО МАЛЮНКУ

«Щаслива дитина - квітуча Україна»

вересень - жовтень 2015 року

ВЛАСНИК ГАЛЕРЕЇ «Єлисаветград»
м.Кіровоград, вул. Пашутинська, 36
elisavetart.com

Микола Цуканов

*використана робота Безкопильної Віри (11 років, м. Драбів)

галерея *Елисаветград*

ВИСТАВКА РОБІТ УЧАСНИКІВ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА

ЩАСЛИВА ДИТИНА – КВІТУЧА УКРАЇНА

НА ВИСТАВЦІ ПРЕДСТАВЛЕНІ БІЛЬШЕ 750 РОБІТ
З БАГАТЬОХ МІСТ І СІЛ 17 ОБЛАСТЕЙ УКРАЇНИ.

м. Кіровоград, Пашутінська вулиця, 36
з 9 до 18 години без перерви та вихідних
тел. 099-4904070, 067-7461506
www.elisavetart.com

VII. 2016. ВІД БЕРЕГІВ ІНГУЛУ ДО БЕРЕГІВ ДУНАЮ

Цей рік для галереї став роком розширення творчих горизонтів. Ми дедалі активніше виходили за межі міста, налагоджували нові зв'язки, відкривали для жителів нашого міста імена художників із різних куточків України.

Для нашої галереї рік розпочався 26 січня виставкою, присвяченою 75-річчю від дня народження заслуженого художника України Фелікса Полонського. Тут було представлено його пейзажі та портрети, виконані в характерній для митця манері.

Фелікс Михайлович виробив індивідуальний мистецький почерк. Умовність композиційного простору, гра площин, насиченість кольору та об'ємність фарби створювали особливу стилістику. Його роботи легко впізнавалися на виставках – стримані за кольором, декоративні, графічні за манерою, вони мали власний характер.

У лютому сталася подія, яку я запам'ятав надовго.

Одного ранку, відкривши стрічку новин, я раптом побачив заголовки, які несподівано були… про мене.

Більшість інформаційних сайтів міста повідомляли:

«Власник приватної галереї «Єлисаветград» став почесним членом Спілки художників України».

Звучало вагомо. Але для мене це було не стільки символічним званням, скільки підтвердженням того, що наш шлях обрано правильно. Ми рухалися вперед - і нашу роботу помічали.

А вже 3 березня галерея святкувала п'ятиріччя.

П'ять років – це перший рубіж, коли можна озирнутися назад і чесно запитати себе: чи варто було починати?

До цієї дати я вирішив зробити кілька подарунків.

Вийшла моя книга «Провінційна галерея». У ній зібрано спогади, газетні публікації, тексти журналістів, фотографії перших років роботи. Усе те, що зазвичай губиться між виставками та буднями. Книгу отримали бібліотеки міста і всі журналісти, які співпрацювали з галереєю.

А ще за нашим замовленням світловодський медальєр В'ячеслав Попов створив пам'ятну медаль «5 років галереї «Єлисаветград».

Про один епізод того року хочу згадати окремо. Подібні історії у галереї трапляються часто, але саме ця запам'яталася особливо.

5 квітня ми готували нову виставку. Я помітив літню жінку, яка довго переходила від однієї картини до іншої, уважно вдивляючись у полотна.

Я підійшов і запитав, які роботи їй найбільше сподобалися. Її відповідь мене здивувала.

– Я лікуюся біля цих картин.

Виявилося, що за останні дні вона приходить до галереї вже втретє.

Одного разу на прийомі у лікаря вона поскаржилася на втому і пригнічений настрій. Лікар відповів просто: «Нічого страшного. Накопичилася зимова втома. Потепліє, зазеленіє, зацвіте – і все мине».

– От тепер я тут і лікуюся, – сказала вона, усміхаючись. – Лікуюся фарбами.

Вона показала на картину Альони Коваленко.

– Подивіться, як сміється дитина…

Це було щире підтвердження того, що мистецтво справді здатне лікувати душу.

У квітні в галереї відбулася ще одна незвичайна виставка. Ми представили роботи восьмирічного художника Марка Черечечі з Дніпропетровська та його педагогині Світлани Данович.

Було цікаво спостерігати поруч дві різні енергії: зрілий живопис досвідченого митця і яскравий, безпосередній світ дитячої творчості.

У травні ми знову наважилися на великий крок – провели другий художній пленер на Кіровоградщині. Цього разу резиденцію організували в мальовничому місці – у дитячому таборі «Жовтень» в селі Бірки Олександрівського району.

До нас приїхали художники з Одеси, Харкова, Дніпра. Кожен привіз свою школу живопису, свою творчу манеру.

Одного дня до пленеру долучилися наші місцеві художники, приїхали журналісти. А фінальна виставка відбулася в Олександрівському будинку культури і зібрала багато жителів містечка.

У червні галерея подарувала місту виставку сорока акварелей Віктора Михайличенка – художника із Сумщини, відомого далеко за межами України.

У його роботах багато водного і небесного простору. Вони ніби переплітаються між собою, утворюючи гармонію світла і віддзеркалень.

2016 року мистецький шлях привів нас з виставкою до Ізмаїла – міста моєї юності. Я завжди намагаюся популяризувати ізмаїльських художників, організовувати виставки, знайомити людей з їхньою творчістю.

Разом з керівницею міської галереї Іриною Федоровою ми створили проєкт «Від берегів Інгулу до берегів Дунаю». У виставці було представлено понад сорок робіт двадцяти українських художників з нашої колекції. Для мене це був не лише мистецький проєкт - це було повернення до моєї юності.

У серпні ми відкрили цікаву персональну виставку чернігівського імпресіоніста Леоніда Заборовського. Сорок полотен – переважно сонячні пейзажі.

Мене вразило, як художник побачив Кропивницький. Він буквально закохався в архітектуру нашого міста і під час візиту написав нову картину з видом місцевої синагоги.

Пізніше він подарував її галереї. Але я передав картину Юхиму Мармеру як подарунок синагозі.

9 вересня на наше запрошення до міста приїхав народний художник України Микола Никифорович Грох.

Людмила Іванівна Кривенко колись сказала мені про нього:

– Було б добре показати його роботи в нашому місті… Якби не вік.

На той час Миколі Никифоровичу виповнилося 80 років.

Ми зустрілися у його майстерні. Говорили про мистецтво, про життя, про можливу виставку. Перед нами була Людина з великої літери. Він згадував зустрічі з Миколою Амосовим, розповідав про художників Захарова, Шишка. У його словах не було жодного самовихваляння – лише світла пам'ять і щира повага до людей, з якими його звела доля.

Це була людина рідкісної внутрішньої культури і потужної духовної енергії.

Сьогодні його вже немає серед нас. Але пам'ять про нього живе у наших серцях.

У грудні до галереї завітали польські гості – учасники міжнародної науково-практичної конференції «Мистецький освітній простір у контексті формування сучасної парадигми освіти».

Допомагали приймати гостей учні та викладачі дитячої художньої школи імені Олександра Осмьоркіна.

А наприкінці року сталася ще одна важлива подія. У художньо-меморіальному музеї Олександра Осмьоркіна відбулося нагородження лауреатів обласної премії у сфері образотворчого мистецтва та мистецтвознавства імені Осмьоркіна. І серед нагороджених несподівано для мене прозвучало й моє ім'я. Для мене було великою честю отримати цю нагороду разом з художниками Ларисою Яковлевою та Володимиром Остроуховим.

Я щиро вдячний колективу Музею мистецтв на чолі з директоркою Тетяною Ткаченко, який уперше представив до цієї нагороди приватну мистецьку організацію – нашу галерею.

Коли зараз згадую 2016 рік, я відчуваю гордість.

За п'ять років галерея стала одним із культурних центрів міста. До нас приїздили художники з різних куточків України, тут народжувалися нові знайомства, нові творчі ідеї.

Пленери, виставки, конкурси – це були не просто події, це був процес формування живого культурного середовища міста.

На відкритті виставки живопису Фелікса Полонського.

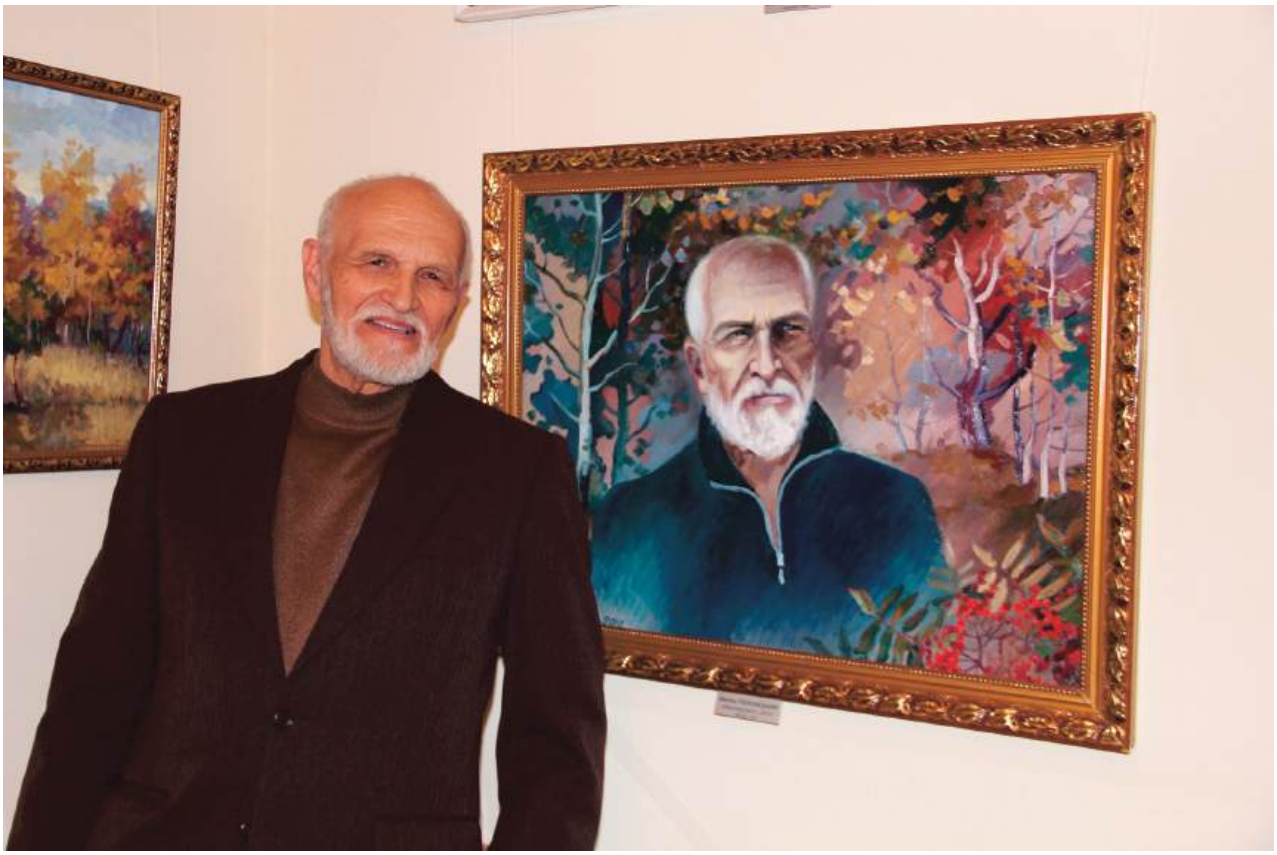

Фелікс Полонський поряд з автопортретом.

Чарівна музика на святкуванні п'ятиріччя галереї.

Поздоровлення від Володимира Нагорного.

На святкуванні п'ятиріччя галереї.

Олександр Сіома, Юрій Вінтенко та Фелікс Полонський.

галерея Єлисаветград

відкрита в березні 2011 року

5

ПРОВІНЦІЙНА ГАЛЕРЕЯ

В'ячеслав Попов дарує медаль, створену до п'ятиріччя галереї.

Іван Леонов дає консультації з використання фототехніки.

5 років… Ростуть всі…

Подружжя Замуруєвих.

Світловодський «десант» на святкуванні п'ятиріччя галереї.

Костянтин Шляховий та Юрій Тютюшкін.

Серед почесних гостей святкування Вадим Смотренко та В'ячеслав Попов.

На святкуванні п'ятиріччя галереї.

Традиційна виставка художників-аматорів Кіровоградської області.

Дитячі малюнки учасників Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка «Щаслива дитина – квітуча Україна» прикрашають Посольство України у Швейцарії (м. Берн). Справа – Тимчасовий повірений у справах України в Швейцарській Конфедерації та в Князівстві Ліхтенштейн за сумісництвом Остап Юхимович.

Віктор Михайличенко (м. Суми).

Глєб Цуканов та Марк Черечеча (м. Дніпропетровськ).

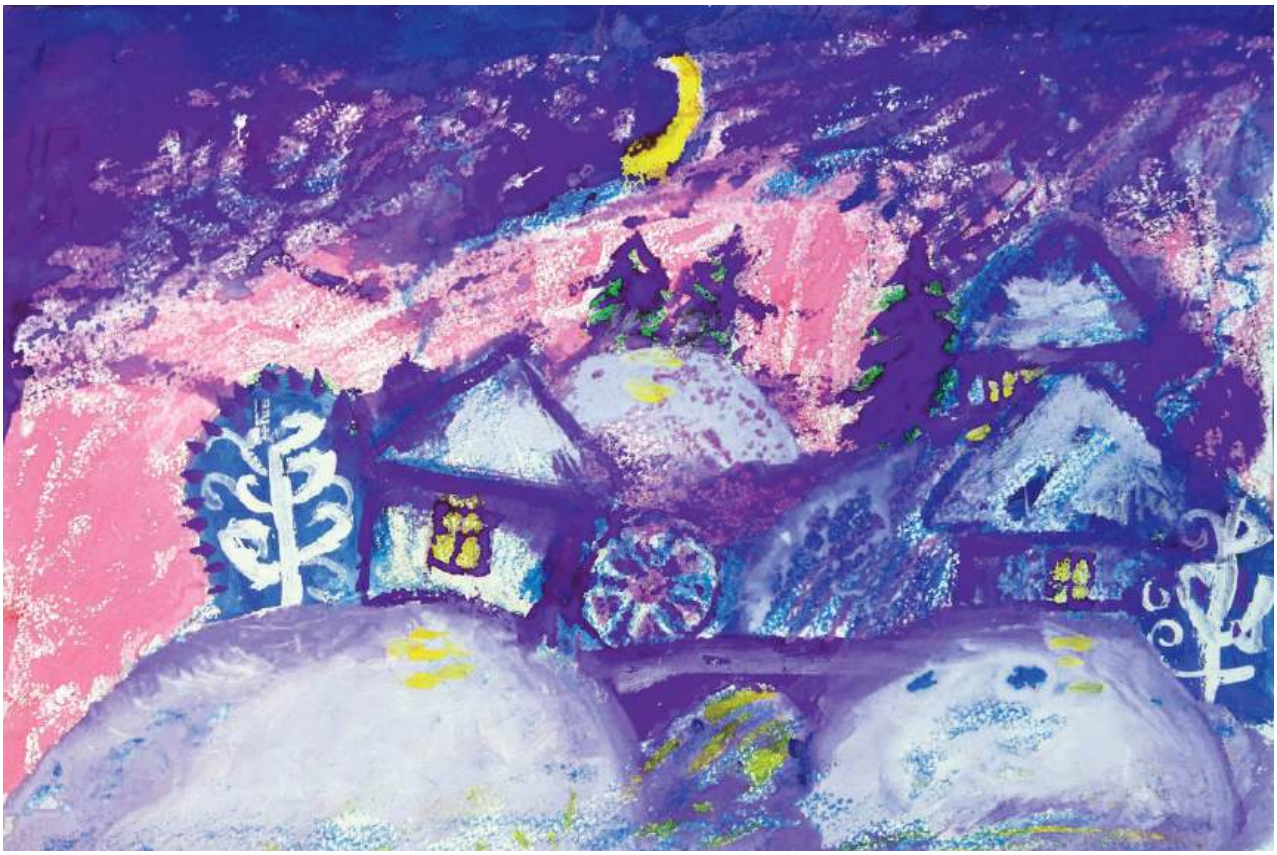

Робота Марка Черечечі (м. Дніпропетровськ).

Ольга Краснопольська презентує роботи Світлани Данович та Марка Черечечі (м. Дніпропетровськ).

На фотовиставці робіт учнів «Школи фотографії Сергія Синєока».

Презентація фотовиставки Глєба Цуканова в Ізмаїльській міській галереї.

ОТ БЕРЕГОВ ИНГУЛА
К БЕРЕГАМ ДУНАЯ
ОТ БЕРЕГОВ ИНГУЛА
К БЕРЕГАМ ДУНАЯ
ОБЪЕКТ
охороною
Canon
WANHILL
BROAD
NEW

На фотовиставці Глєба Цуканова в Ізмаїлі.

Учасники зустрічі з журналістом Юрієм Ілючеком (сьомий справа).

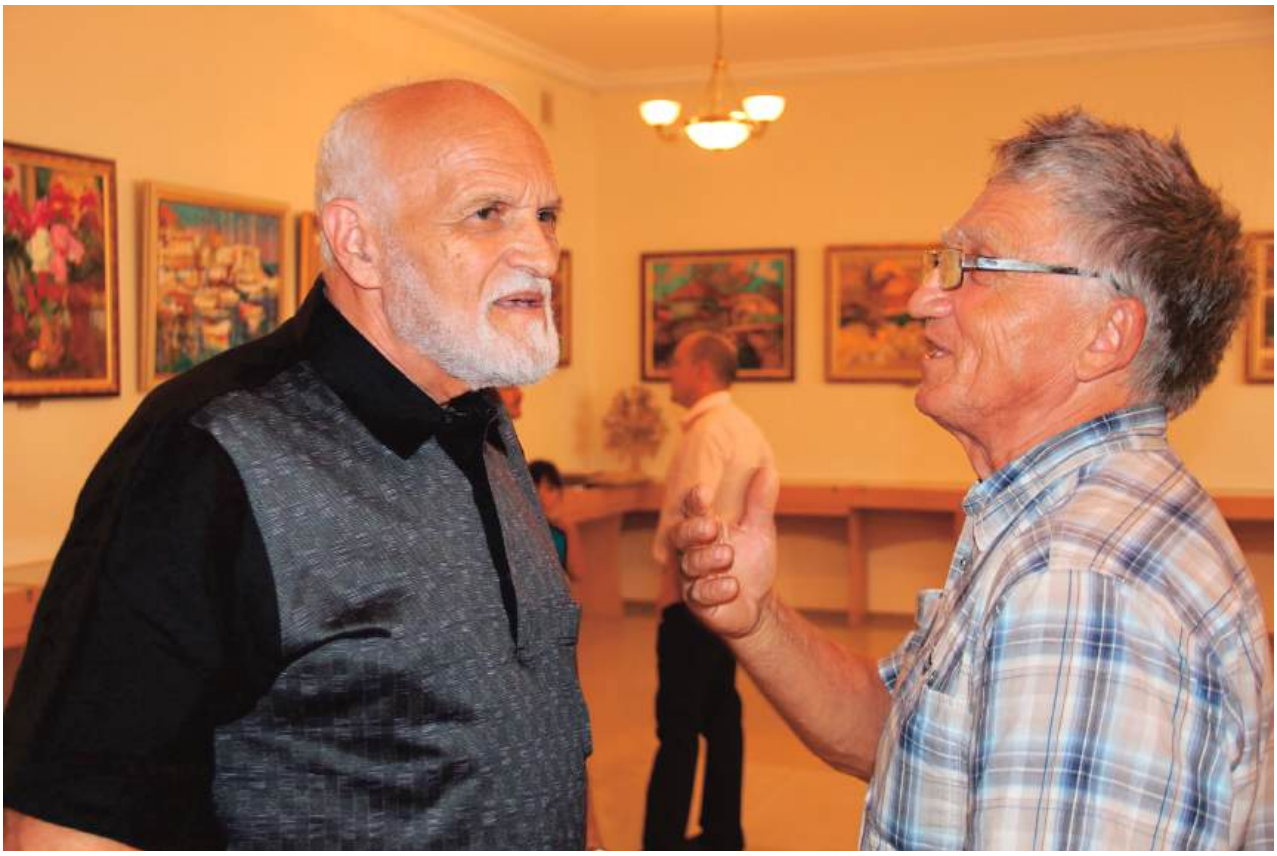

Фелікс Полонський та Анатолій Шаповалов.

Відкриття виставки живопису Леоніда Заборовського (другий зліва)
«Чарівні кольори моєї душі» (м. Чернігів).

Андрій Хворост, Анатолій Шаповалов та Фелікс Полонський.

Фелікс Полонський та Тетяна Березняк.

Іван Анастас'єв та Юрій Тютюшкін.

Народний художник України Микола Грох в галереї.

Народний художник України Микола Грох в галереї.

KONICA

Влада Литовченко в галереї.

Ольга Горбачова в галереї.

Фото з Ольгою Горбачовою на пам'ять.

Фото з Ольгою Горбачовою з колективом галереї.

Традиційний День юного колекціонера в галереї.

获奖证书

CERTIFICATE

of Achievement

奥莉嘉·布斯科

Бусько Ольга

您的作品 守护者 在第二届国际少儿创新艺术邀请展中荣获

金奖

特颁此证。

Your work The Keeper in the 2nd International Children's Creative Art Exhibition has received

Gold Award

Please accept our congratulations.

2017.9

共同的梦想

米罗斯拉娃·谢尔盖夫娜·克拉索塔

Красота Мирослава Сергіївна

年龄 8岁
Age 8-years-old
国籍 乌克兰 Ukraine
推荐机构 乌克兰驻上海总领事馆
Recommender Consulate General of Ukraine in Shanghai

和平友善之鸟
Peace bird
绘画 Painting

玫瑰
Roses
绘画 Painting

纳吉娅·维克多夫娜·卢基亚廿科

Лук'яненко Надія Вікторівна

年龄 12岁
Age 12-years-old
国籍 乌克兰 Ukraine
推荐机构 乌克兰驻上海总领事馆
Recommender Consulate General of Ukraine in Shanghai

Роботи учасників Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна» отримали Дипломи 2-ї Міжнародної колекції дитячої мистецької виставки в м. Шанхай (КНР). В центрі – Генеральний консул України у місті Шанхай (Китайська Народна Республіка) Дмитро Пономаренко.

Отець Олександр Кривко демонструє роботи учнів дитячої художньої школи ім. О.Осмьоркіна.

Польські гості в галереї.

На врученні обласних премій у сфері образотворчого мистецтва та мистецтвознавства імені Олександра Осмьоркіна 2016 року.

Лауреати обласних премій у сфері образотворчого мистецтва та мистецтвознавства імені Олександра Осмьоркіна. В центрі – Володимир Остроухов, Лариса Яковлєва, Микола Цуканов.

Підбиття підсумків Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Подарунки для гостей з Польщі.

галерея Єлисаветград

Диплом

УЧАСНИКА

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ ДИТЯЧОГО МАЛЮНКУ

«Щаслива дитина - квітуча Україна»

2016 рік

ВЛАСНИК ГАЛЕРЕЇ «Єлисаветград»
м.Кропивницький, вул. Пашутинська, 36
elisavetart.com

Микола Цуканов
тел. 050 20 72 700

*використана робота Баранок Олександри (11 років)

Альона Коваленко «Посмішка», 2016.

VIII. 2017 СХОДИНКИ, ЩО ВЕДУТЬ УГОРУ

Ще наприкінці 2016 року я виступив з ініціативою заснувати міські іменні премії у сфері творчих професій. Мені хотілося, щоб місто відзначало людей, які своєю працею формували його культурний простір.

Так з'явилася ідея трьох міських премій:

– імені фотомайстра Василя Ковпака,

– імені художника Бориса Вінтенка,

– імені журналіста Віталія Ципіна.

Для мене було великою радістю, що цю пропозицію підтримали. Особлива подяка моїм друзям, які на той час були депутатами міської ради: Андрію Кролевцю та Сергію Кріпаку, які лобіювали цей проєкт. У 2017 році міська рада ухвалила відповідне рішення. Це стало справжнім вшануванням людей, які зробили вагомий внесок у культурне і громадське життя міста.

Виставковий сезон галерея відкрила 24 січня. Того дня в «Єлисаветграді» відкрилася виставка народного художника України, одесита Миколи Прокопенка.

Його живопис дивовижно поєднує експресію кольору і філософію образу. У своїх роботах художник передає те тонке відчуття краси й гармонії, яке містики називають «вічною жіночністю». Виставка викликала великий інтерес у відвідувачів.

Після насиченого дня, коли ми встигли відкрити виставку, поспілкуватися з глядачами і показати художнику місто, Микола Миколайович втомлено опустився на диван, заплющив очі й з усмішкою сказав:

– Ну у вас і темпи… Ну у вас і плани… Для того, що ми сьогодні зробили, людям зазвичай потрібен цілий тиждень!

Я відповів:

– Так ви ж самі сказали: «Приїду лише на один день».

У березні відбулася виставка, про яку я мріяв майже п'ять років. У галереї відкрилася експозиція картин художника з Олександрії Олександра Охапкіна під назвою «Святі у вишиванках».

На його полотнах Богоматір, Ісус та святі зображені в українських строях. Це так звані «домашні» ікони – неканонічні образи, що поєднують традицію і сучасність.

Дивлячись на ці картини, відчуваєш їхню особливу близькість. Вони ніби переказують біблійні історії простою і зрозумілою мовою – так, як це могла б зробити мудра і близька тобі людина.

До свого шестиріччя галерея підготувала для відвідувачів особливий подарунок – виставку «Море акварелі». На ній було представлено понад півсотні робіт українських художників, виконаних у цій витонченій техніці.

Картини прибули до галереї напередодні з Ізмаїла. Часу на підготовку майже не залишалося. Але вже наступного ранку, завдяки злагодженій роботі нашої команди, експозиція була повністю готова.

Один із співорганізаторів виставки, відомий одеський аквареліст Анатолій Кравченко, з усмішкою назвав те, що побачив, справжнім сімейним підрядом: я разом із Сергієм Каракуліним розвішували картини, а моя дружина Світлана мила підлогу у виставковій залі.

У червні ми зробили, здавалося б, неймовірне – вирушили до Маріуполя. Тривала війна, фронт був поруч і для нас було принциповим рішенням підтримати це місто.

Разом із нами поїхала журналістка газети «Україна-Центр» Олена Нікітіна, яка згодом докладно описала цю подорож.

Чотири маріупольські дні були майже повністю присвячені мистецтву: музеї, галереї, виставки, майстерні художників.

Наш «єлисаветградський десант» привіз до Маріуполя персональну виставку робіт Анатолія Шаповалова, яка відкрилася у Центрі сучасного мистецтва імені Архипа Куїнджі.

Ми також представили ще одну виставку – фотороботи Глєба. Це була його десята персональна виставка, яку дуже тепло прийняли маріупольці.

Разом із нами були друзі-колекціонери міста Олександр Чернов та Ігор Пилипенко, які допомогли нам краще пізнати місто, познайомили з художниками Маріуполя.

Окрім подарованих картин, ми передали до Музею медальєрного мистецтва імені Ю. Харабета медаль «5 років галереї «Єлисаветград», створену медальєром В'ячеславом Поповим.

Дуже боляче усвідомлювати, що нині війна відібрала у нас Маріуполь, а відвіданий музей був розграбований окупантами.

У липні для мене настав особливий день.

21 липня мені виповнилося 60 років.

Було багато пропозицій, як відзначити ювілей. Але ми зі Світланою вирішили: жодна подорож і жоден ресторан не замінять нам спілкування з друзями.

Тому в галереї відкрилася велика виставка «60 сходинок вгору». У ній були представлені роботи 60 українських художників, які ми збирали протягом десяти років.

Тоді на відкритті я сказав:

«Моє життя – це 60 сходинок. За цей час були поразки й перемоги, падіння й злети, але залишилося головне – йти вперед і підтримувати тих, хто сумніва-

ється у собі. Я зрозумів, що життя прекрасне і безцінне. Треба радіти кожному дню. Я відносно недавно знайшов справу свого життя – світ мистецтва.

Я ним живу і цим хочу ділитися з вами.»

Восени галерея відкрила виставку художника з Івано-Франківська Федора Матейчука «Мандруючи Україною».

Івано-Франківськ – місто, яке для нашої родини має особливе значення. Саме там народилися мої старші брати і сестра.

Федір Матейчук був надзвичайно доброю і талановитою людиною. Він щедро дарував свої картини дітям. На жаль, його життя обірвалося надто рано. Але ми пам'ятаємо його творчість і його доброту.

У жовтні галерея представила виставку відомої української художниці Каті Дудник, з якою ми познайомилися на фестивалі ART BAT FEST в Ізмаїлі.

Її живопис – це особливий світ казкового реалізму. Світ, де поєднуються дитяча мрійливість, філософія, легка іронія і щирість. Її персонажі ніби живуть у власному вимірі – там, де панують доброта, фантазія і світла усмішка.

У листопаді галерея провела унікальний для України захід – «День юного колекціонера». Школярі міста представили свої колекції: машинки, маски, набори LEGO, різні тематичні зібрання. До них приєдналися й досвідчені колекціонери, які представили свої "скарби" – Яків Бондар, Юрій Тютюшкін, Сергій Якунін, Олексій Олійник, Олександр Корнюша.

Галерея також показала зібрану нашою родиною колекцію нумізматики та боністики.

У грудні галерея приймала XXI Всеукраїнську фотовиставку «Погляд». До оргкомітету надійшли роботи фотографів із 26 міст України та майже з усіх районів області. Серед учасників були як досвідчені майстри, так і ті, хто робив свої перші кроки у виставковій діяльності.

Приємно, звичайно, що учасником виставки став і наш син Глєб, якому тоді виповнилося лише 11 років. Завдяки таким виставкам молоді фотографи можуть навчатися у старших, переймати досвід і відчувати себе частиною великої творчої спільноти.

2017 рік не був особливо показовим і знаковим, але, все ж таки, вважаю його вдалим, можливо, тому, що він був ювілейним для мене.

У ньому було все: нові виставки, нові знайомства, подорожі, щирі розмови з художниками, зустрічі з друзями галереї. Були й дні напруженої роботи, коли виставки доводилося готувати майже за ніч. І найголовніше – усе це стало частиною мого щасливого життя, яке, крок за кроком, піднімається сходинками тільки вгору.

«Фанатки» творчості Миколи Прокопенка.

Андрій Хворост та Юрій Тютюшкін.

Відкриття виставки живопису Миколи Прокопенка (м. Одеса).
Микола Прокопенко на нижньому фото другий зліва.

В'ячеслав Бєлов, Сергій Каракулін та Юрій Тютюшкін.

Микола Прокопенко.

Олександр Охапкін.

Олександр Охапкін у колі поціновувачів його творчості.

Юрій Тютюшкін, Станіслав Янчуков та Микола Барабуля.

З Олександром Охапкіним.

Станіслав Янчуков вітає подружжя Охапкіних з відкриттям виставки.

На виставці живописних робіт Олександра Охапкіна «Святі у вишиванках».

На виставці живописних робіт Олександра Охапкіна «Святі у вишиванках».

На виставці живописних робіт Олександра Охапкіна «Святі у вишиванках».

Інтерв'ю Анатолія Кравченка (м. Одеса).

Виставку «Море акварелі» представляв Анатолій Кравченко (в центрі).

Анатолій Кравченко відкриває виставку «Море акварелі».

На виставці «Море акварелі».

Учасники традиційної виставки художників-аматорів Кіровоградської області «Квітневі почуття».

Виступ Юрія Цуканова на відкритті виставки художників-аматорів.

Ірина Кваша та Людмила Макей.

Учасники виставки художників-аматорів Кіровоградської області в галереї.

На відкритті виставки художників-аматорів Кіровоградської області.

На відкритті виставки художників-аматорів Кіровоградської області.

галерея Єлисаветград

Фотолітопис Василя Ковпака

Презентація книги «Фотолітопис Василя Ковпака».

Олена Карпенко на презентації книги «Фотолітопис Василя Ковпака».

На презентації книги «Фотолітопис Василя Ковпака».

Станіслав Янчуков ділиться спогадами про Василя Ковпака.

Володимир Мощинський згадує Василя Ковпака.

Анатолій Коротков розповідає про роботу з Василем Ковпаком.

Олег Шрамко дякує за збереження спадщини Василя Ковпака.

З Анатолієм Коротковим та Антоніною Червінською.

На презентації книги «Фотолітопис Василя Ковпака».

Подружжя Куманських та Василь Бондар.

Анатолій Коротков та Валентина Левочко.

Вітання з ювілеєм від родини Кривенків.

Вітання з ювілеєм від Валерія Яковенка.

Вітання з ювілеєм від художників: Юрія Вінтенка, Юрія Цуканова, Валерія Давидова, Анатолія Шаповалова та Фелікса Полонського.

Вітання з ювілеєм від друзів.

Вітання з ювілеєм від друзів та колег.

Одне з перших вітань від брата Юрія.

Вітання з ювілеєм від друзів та колег.

Вітання з ювілеєм від Броніслава Куманського та Валерія Мятовича.

Федір Матейчук (м. Івано-Франківськ).

Фотовиставка Глєба Цуканова «Відкриваючи Україну» на фестивалі ART BAT FEST в м. Ізмаїл Одеської області.

Відкриття виставки творів народного художника України, академіка Андрія Чебикіна (м. Київ). зліва – Андрій Чебикін, справа – Олександр Федорук.

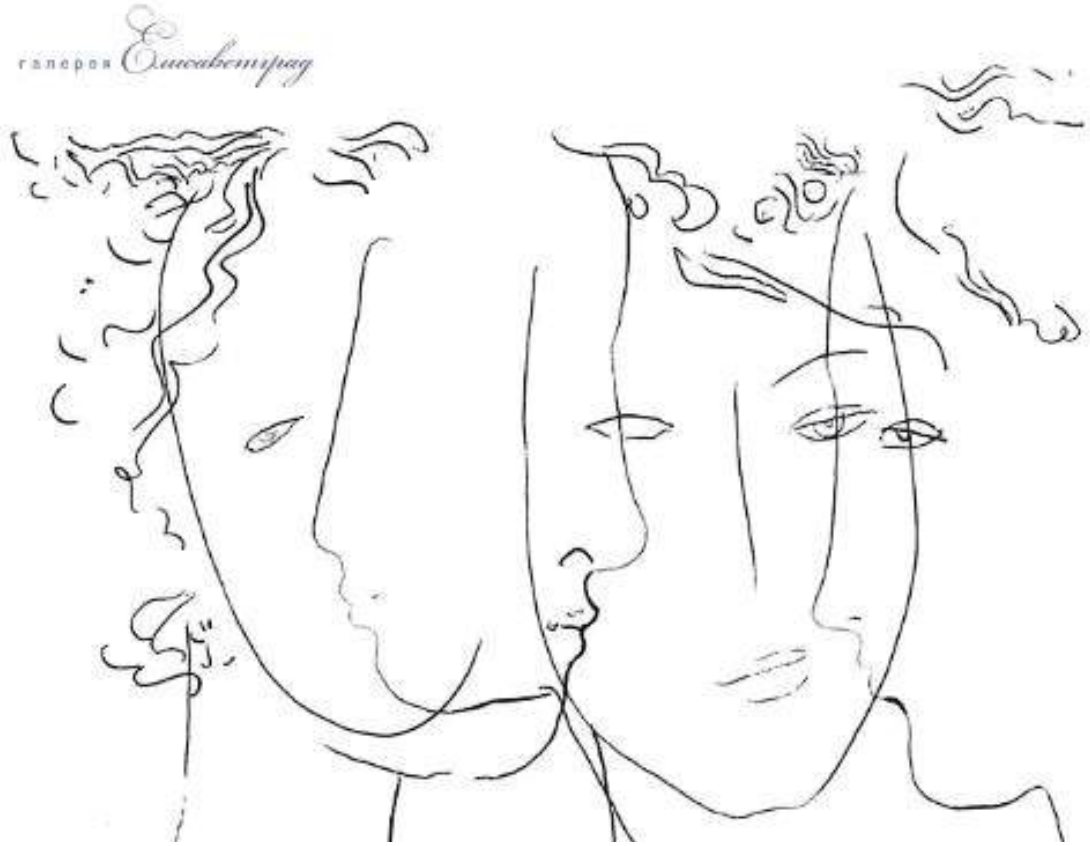

Робота Андрія Чебикіна.

На відкритті виставки творів народного художника України, академіка А. Чебикіна.

Фелікс Полонський та Юрій Вінтенко.

З Броніславом Куманським, Андрієм Чебикіним, Анатолієм Шаповаловим та Феліксом Полонським.

На відкритті виставки творів народного художника України, академіка А. Чебикіна.

Подарунок від Андрія Чебикіна.

Олександр Федорук вітає з відкриттям виставки творів народного художника України, академіка А. Чебикіна.

До галереї завітав Тарас Левицький, віце-президент Української федерації Америки.

Директор Оргкомітету «Зіркового ралі-2017» Дмитро Григор'єв (м. Харків) дає інтерв'ю.

Учасники «Зіркового ралі-2017» відвідали галерею.

галерея Елисаветград

Николай Цуканов

КОЛЛЕКЦИОНЕР ИЛЬИН
Двадцать лет спустя

Презентація книги «Колекціонер Ільїн. Двадцять років по тому».

Вадим Орленко, В'ячеслав Бєлов, Ірина Подтьолкова, Юрій Тютюшкін на презентації.

З Катериною та Володимиром Немирами (м. Львів).

На відкриття виставки творів Катериною та Володимиром Немир.

галерея Єлисаветград

ДЕНЬ ЮНОГО КОЛЕКЦІОНЕРА

12 листопада
2017 року

галерея Єлисаветград

12 листопада

ДЕНЬ ЮНОГО КОЛЕКЦІОНЕРА

Запрошуємо учнів шкіл представити свої колекції на виставці.

Довідки та реєстрація учасників *(до 1-го листопада)* за адресою:
м.Кропивницький, Пашутинська вулиця, 36
з 9 до 18 години без перерви та вихідних
тел. 050-2072700, 050-4572235
www.elisavetart.com

Учасники Дня юного колекціонера.

Участь у проведенні Дня юного колекціонера захопила не тільки школярів, а й їх старших колег Олексія Олійника та Юрія Тютюшкіна.

Катерина Дудник «Солодкий сон», 2018.

Виставку живопису Каті Дудник відкрив її батько Володимир (м. Ізмаїл Одеської області).

Катя Дудник та Юрій Тютюшкін.

Анатолій Шаповалов та Володимир Дудник.

Фото на пам'ять з художниками Дудниками.

Відкриття XXI Всеукраїнської художньої фотовиставки «Погляд-2017».

Сергій Гусарченко.

Любителі фотомистецтва на відкритті XXI Всеукраїнської художньої фотовиставки «Погляд-2017».

На відкритті XXI Всеукраїнської художньої фотовиставки «Погляд-2017».

Диплом фотовиставки «Погляд-2017» отримує Глєб Цуканов.

Фотоклуб «Колаж». Галерея Єлисаветград.

ДИПЛОМ

нагороджується

Глєб Цуканов

аматор м.Кропивницький

за участь

у XXI Всеукраїнській фотовиставці «Погляд-2017»

(фотороботи: "Втомлений та ображений","Татків майстер-клас", "Палітра моря", "Свято закінчилось".)

Фотоклуб «Колаж»

Власник галереї «Єлисаветград»

С.Гусарченко

М.Цуканов

м.Кропивницький

Представники Конгресу США та української діаспори в Америці на виставці робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка «Щаслива дитина – квітуча Україна» у Філадельфії (США), червень 2017 року.
На фото (зліва направо) 1. Засновник групи підтримки України в Конгресі США колишній конгресмен Чарльз Доґерті. 2. Співголова групи підтримки України в Конгресі США конгресмен Майкл Фіцпатрик. 3. Президент Української федерації Америки (UFA) доктор Зеня Черник. 4. Конгресмен Брайан Кевін Фіцпатрік. 5. Архієпископ і митрополит Філадельфійський Української греко-католицької церкви Стефан (Сорока). 6. Невідомий. 7. Голова Програми пропаганди UFA Ірина Мазур.

З Олександром Горбуновим на підбитті підсумків Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Підбиття підсумків Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна».

галерея Єлисаветград

elisavetart.com тел. 050 20 72 700

Диплом

ВСЕУКРАЇНСЬКОГО КОНКУРСУ ДИТЯЧОГО МАЛЮНКУ

"Щаслива дитина - квітуча Україна"

м. Кропивницький, 2017 рік

НАГОРОДЖУЄТЬСЯ УЧАСНИК КОНКУРСУ

*робота Дмитра Ляшука, м. Кропивницький

Власник галереї «Єлисаветград»,
член Національної спілки художників України

Микола Цуканов

UKRAINIAN FEDERATION OF AMERICA
700 Cedar Road, Jenkintown, PA 19046, **USA**
Tel: 215-782-1075 **Fax:** 215-392-4434 **Web:** www.UFofA.org

24.01.2017

Re: Ukrainian Children's Artwork

Шановний пане Цуканов Микола Миколаєвич,

Ваша пропозиція нами розглянута. Ми маємо велику українську школу у Філадельфії де проводимо подібні заходи але ваш конкурс дитячого малюнку в якому брала участь вся Україна зацікавив Українську федерацію Америки. Ми приймаємо вашу пропозицію бо це буде цікаво для нашої громади.

Після проведення виставки ми повідомимо вам її результати та вишлемо вам потрібну інформацію.

Просимо вас висилайте ваші малюнки на адресу:
Taras Lewyckyj
1003 Carousel Drive
Warminster, Pennsylvania 18974
USA

З повагою

Тарас Левицький
Віцепрезидент Української Федерації Америки

Лист зі Сполучених Штатів Америки
на адресу Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку
«Щаслива дитина – квітуча Україна».

IX. 2018. РІК НЕСПОДІВАНИХ ЗУСТРІЧЕЙ

2018 рік галерея розпочала з події, яку ми жартома назвали «уроком, якого немає в розкладі».

19 січня до нас прийшли директори міських шкіл разом із начальницею управління освіти міської ради Ларисою Костенко. Ми говорили не стільки про офіційні речі, скільки про те, як культура і мистецтво можуть стати частиною життя дітей. Про фестивалі творчості, День юного колекціонера, Всеукраїнський конкурс дитячого малюнка «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Зустріч була щирою і продуктивною. Ми говорили про речі, які не є частиною шкільних програм, але необхідеі юному поколінню.

У березні галерея наповнилася особливою атмосферою – ми відкрили виставку художників-аматорів «Щирість і натхненність».

Це завжди одна з найтепліших подій року. До нас приїжджають люди з усієї області; не професійні митці, а ті, для кого малювання стало справою душі. У цій виставці традиційно бере участь і мій брат Юрій.

Коли в одному залі збираються десятки авторів, а на стінах з'являється понад сотня робіт, виникає особлива енергія.

20 березня галерея знову здивувала своїх відвідувачів.

До нас завітав Валерій Вітер – художник-плакатист, музикант, людина з яскравою творчою біографією. Плакат для наших залів був жанром не зовсім звичним. Ми більше звикли до живопису, графіки чи фотографії. Саме тому ця виставка одразу привертала увагу.

Валерій Вітер – колишній соліст легендарного ансамблю «Кобза». І в якийсь момент виставковий вечір несподівано перетворився на маленький концерт.

В квітні відкрилася виставка робіт прибалтійських фотоклубів «Нарва» (Естонія) та «Рига» (Латвія). В Україну експозицію привезли керівники фотоклубів – Валерій Болтушин та Ейдженія Фреймане.

– Я дуже люблю Україну, – поділилася враженнями Ейдженія Фреймане. – Тут ми відпочиваємо душею. У вас прекрасна країна, прекрасні люди. А це місце – галерея «Єлисаветград» – справді унікальне.

– У нас такого немає і, мабуть, не може бути, – підтвердив Валерій. – У Таллінні, у Ризі, напевно, є якісь приватні галереї, але їх небагато, і вони більше орієнтовані на туристів, на продажі. Не для того, щоб проводити ось такі виставки. У «Нарві» такого бути не може… Естонців набагато складніше розворушити на емоції.

А вже 18 квітня сталася історія, яка почалася майже як детектив.

Пізно ввечері я повернувся з вокзалу – зустрічав гостей із Прибалтики. На годиннику було далеко за північ, і єдине бажання було – лягти спати. Але чомусь я відкрив комп'ютер і заглянув у стрічку новин.

І саме там мене чекав дивний коментар. Під фотографіями з галереї один із користувачів фейсбуку, Андрій Кулагін, написав:

«Будь ласка, скажіть про походження підсвічника на вашому столі. Він дуже схожий на один із предметів, викрадених у мене…»

Сон миттєво зник. Ми почали листуватися. Кулагін надіслав фотографію – і справді, підсвічник був майже таким самим, як той, що стояв у нас у галереї. Домовилися, що зранку він зателефонує мені.

Так почалося наше знайомство.

Виявилося, що Андрій Кулагін – відомий художник, єдиний на пострадянському просторі митець, який двічі отримував нагороди Ватикану за внесок у розвиток культури. За його плечима – понад сотня виставок у Франції, Італії, Польщі, Чехії та Україні. Серед його замовників були навіть Іоанн Павло II і Богдан Ступка.

Більше десяти років тому його майстерню пограбували. Серед викрадених речей був і підсвічник, який художник використовував під час написання натюрмортів.

Той підсвічник я колись придбав на міському ринку «Поле чудес» – просто як деталь інтер'єру. Річ була зовсім не антикварна. Новороб. Ціна – приблизно сто гривень.

Але для художника вона мала іншу цінність. Я сказав, що готовий повернути підсвічник власнику – з однією умовою: він подарує галереї свій альбом із дарчим написом.

Відповідь мене здивувала:

– Миколо, раз Бог нас звів, треба продовжувати знайомство. Я привезу до твоєї галереї виставку робіт Володимира Дахна зі своєї колекції.

Так у житті буває , що іноді одна маленька випадковість – навіть такий простий предмет, як підсвічник, відчиняє двері до нових знайомств і проєктів.

11 травня ми відкрили виставку малюнків Ярослава Заруцького. Юний митець, який попри важку хворобу не втрачав життєрадісності і дивовижного бажання творити.

У його роботах – пейзажах, портретах, архітектурі різних епох – були не просто дитячі малюнки. У них жив світ надії. Я вдячний цьому юному таланту за те, що він не опустив руки і показав дорослим, як насправді треба боротися за життя.

Того ж місяця до Кропивницького, як і обіцяв Андрій Кулагін, приїхала виставка графіки Володимира Дахна – автора легендарних мультфільмів про козаків.

Разом Андрієм Павловичем до міста завітав народний артист України, композитор Володимир Губа, який писав музику до цих мультфільмів. Це була моя перша в житті зустріч із композитором такого рівня.

Слухаючи його музику, не вірив, що її написала людина, яка стоїть поруч зі мною. Здавалося, що це творіння якогось французького чи італійського маестро.

Літо теж принесло кілька особливих подій.

17 липня мій син Глєб, якому тоді було лише 12 років, виступив на семінарі для прийомних батьків. Його тема звучала просто – «Цікаві місця України». Він відповів на десятки запитань і отримав дуже теплі відгуки про свій виступ.

Пізніше відбулася ще одна зустріч із батьками, які виховують прийомних дітей. Тоді перед аудиторією виступали вже всі троє – Глєб, Світлана і я. Це був цікавий діалог, після якого батьки ще довго не розходилися, ставили запитання, ділилися власними історіями та досвідом.

У таких розмовах немає випадкових слів. Кожен шукає підтримки, відповіді, іноді просто впевненості, що він на правильному шляху. Саме тому ця зустріч для нас стала не просто черговим заходом, а справжньою розмовою людей, які щиро намагаються зробити чиєсь дитинство кращим.

13 липня на площі біля міської ради стартували екіпажі «Зіркового ралі». Галерея виступила організатором цього всеукраїнського проєкту в Кропивницькому, а проводили захід наші харківські друзі.

«Зіркове ралі» – це змагання власників ретроавтомобілів. Справжня історія техніки на колесах, що оживає. Коли блищать хромовані деталі, а двигуни звучать, мов музика минулого століття, особливо гостро відчуваєш: культура має безліч форм.

Наприкінці літа галерея стала координатором художнього пленеру у рамках мистецького фестивалю «Кропивницький-2018». Ми відібрали для участі двадцять художників із різних міст України.

Я майже весь час був поруч із ними – слухав розмови, спостерігав, як народжуються картини, і ловив себе на думці, що майстри пензля вміють бачити місто інакше.

Найцінніше було те, що по одній роботі від кожного автора передали до фондів обласного художнього музею. Мистецтво залишилося в місті!

2 жовтня до галереї завітала мистецтвознавиця з Києва Анастасія Бебех. Вона привезла виставку робіт художника Ігоря Губського зі своєї колекції. Назва виставки звучала інтригуюче – «Від Веласкеса до сатири».

Для багатьох відвідувачів це було перше знайомство з творчістю Губського – одного з найяскравіших авторів сучасного українського мистецтва.

На відкритті Анастасія сказала слова, які запам'яталися багатьом:

– Любіть і бережіть своє місто. Воно прекрасне. Не в кожному місті є така галерея. Ми навіть у Києві трохи вам заздримо.

А потім додала фразу, яка стала для мене особливою:

– Після знайомства з Миколою Цукановим я підсіла на сучасний український живопис.

9 листопада ми відкрили одну з наймасштабніших виставок року – «Ню: від класики до авангарду». Майже 60 робіт 37 художників України, створених протягом сорока років.

Цією виставкою ми хотіли подякувати прекрасній частині людства, тим, хто робить світ красивішим і добрішим - жінкам.

Пам'ятаю слова заслуженого журналіста України, мистецтвознавця Броніслава Куманського:

– Щоб писати ню, художнику мало бути талановитим. Треба мати глибоку повагу до жінки.

Ще одна важлива сторінка 2018 року – подарунки музеям.

Наша родина продовжувала передавати картини до культурних установ міста.

За роки роботи галереї ми подарували більше сотні робіт обласному музею мистецтв, музею О.Осмьоркіна, бібліотеці імені Дм. Чижевського, Ізмаїльській картинній галереї, міському музею Маріуполя та іншим музеям та галереям України.

Кілька картин передали і до музею синагоги.

Редактор газети «Україна-центр» Єфим Мармер, після отримання подарунка, написав:

«Дарувати подарунки – нормально. Але іноді бувають справжні сюрпризи… Схоже, у нашому місті скоро з'явиться ще одна галерея».

Ці слова для мене означали більше, ніж просто вдячність.

Я мрію, щоб у нашому місті було більше місць для мистецтва. Щоб на стінах висіли не випадкові постери, а роботи українських художників.

Наприкінці року була ще одна зустріч, яка залишила особливий слід у пам'яті. З медальєром В'ячеславом Поповим.

Ми сиділи разом із моїм другом, художником Анатолієм Сиромахою, у крихітній кімнатці Попова, не більше восьми квадратних метрів. Вона слугувала В'ячеславу Васильовичу і за майстерню, і за бібліотеку, і за спальню. Стіни були завішані медалями, малюнками, тарілками. На полицях, підлозі, підвіконнях – книги, альбоми, журнали.

Я просив Попова зробити виставку його графічних робіт, які десятиліттями лежали в гаражі, а потім подарувати їх музеям. Він відмовлявся, але нам вдалося його переконати.

Основну частину робіт передали до обласного художнього музею, кілька – до бібліотеки ім. Чижевського. Таким чином картини вдалося врятувати, інакше вони могли б просто пропасти – від вологи та тривалого зберігання у вогкому приміщенні.

І це особливо важливо для історії мистецтва, адже зовсім скоро В'ячеслава Васильовича не стало. Його роботи залишилися для сучасників свідченням таланту художника, а врятовані полотна стали частиною культурної пам'яті області.

Зустріч з директорами шкіл міста.

Зустріч з директорами шкіл міста.
На нижньому фото в центрі – начальниця управління освіти міської ради Лариса Костенко.

З Людмилою Кривенко.

Відкриття виставки художників-аматорів Кіровоградської області «Щирість і натхненність».

На відкритті виставки художників-аматорів Кіровоградської області «Щирість і натхненність».

Світлана Сисоєва та Василь Гриб.

Ірина Кваша
(м. Олександрія Кіровоградської області).

Учасники виставки художників-аматорів Кіровоградської області
«Щирість і натхненність»

Відкриття виставки художників-аматорів Кіровоградської області «Щирість і натхненність»

Дарунок для редакції газети «Кіровоградська правда».

Зустріч з Валерієм Вітером.

З Володимиром Губою та Андрієм Кулагіним.

Олександр Горбунов, Ейженія Фреймане (м. Рига, Латвія) та Валерій Болтушин (м. Нарва, Естонія) на відкритті міжнародної фотовиставки «Рига-Нарва».

Зйомки сюжету для телебачення в галереї.

Знайомство з галереєю голови китайської делегації в місті.

Ярослав Заруцький.

На виставці малюнків Ярослава Заруцького.

Володимир Губа та Андрій Кулагін на виставці малюнків Володимира Дахна.

Володимир Губа та Андрій Кулагін на відкритті виставки малюнків Володимира Дахна.

На відкритті виставки малюнків Володимира Дахна.

Анатолій Коротков, Володимир Губа та Андрій Кулагін. Зустріч на вулиці міста.

На відкритті виставки малюнків Володимира Дахна.

Андрій Кулагін та Володимир Губа відкривають виставку малюнків Володимира Дахна.

З В'ячеславом Поповим.

Екипажі «Зіркового ралі-2018» відвідали галерею.

Зустріч із батьками, що виховують прийомних дітей.

Зустріч із батьками, що виховують прийомних дітей.

Зустрічі на фестивалі мистецтв «Кропфест-2018»:
– з народною артисткою України Адою Роговцевою (зліва вгорі);
– з директором обласної філармонії Наталею Агапєєвою (справа вгорі);
– з продюсеркою обласної філії «Суспільного» Оленою Квашою (внизу).

Зустрічі на фестивалі мистецтв «Кропфест-2018»:
– з директоркою обласного музею мистецтв Тетяною Ткаченко;
– з художниками з Одеси Анатолієм Горбенком та Анатолієм Кравченком.

Дарунки від родини Цуканових обласному музею мистецтв.

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018».

Єгор Дулін (м. Лисичанськ Луганської області), Цезарій Ганушкевич (м. Київ), Олександр Кара (м. Ізмаїл Одеської області) в галереї.

Анатолій Кравченко (м. Одеса), Валентина Ноженко, Анатолій Шаповалов.

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018» в галереї.

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018»:
Сергій Дуплій (м. Ржищів Київської області),
Фелікс Полонський та Анатолій Шаповалов – вгорі,
Григорій Вовк (м. Одеса) та Ігор Смичек – внизу.

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018»:
Анатолій Кравченко, Анатолій Горбенко (обидва – м. Одеса),
Олександр Кара (м. Ізмаїл Одеської області) – вгорі зліва,
Ігор Смичек – вгорі справа,
сестри Алла та Галина Хмель (м. Харків).

З Анатолієм Горбенком (м. Одеса).

Цезарій Ганушкевич (м. Київ) та Анатолій Горбенко (м. Одеса).

Василь Кондратюк (м. Житомир) та Анатолій Шаповалов.

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018»: Василь Кондратюк (м. Житомир), Анатолій Кравченко, Анатолій Горбенко (обидва – м. Одеса), Андрій Куцаченко (м. Київ).

Відкриття художньої частини «Кропфесту-2018».

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018»
з міністром культури України Євгеном Ніщуком.

Анатолій Кравченко (м. Одеса) та Цезарій Ганушкевич (м. Київ).

Зустріч учасників художньої частини «Кропфесту-2018»
з народною артисткою України Адою Роговцевою.

Анатолій Шаповалов та Федір Матейчук (м. Івано-Франківськ) – зліва.
Олена Нікітіна та сестри Хмель (м. Харків) – справа.

Відкриття художньої частини «Кропфесту-2018».

Світлана Аношкіна (м. Київ), Каріна Волошко та Галина Хмель (обидві – м. Харків).

Відкриття художньої частини «Кропфесту-2018».

Залишити свій образ в художньому обрамленні завжди багато бажаючих.

Учасники художньої частини «Кропфесту-2018» біля готелю «Європа».

Валерій Мятович, Анатолій Шаповалов, Анастасія Бебех.

Ігор Котлярчук, Анатолій Кімнатний, Валерій Давидов.

На відкритті виставки робіт Ігоря Губського «Від Веласкеса до сатири» з колекції Анастасії Бебех.

Володимир Панченко, Валерій Мятович, Анатолій Шаповалов.

На відкритті виставки робіт Ігоря Губського з колекції Анастасії Бебех.

Дарунок від родини Цуканових для хоральної синагоги м. Кропивницького.

Моделі на виставці «Ню: від класики до авангарду».

Відкриття виставки «Ню: від класики до авангарду».

Відкриття виставки «Ню: від класики до авангарду».

Дефіле моделей на виставці «Ню: від класики до авангарду».

Моделі на виставці «Ню: від класики до авангарду».

Дефіле моделей на виставці «Ню: від класики до авангарду».

Виставка живопису Едуарда Приходька «Суб'єктивні рефлексії» (м. Ужгород).

Відкрила виставку робіт Е. Приходька мистецтвознавець Людмила Козловська (м. Ужгород)(справа).

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

ОРГАНІЗАТОР - ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД» (м. Кропивницький)

Художник Катя Дудник, м. Київ

галерея Єлисаветград

25006, м.Кропивницький, Пашутінська вулиця, 36
тел. +38 050 2072700, +38 067 7461506
www.facebook.com/groups/100515183630343/

1 вересня - 15 листопада - прийом робіт на конкурс

2019

	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Листопад	Грудень
пн	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
вт	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
ср	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
чт	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
пт	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
сб	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
нд	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29

Підбиття підсумків Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Підбиття підсумків Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна».

X. 2019. МИТТЄВОСТІ, ЩО ЗАЛИШАЮТЬСЯ З НАМИ

Виставковий сезон 2019 року ми відкрили проєктом, який мав просту назву – Всеукраїнська фотовиставка юних фотографів «Звичайна собі мить».

Але за цією буденністю ховалася важлива істина: кожна мить у житті – унікальна. Вона не повертається, не повторюється і не дає другого дубля. Фотографія – це спроба на одну мить зупинити час, зафіксувати подих життя, який уже ніколи не буде таким самим.

У виставці взяли участь близько тридцяти юних фотографів з різних куточків України і навіть з-за кордону. Кожен бачив світ по-своєму: у світлі ранкового сонця, у дощовій калюжі, в усмішці випадкового перехожого, у тихій атмосфері провінційного містечка.

Для нас ця виставка була особливою ще й тому, що наш син Глєб представив кілька своїх робіт, зроблених під час подорожей Україною та за кордоном. І як батькам нам було приємно відчувати: у нього вже є власний погляд, власна інтонація, власна «мить», яку він уміє побачити і зберегти.

Перший день весни приніс у галерею подію зовсім іншого настрою. Відкрилася виставка «Тетянин день» художника Анатолія Шаповалова. Спочатку вона мала іншу назву. Ми готували її разом із Анатолієм Гавриловичем заздалегідь. Але життя внесло свої болісні корективи – раптово пішла з життя його дружина Тетяна. З нею ми дружили багато років. Після цієї втрати художник відмовлявся від проведення виставки.

Нам довелося довго переконувати його, адже Тетяна була не просто дружиною – вона була музою, опорою, головною жінкою в його житті. І зрештою виставка відбулася. Цей захід став вшануванням пам’яті про людину, яка завжди була поруч із художником.

Весна продовжувала приносити нові події.

З 17 по 31 травня галерея стала однією з локацій Всеукраїнської виставки «Мальовнича Україна». На її відкриття приїхали офіційні представники Міністерства культури України.

А вже 18 квітня ми відкрили одразу соту і сто першу виставки в історії галереї.

У великій залі – виставку Андрія Кулагіна «Пишу як дихаю». Назва точно передавала його творчість: живопис як природний стан людини, як саме дихання. А у малій залі проходила щорічна виставка художників-аматорів Кіровоградщини «Радість життя з творчістю». Цей проєкт галерея проводила вже четвертий рік поспіль. У 2019 році в ньому взяли участь 52 художники. Роботи Майстра та непрофесійних художників мали одну спільну рису – щире бажання творити.

Початок літа приніс подію, яка вже стала доброю традицією.

У липні ми втретє поспіль запросили до нашого міста екіпажі ретроавтомобілів «Зіркове ралі-2019». Якщо першого року до Кропивницького приїхало лише п'ять автомобілів, наступного – близько п'ятнадцяти, то у 2019-му їх було вже понад тридцять п'ять.

Це вже був не просто автопробіг, а справжнє видовище-віддзеркалення історії на колесах. Люди фотографувалися біля легендарних автомобілів, діти торкалися блискучих крил і фар, а старші глядачі згадували свою молодість.

Такі події формують імідж міста. І не лише зовнішній. Вони створюють атмосферу – відчуття, що життя тут рухається, змінюється і продовжується.

На жаль, літній місяць липень приніс трагічну звістку. 21 липня 2019 року на 47-му році пішла з життя людина, яких на світі дуже мало.

Оксана Яненко багато років була частиною нашої родини. Ми познайомилися шістнадцять років тому – на нашому зі Світланою весіллі, коли дует Яненко-Колчин уже впевнено завойовував серця жителів міста. Неймовірні голоси, потужна енергетика, той особливий світлий настрій, який відчувався з першої хвилини знайомства, – усе це дуже швидко переросло у щиру дружбу.

З того часу ми були поруч у багатьох важливих моментах життя. Разом святкували народження нашого сина Глєба, зустрічали ювілеї, дні народження, відкриття виставок. А ще просто проводили разом довгі години звичайного життя – тихі, буденні, але такі дорогі.

Оксанка завжди була особливою. Її усмішка зачаровувала і майже ніколи не сходила з обличчя – навіть у найтяжчі роки хвороби. І це здавалося майже неймовірним: знаючи, що кожен прожитий день – це маленький подвиг, що життя повільно згасає, вона все одно підтримувала інших, хвилювалася за друзів і намагалася подарувати людям світло.

Пам'ятаю її ювілей. Це було вже після надзвичайно складної операції, коли лікарі давали зовсім мало шансів на одужання. Того вечора вона запросила мене на танець і, усміхаючись, тихо сказала:

– М.М., я знаю, що йду… Не знаю, скільки часу мені ще відведено бути серед вас. Але я хочу прожити його так, щоб ви не сумували, щоб раділи тому, що ми взагалі з'явилися на цій землі. І хочу, щоб мене не бачили слабкою. Я сильна. І я посміхаюся…

Дуже важко писати ці рядки. Дивитися на фотографії, чути голос Оксани – і водночас усвідомлювати, що її вже немає поруч із нами.

Життя, однак, не зупиняється. Воно продовжує рухатися вперед, приносячи нові зустрічі й події.

19 вересня до галереї завітав генеральний директор Національного музею Тараса Шевченка в Києві Дмитро Стус, син відомого поета і дисидента Василя Стуса. Це була змістовна і тепла розмова про розвиток культури, про збереження історичної пам'яті та про ті проєкти, які галерея реалізує для дітей.

На знак дружби ми подарували музею Тараса Шевченка пам'ятну медаль із зображенням Тараса Григоровича. Та ця зустріч стала не просто приємним знайомством – згодом вона переросла співпрацю.

У книзі почесних гостей Дмитро Васильович залишив слова, які для нас стали особливо важливими:

«Життя коротке – але ми можемо залишити сліди, якими інші підуть за нами. Галерея залишає сліди, які ведуть у майбутнє - і це вселяє надію.

Будьте собою, будьте завжди. Просто будьте. Щиро.

Дмитро Стус».

Вересень 2019 року став і продовженням нашого міжнародного поступу. Разом із нашим земляком, художником Віктором Орлі, ми провели в Марселі виставку дитячих робіт учасників конкурсу «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Малюнки дітей, народжені в різних містах України, раптом опинилися на іншому березі Європи – під марсельським небом. У цих роботах не було політики. Було головне – світло дитячого бачення світу. Чисті кольори, щирі мрії, просте і відкрите відчуття життя.

Ще одна хвиля прекрасного і вічного з Південної Пальміри накрила нашу галерею. Відкрилася виставка з промовистою назвою «З любов'ю з Одеси».

В експозиції – близько чотирьох десятків чудових робіт творчої родини одеситів: Аркадія Русіна (він пішов із життя два роки тому), його доньки Інни Русіної та її чоловіка В'ячеслава Подобєда.

Жовтень подарував ще кілька важливих подій.

З нашої легкої руки друзі – одеські художники Галина та Анатолій Кравченки – відкрили виставку в музеї Осмьоркіна.

Ми завжди усвідомлювали: галерея – це не лише приміщення на Пашутінській, 36. Це, передусім, простір зв'язків. Простір, де народжуються нові знайомства, нові проєкти, нові творчі союзи. І коли друзі продовжують цей рух у різних містах – розумієш, що твоя справа локалізується не за місцем знаходження галереї, а значно ширше.

Того ж місяця у галереї відкрилася унікальна виставка мікромініатюр відомого майстра Володимира Казаряна.

Відвідувачі побачили справжні шедеври мікромініатюрного мистецтва: філігранні мікроскульптури на макових зернах, чарівні квіти на людській волосині, портрети на рисових зернятках, дивовижні мережива з однієї сотої частини волосини, караван верблюдів у вушку голки, підковану блоху на кінчику волосини та багато інших творінь, які здавалися нереальними.

Сам майстер того дня сказав:

– Я радий бути у прекрасній галереї, бо для мене мистецтво – це життя, а життя – це мистецтво. Коли люди дивляться на мої роботи і відчувають радість – це надихає створювати нове.

Володимир Казарян – людина багатогранна. Окрім мікромініатюр, він пише вірші, займається філософією, є автором книг і піснярем. Того вечора у стінах галереї звучали його вірші та авторські пісні.

А вже у листопаді ми відкрили виставку робіт із пластиліну «Вас вітає Золоте» дванадцятирічного Дмитра Андріанова.

Коли дивишся на його картини, отримуєш справжній заряд позитиву: ось соняшникове поле, залите світлом, ось фантастичні квіти, щасливі діти, яскраві краєвиди.

Та найбільше дивує інше: ці картини створені зі звичайного пластиліну.

На відкриття виставки до галереї прийшли вихованці школи мистецтв та дитячої художньої школи імені О.Осмьоркіна. Для багатьох із них це стало справжнім відкриттям – знайомство із юним художником, який уже вміє дарувати людям радість творчості.

Ще одна подія, непересічна для нашого міста, відбулася 10 грудня.

У стінах Кропивницької міської ради галерея «Єлисаветград» передала для експозиції до всіх дошкільних закладів міста та п'ятнадцяти місцевих шкіл близько двох тисяч малюнків учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Вихід за межі галереї, де традиційно підбивали підсумки конкурсу, дозволив тисячам дітей побачити роботи юних художників зі 120 населених пунктів України.

І, можливо, саме ці малюнки для когось стали першим кроком у великий і дивовижний світ мистецтва.

Фото Глєба Цуканова.

Учасники Всеукраїнської фотовиставки юних фотографів «Звичайна собі мить» з м. Світловодська Кіровоградської області.

Анастасія Бебех (м. Київ), Анатолій Шаповалов та Броніслав Куманський.

Відкриття виставки «Тетянин день» художника Анатолія Шаповалова.

Анастасія Бебех та Світлана Сисоєва.

Учасники відкриття виставки «Тетянин день».

Володимир Волохов зі своїм портретом роботи Анатолія Шаповалова.

Сергій Шаповалов та Валерій Мятович.

Відкриття всеукраїнської виставки «Мальовнича Україна».

Учасниці музичної частини відкриття всеукраїнської виставки «Мальовнича Україна».

Офіційні особи на відкритті всеукраїнської виставки «Мальовнича Україна».

З Андрієм Кулагіним та Юрієм Цукановим.

Олександрійські аматорки-учасниці обласної виставки художників-аматорів Кіровоградської області.

Відкриття виставки живопису Андрія Кулагіна «Пишу як дихаю».

Учасники майстер-класу Андрія Кулагіна на відкриття своєї виставки.

Відкриття виставки ретро автомобілів «Зіркове ралі-2019».

Відкриття виставки ретро автомобілів «Зіркове ралі-2019».

Оксана Яненко

Відкривати художню виставку «З любов'ю з Одеси» прибуло подружжя одеських митців Інна Русіна та В'ячеслав Подобєд.

Зустріч з директором Національного музею Тараса Шевченка Дмитром Стусом.

Зустрічі на фестивалі ART BAT FEST в Ізмаїлі.

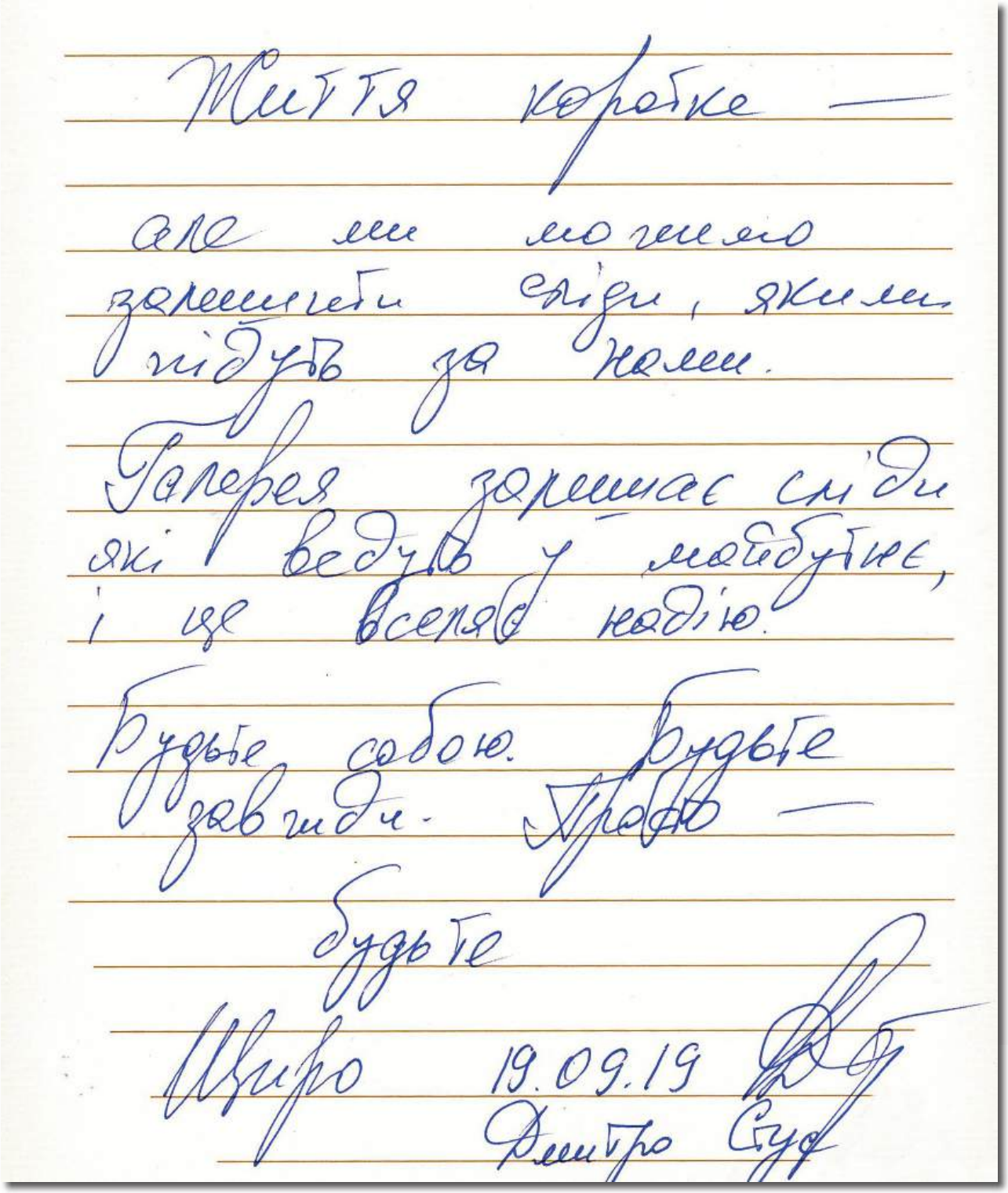

Життя коротке —
але ми можемо
залишити сліди, якими
підуть за нами.
Галерея залишає сліди
які ведуть у майбутнє,
і це вселяє надію.
Будьте собою. Будьте
завжди. Просто —
будьте
Щиро 19.09.19
Дмитро Стус

Запис Дмитра Стуса в Книзі почесних гостей галереї.

Відкриття виставки мікромініатюр Володимира Казаряна.

Відкриття виставки мікромініатюр Володимира Казаряна.

Андрій Райкович поздоровляє подружжя Казарян з відкриттям виставки мікромініатюр.

З Тіграном Хачатряном та подружжям Казарян.

На відкритті виставки мікромініатюр Володимира Казаряна.

На відкритті виставки робіт Дмитра Андріанова.

На виставку Дмитра Андріанова завітали учні з багатьох шкіл міста.

Викладачі історичного факультету місцевого університету в галереї.

CERTIFICAT

qui confirme la participation à l'exposition

"C'est quoi le bonheur?"

Анастасія

Кузема

Marseille, 12.12.2019

Galerie Capitale

Сертифікат участі у виставці дитячих малюнків в м. Марсель, Франція.

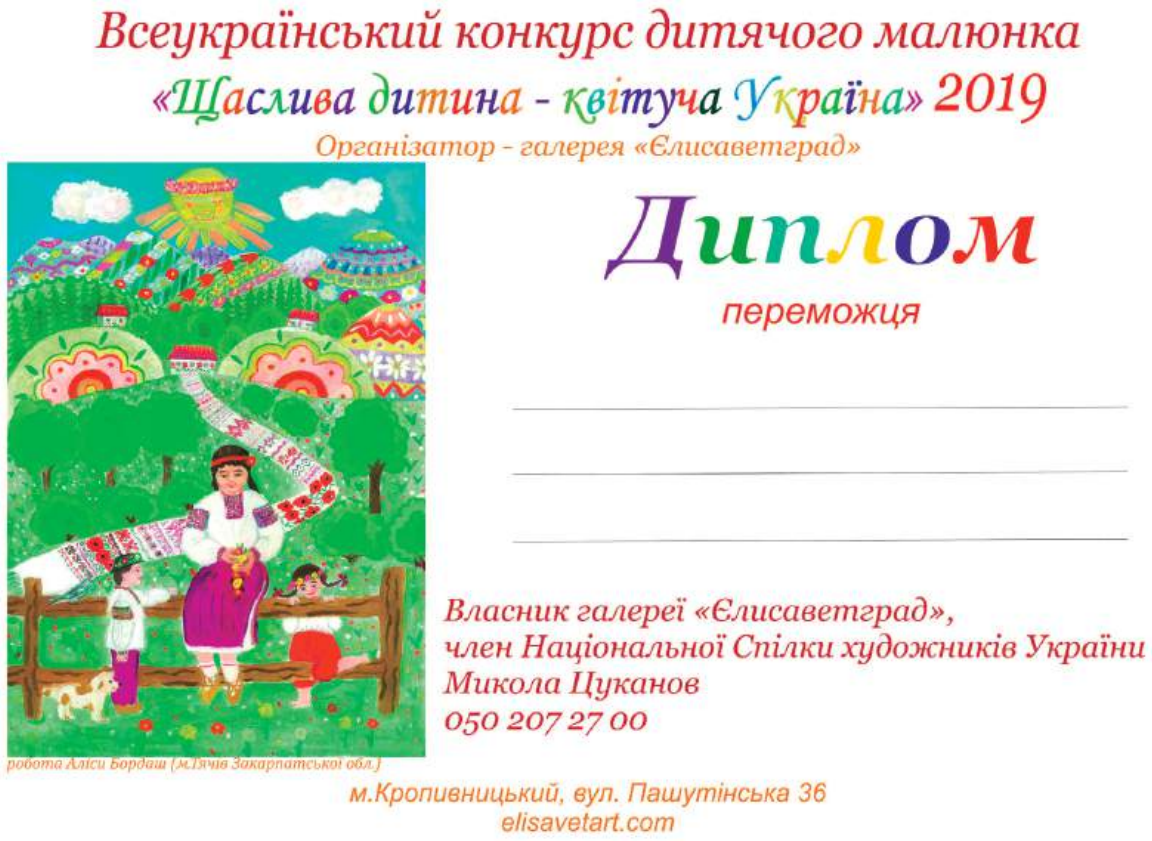

Всеукраїнський конкурс дитячого малюнка

«Щаслива дитина - квітуча Україна» 2019

Організатор - галерея «Єлисаветград»

Диплом

переможця

Власник галереї «Єлисаветград»,
член Національної Спілки художників України
Микола Цуканов
050 207 27 00

робота Аліси Бордаш (м.Ужгів Закарпатської обл.)

м.Кропивницький, вул. Пашутінська 36
elisavetart.com

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

ОРГАНІЗАТОР - ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД» (м. Кропивницький)

За підтримки Агрохолдингу
«АЙ ЕНД Ю ГРУП ЮКРЕЙН»
м. Кропивницький

Художник Катя Дудник, м. Київ

галерея Єлисаветград

25006, м.Кропивницький, Пашутінська вулиця, 36
тел. +38 050 2072700
www.facebook.com/groups/100515183630343/

2020

Katya Dudnik

1 вересня - 15 листопада - прийом робіт на конкурс

	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Листопад	Грудень
пн	6 13 20 27	3 10 17 24	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
вт	7 14 21 28	4 11 18 25	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
ср	1 8 15 22 29	5 12 19 26	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
чт	2 9 16 23 30	6 13 20 27	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
пт	3 10 17 24 31	7 14 21 28	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
сб	4 11 18 25	1 8 15 22 29	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
нд	5 12 19 26	2 9 16 23	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27

Передача до дошкільних закладів міста та місцевих шкіл малюнків учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна».

XI. 2020 ЖИТТЯ НЕ ПОСТАВИШ НА ПАУЗУ

Новий 2020 рік у галереї розпочався несподіваною подією. Наш конкурс «Щаслива дитина – квітуча Україна» зробив ще один крок у світ.

П'ятдесят дитячих малюнків вирушили до держави Кувейт. Вони стали частиною програми Тижня України в Кувейті, який організувало Посольство України. Запрошення надійшло особисто від Надзвичайного і Повноважного Посла України Олександра Балануци.

Було трохи дивно й радісно водночас усвідомлювати, що малюнки дітей з українських міст і сіл опиняться так далеко – у зовсім іншій культурі, під іншим небом, серед людей, які, можливо, вперше побачать світ очима українських дітей.

Та вже за кілька місяців світ змінився.

2020 рік став складним для всієї країни. Пандемія COVID-19 раптово втрутилася у звичний хід життя. Міста затихли, зустрічі скасувалися, культурні події почали переноситися або зовсім зникати з афіш.

Галерея також була змушена обмежити проведення масових заходів.

Ми почали освоювати нові формати: онлайн-зустрічі, дистанційні конкурси, віртуальні виставки. Для багатьох це було новим досвідом. Але навіть у цих умовах ми вирішили для себе одне: галерея не повинна закриватися.

Хочу повторити, що ми працювали, та приймали невеликі групи відвідувачів. Дотримувалися всіх обмежень та санітарних вимог, але не відмовлялися від життя галереї.

Мистецтво не лікує хвороби, але воно допомагає пережити складні часи. І ми це добре відчували: люди приходили до галереї не лише за тим, щоб подивитися картини – вони приходили за настроєм, за спокоєм, за відчуттям, що життя триває.

Бо мистецтво не можна поставити на паузу.

В березні «мистецьким десантом» відвідали притулок «Затишна оселя» (село Аджамка), щоб привітати давнього друга галереї та, мабуть, всієї художньої спільноти – Володимира Івановича Остроухова з днем народження. Через складні життєві обставини художник потрапив до притулку, але туга за пензлем та фарбами не давала спокою його творчій натурі. Разом з його другом Анатолієм Шаповаловим вивезли Володимира Івановича на подвір'я (через карантинні обмеження потрапити до приміщень притулку було неможливо), спілкувалися, розглядали останні роботи художника, вручили подарунки. Приємно було побачити, що кольорова гама полотен митця у порівнянні з його нещодавніми роботами стала набагато світлішою. Значить – є вихід з депресії!

Попри всі труднощі, у серпні нам вдалося провести надзвичайно атмосферну виставку картин Людмили Ганушевич.

Це був справжній експромт – той рідкісний випадок, коли сценарій складається сам собою.

Ми вітали Людмилу з її першим виступом у нашому місті, захоплювалися її роботами і нею самою.

Того вечора у галереї звучала музика гурту «Територія успіху» під керівництвом Володимира Лобача. Лунали вірші Вадима Юрлова з Миколаєва та Миколи Барабулі з Кропивницького.

Все це створювало дивовижну атмосферу – теплу, живу, справжню. Саме таку, за якою люди так скучили протягом місяців ізоляції.

Осінь того року порадувала зовсім несподіваною зустріччю.

21 вересня до галереї завітав Григорій Чапкіс. Його поява стала для мене повною несподіванкою. Спочатку я навіть не повірив власним очам. Слідом за балетмейстером до зали зайшли Леонід Шмаєвич і Галина Кузьменко, яка урочисто промовила:

– До вас гість – Григорій Чапкіс!

Минуло лише кілька хвилин розмови, а здавалося, що ми знайомі багато років. Григорій Миколайович цікавився буквально всім: дитячим конкурсом малюнків, музеєм історії міста, експозицією грошових знаків, живописом.

Щиро зрадів нашому подарунку – картині «Театр Кропивницького» заслуженого художника України Леоніда Заборовського. Особливо вразила його стара графонола, і найбільше – пісня у виконанні Леоніда Утьосова.

За традицією він залишив запис у Книзі гостей. Після цього нам залишалося виконати головний наказ Чапкіса – бути щасливими. Що ми і намагаємося робити. На згадку Григорій Миколайович подарував нам свій фотоапарат , який знаходиться у нашій колекції.

Осінь принесла ще одну подію, яка залишила особливий слід у нашій пам'яті. Це, можливо, найзворушливіша виставка (вона відбувалася просто неба), в якій я брав участь протягом останніх років. Організувати її було не легко. Але усі переживання залишилися позаду. Того погожого дня Бог ніби був з нами: дощу не було і перші промені яскравого сонця, що вийшли з-за хмар, були радісно зустрінуті численною публікою, яка зібралася на відкриття виставки робіт Володимира Остроухова 1 жовтня, організованої разом із благодійним фондом «Затишна оселя» (село Аджамка) та обласним музеєм мистецтв.

Було представлено близько тридцяти робіт, написаних художником за 2 роки у притулку «Затишна оселя». Картини ніби повернулися у той простір, де вони народилися – серед неба і повітря, адже Володимир Іванович любив пи-

сати картини з натури, просто на природі. У них відчувалося життя, яке пройшло через випробування і знову знайшло світло.

Ми з Світланою придбали одну із картин Остроухова і одразу ж передали її до фонду обласного музею мистецтв.

Щиро порадувала присутність молодих художників-учнів кафедри дизайну та мистецтва КІРУЕ, яких на виїзну виставку привезла їх викладач Ірина Зантарія. Це хороший життєвий урок, урок розуміння того, яким складним може бути життя, урок незламності людини та її відродження.

Після багатьох років переживань і труднощів мистецтво Остроухова ніби народилося вдруге. У картинах з'явилися світлі, теплі кольори, спокій і віра в життя.

І дивлячись на ці роботи, присутні відчували головне: навіть після найважчих часів людина може знову знайти світло і передати його іншим через мистецтво.

З Віктором Орлі (Геннадієм Гребньовим).

ПОСОЛЬСТВО УКРАЇНИ
В ДЕРЖАВІ КУВЕЙТ

Кувейт, р-н Сурра, блок 5,
вул.1, буд. 37,
П/с 7588, Хаваллі

tel. (965) 25 31 85 07,
fax. (965) 25 31 85 08
emb_kw@mfa.gov.ua
http://kuwait.mfa.gov.ua

EMBASSY OF UKRAINE
IN THE STATE OF KUWAIT

Bld. 37, 1st Str., Block 5,
Surra, Kuwait,
P.O.Box: 7588, Hawalli

2 грудня 2019 р. №61617/ 36-800-972

Власнику галереї «Єлисаветград»,
члену Національної Спілки художників України

Щодо співпраці з Посольством

М.М. Цуканову

Шановний Миколо Миколайовичу!

Користуючись нагодою, висловлюємо вдячність за Ваше звернення на адресу Посольства щодо зацікавленості галереї «Єлисаветград» взяти участь у заходах Тижня України в Кувейті, який проходитиме в м. Ель-Кувейт з 19 по 24 січня 2020 р. з нагоди Дня Соборності України.

Культурно-гуманітарна співпраця вважається одним із ключових напрямків роботи дипломатичної установи, у рамках якої Посольством планується низка заходів протягом Тижня України в Кувейті, а саме: музичний концерт українського оркестру, спортивні заходи для дітей та тренерів зі спортивної гімнастики, фотовиставка «Єдність українського народу крізь роки», вечір української моди, міжнародна студентська конференція і творчі майстер-класи для дітей з-поміж української діаспори.

З огляду на 9-річний досвід роботи галереї «Єлисаветград» у сфері благодійних проектів, покликаних розвивати дитячу творчість в Україні, а також успіх всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка «Щаслива дитина – квітуча Україна», завдяки якому роботи юних художників з усієї України були представлені в галереях різних країн світу, вважаємо проведення виставки дитячих малюнків під час Тижня України в Кувейті доцільною та актуальною ініціативою.

Таким чином, у світлі висловленої Вами пропозиції щодо включення вищезгаданої виставки у програму Тижня України в Кувейті в січні 2020 р., запрошуємо галерею «Єлисаветград» долучитись до заходів Тижня та надіслати на адресу Посольства (Kuwait, Surra, block 5, street 1, building 37, P.O. Box: 7588, Hawalli) відповідні малюнки з метою гідного представлення в Кувейті юних українських талантів.

З повагою,

Посол **О.О.Балануца**

Вик: О.Сегеда, +965 94042920
olha.seheda@mfa.gov.ua

Посол України в Державі Кувейт сфотографувався з малюнками учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна».

В гостях у Володимира Остроухова.

Весняний візит в Аджамку до Володимира Остроухова.

Відкриття виставки робіт Володимира Остроухова в Аджамці.

Учасники відкриття виставки робіт Володимира Остроухов.

Людмила Ганушевич.

Микола Барабулі вітає Людмилу Ганушевич відкриттям виставки.

Анатолій Шаповалов та Вадим Юрлов (м. Миколаїв).

Відкриття виставки робіт Людмили Ганушевич.

На виставку Людмили Ганушевич завітали представники національної поліції.

Вадим Юрлов (м. Миколаїв) представляє творчість Людмили Ганушевич.

Григорій Чапкіс (в центрі) завітав до галереї з Галиною Кузьменко та Леонідом Шмаєвичем.

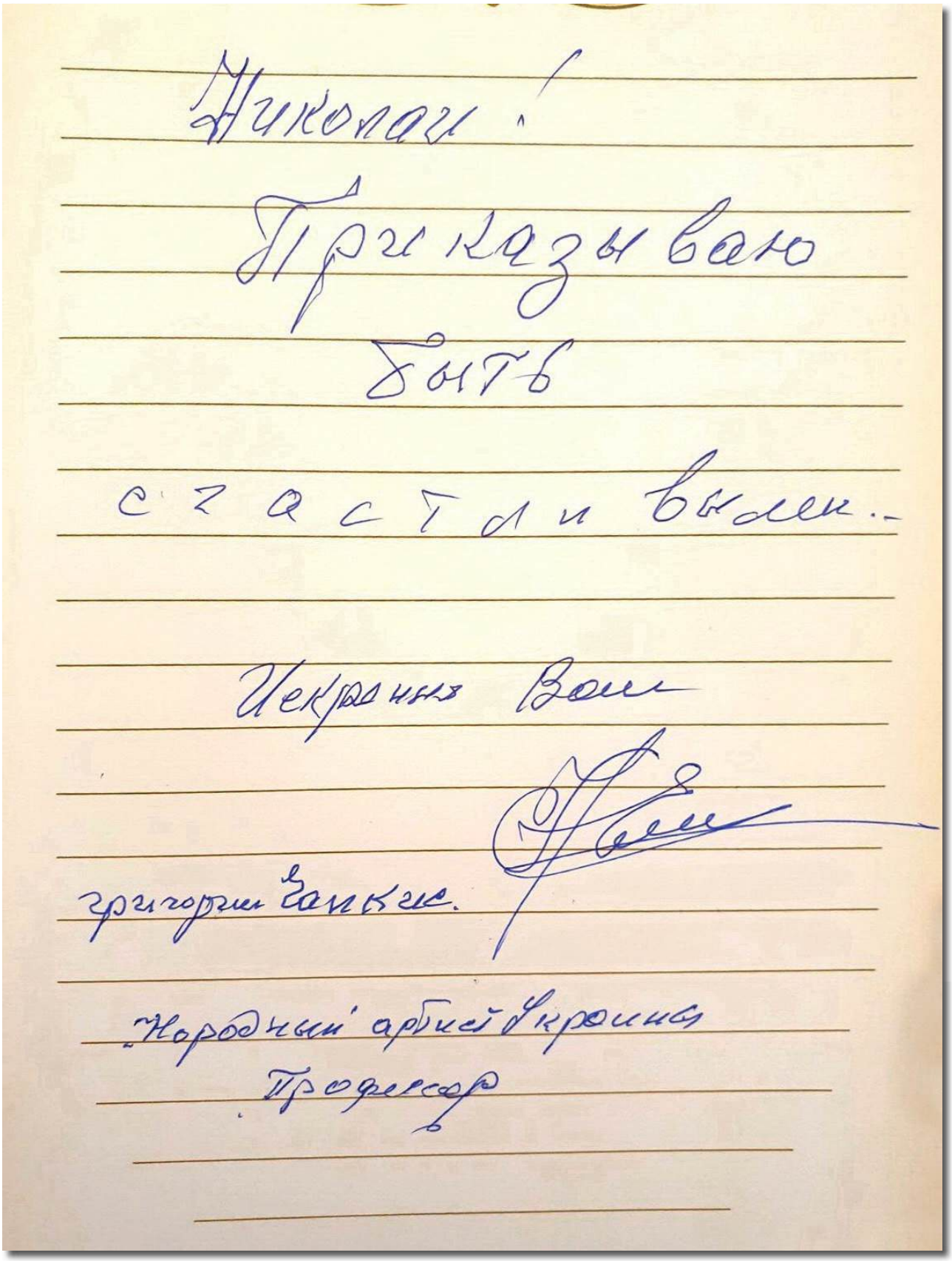

Николаю!

Приказываю

быть

счастливым.-

Искренняя Вам

Григорий Чапкис.

Народный артист Украины

Профессор

Запис Григорія Чапкіса в Книзі почесних гостей галереї.

Григорій Чапкіс в галереї.

Микола ЦУКАНОВ

АНАТОЛІЙ КРИВОХИЖА: «Ятраню» себе віддав

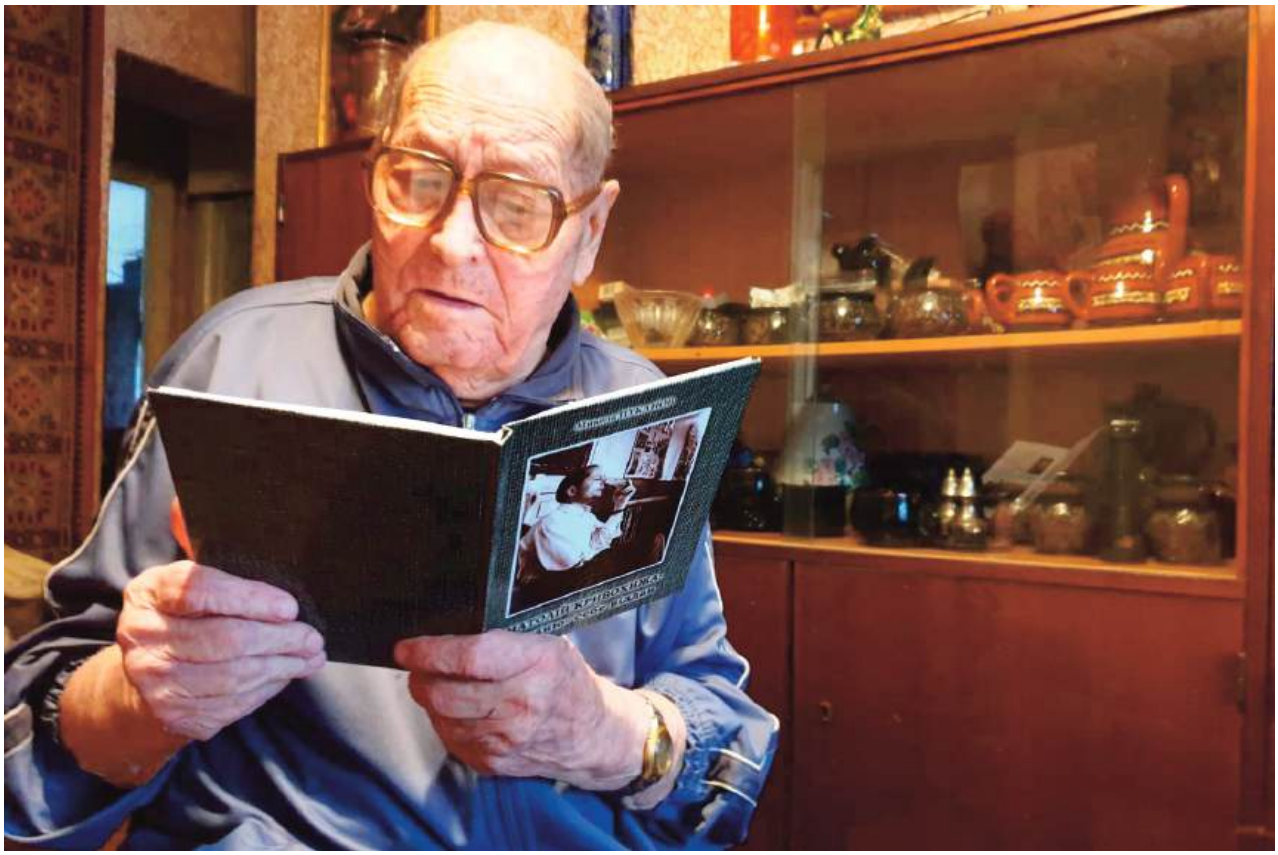

Анатолія Кривохижу зацікавила книга про нього самого.

Книгу про А. Кривохижу отримали в подарунок Тігран Хачатрян (зліва) та Володимир Пузаков (справа).

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

ОРГАНІЗАТОР - ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД»

25006, м.Кропивницький, Пашутінська вулиця, 36, тел. +38 050 2072700

www.facebook.com/groups/100515183630343/

Художник Катя Дудник, м. Київ

Благодійний фонд
«Щаслива дитина – квітуча Україна»
Картковий рахунок
4246 0010 0053 0851
з обов'язковим зазначенням в графі «Призначення платежу» – «БЛАГОДІЙНИЙ ВНЕСОК»

За підтримки Агрохолдингу
«АЙ ЕНД Ю ГРУП ЮКРЕЙН»
м. Кропивницький

1 вересня - 15 листопада - прийом робіт на конкурс

	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Листопад	Грудень
пн	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
вт	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
ср	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
чт	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
пт	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
сб	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
нд	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26

Олександр Рацул – один з постійних помічників у проведенні Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна».

XII. 2021. ГАЛЕРЕЯ В ЧАС ОБМЕЖЕНЬ

Рік у галереї традиційно відкрився зимовими експозиціями живопису українських художників. Відвідувачі могли побачити роботи сучасних митців із різних регіонів України. Галерея продовжила знайомити відвідувачів із новими авторами та їх творами, які поповнювали виставковий простір.

18 лютого галерея «Єлисаветград» передала Музею знаменитих харків'ян імені К. І. Шульженко дві фотографії Василя Ковпака, на яких зафіксовано виступ видатної співачки Клавдії Іванівни Шульженко в місті Олександрія. 11 березня 2021 року виповнилося 115 років від дня її народження. Це був чудовий подарунок, який вразив співробітників музею.

У березні галереї виповнилося 10 років. Традиційно до свого дня народження галерея «Єлисаветград» не чекала подарунків – ми готували їх для інших. Така вже у нас традиція: святкувати даруючи. Як завжди, картини отримали заклади культури міста та області.

Але подарунок отримали і ми – наш земляк Ігор Шаров передав у дар галереї унікальний експонат – годинник, присвячений польоту Леоніда Каденюка у 1997 році в складі міжнародного екіпажу американського космічного шатла «Колумбія» (місія STS-87). Цей годинник був випущений в обмеженій кількості й побував у космосі, що надає йому особливої цінності.

28 січня 2021 року Леоніду Каденюку виповнилося б 70 років.

Мені пощастило особисто знати першого космонавта незалежної України.

Попри те, що карантин тривав і світ жив у режимі обмежень, ми не зупинилися. Оновили обидві зали. Малу залу наповнила чорно-біла історія Кіровоградщини 60-80-х років минулого століття. Усі світлини – з архіву Василя Ковпака.

Основну залу прикрасила виставка з колекції жителя Дніпра Олександра Ніколашина – «Морські чудеса». Яскраве видовище для дорослих і дітей викликало щире захоплення відвідувачів.

Ми свідомо відійшли від традиції відзначати ювілей новою художньою експозицією. Хотілося показати унікальну приватну колекцію – як приклад пристрасті до колекціонування і цим надихнути інших поціновувачів не боятися відкривати свої скарби людям. Адже зібрання по-справжньому живе лише тоді, коли ним діляться.

У травні ми організували в галереї зустріч меценатів – друзів Благодійного фонду «Щаслива дитина – квітуча Україна». У стінах галереї відбулася презен-

тація продукції та послуг, якими займаються наші партнери. Це була ділова подія взаємної підтримки.

14 травня галерею відвідали наші друзі Леонід Шмаєвич та Галина Кузьменко, які постійно підтримують культурні проєкти нашої родини.

Після зустрічі було важливо прочитати відгуки про роботу галереї:

«Приємно зазначити, що культурне життя в картинній галереї «Єлисаветград» вирує. У залах постійно проходять різноманітні заходи: персональні та колективні виставки художників і фотографів України, виставки приватних зібрань живопису, нові цікаві експозиції (слідкуйте за рекламою), майстер-класи, зустрічі з піснею, поетичним словом тощо. Це велика, натхненна, творча праця.

З задоволенням ми переглянули картини юних художників, колекцію дарів моря. Дякуємо за таку можливість. А ще – велика подяка за прекрасну зустріч, смачну каву, спільні плани плідної співпраці на 2021 рік і дуже рідкісні платівки, про які ми мріяли, а сьогодні отримали в дарунок від Миколи Цуканова.

Дякуємо за дружбу і завжди готові підтримати проєкти картинної галереї «Єлисаветград» – романтиків у серці й професіоналів у справі Миколу Цуканова і Світлану Сисоєву».

Також у цьому місяці разом із нашою землячкою, яка з дитиною мешкає в Англії, Маргаритою Ященко, представницею ГО «Дюшенна України», ми організували міжнародний конкурс дитячих малюнків «МИСТЕЦТВО ПОДОЛАЄ ДЮШЕННА».

Його метою було залучити до творчості дітей та підлітків, які живуть з цією хворобою, підтримати їх, відкрити нові імена та привернути увагу суспільства до проблеми Дюшенна. Важливо було показати світові: ці діти – сильні, талановиті й повноцінні учасники життя, які можуть і мають бути частиною суспільства.

На початку літа галерея разом з обласним державним архівом презентувала новий формат – «Виставка одного дня». Проєкт передбачав оприлюднення рідкісних документів, фотографій і публікацій, присвячених конкретному землякові.

«Особова справа №1» була приурочена до 106-річчя з дня народження Олександра Гіталова. «Справа №2» присвячена архітектору Якову Пауленку. Для цього ми об'єднали матеріали, які були у нас, а також у наших колег з обласного архіву, краєзнавчого музею та обласної бібліотеки ім. Дм. Чижевського.

У червні галерея відкрила для міста дивовижну майстриню – Катерину Москаленко, яка створює авторські ляльки, сповнені характеру й душі. Її роботи привертали увагу, наповнювали зал особливою атмосферою тепла.

Для Катерини виставка «Ляльковий вернісаж» була не лише презентацією її творчості, а й упевненим кроком уперед – початком нових ідей, нових проєктів і нових зустрічей зі своїм глядачем.

У вересні ми відкрили виставку нових робіт Андрія Кулагіна. В ході відкриття майстер провів незабутній майстер-клас для всіх охочих. У місті його знають і люблять, тому вже за кілька годин галерея наповнилася людьми. За день, який він працював у галереї, прийшло понад двісті відвідувачів.

Атмосфера була жива, щира, наповнена енергією мистецтва і справжнього людського спілкування.

Рік завершився традиційною зимовою експозицією малюнків учасників Всеукраїнського конкурсу «Щаслива дитина – квітуча Україна». Дитячі роботи, сповнені надії та щирості, стали важливим підсумком року – нагадуванням про те, заради чого все це робиться і яким має бути майбутнє.

З колекціонером з Миколаєва Анатолієм Крутіковим.

Фотографія з виступу Клавдії Шульженко в Олександрії,
передана до музею К. І. Шульженко в м. Харків.

Фото знайомства з Леонідом Каденюком.
Присутні: Ігор Фурманов, В'ячеслав Бєлов, Андрій Кролевець.

Олександр Ніколашин знайомить подружжя Цуканових зі своєю колекцією морських чудес.

Відкриття виставки «Морські чудеса» з приватної колекції Олександра Ніколашина.

Олександр Ніколашин відкриває виставку «Морські чудеса» зі своєї колекції.

Виставка «Морські чудеса» викликала значний інтерес у відвідувачів.

До галереї завітали її давні друзі – Галина Кузьменко та Леонід Шмаєвич.

Віктор Лисенко.

Слова вдячності всім друзям.

Ольга Мануйлова.

Олександр Рацул.

Русана Велігурська та Віталій Теровець.

Маргарита Ященко.

Олександр Рацул – людина, яка завжди підтримує проекти Благодійного фонду.

На зустрічі друзів Благодійного фонду «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Людмила Макей.

Благодійний фонд отримав свій прапор.

Николай ЦУКАНОВ

«РАССКАЖИ МНЕ О СЕБЕ...»

Откровенное интервью с Валентиной ЛЕВОЧКО

Зустріч з головною героїнею видання – Валентиною Левочко.

Обкладинка альбому для малювання для учасників міжнародного конкурсу дитячих малюнків «МИСТЕЦТВО ПОДОЛАЄ ДЮШЕННА».

Спільна справа єднає.
З директоркою Державного архіву Кіровоградської області Лілією Маренець.

Ляльки роботи Катерини Москаленко.

Вітання подружжю Москаленків з відкриттям виставки авторської художньої ляльки Катерини Москаленко «Ляльковий вернісаж».

На відкритті виставки авторської художньої ляльки Катерини Москаленко «Ляльковий вернісаж».

Відкриття виставки творів Андрія Кулагіна «Живопис та живописець».

Валентина Ноженко та Андрій Кулагін.

Сергій Шульга та Андрій Кулагін.

Зустріч з Тіграном (в центрі) та Завеном (перший зліва) Мартиросянами.

Андрій Кулагін та Глєб Цуканов.

Гості з Кривого Рогу.

Виставка робіт учнів художнього відділу музичної школи №7 м. Кривий Ріг та вихованців арт-студії «Червоний олівець» (керівник – Вікторія Серченя).

Гості з Китаю на чолі з Консулом КНР в м. Одеса.

Чергова зустріч з давніми друзями галереї Ларисою та Юрієм Лебедєвими.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА

«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

ДИПЛОМ

ПЕРЕМОЖЦЯ

БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

голова Благодійного фонду,
член Національної Спілки художників України
Микола Цуканов

м. Кропивницький - 2021 рік

Частина відправлень учасникам Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна».

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

ОРГАНІЗАТОР - ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД»
(м. Кропивницький)

Художнця Катя Дудник, м. Київ

25006, м.Кропивницький, Пашутінська вулиця, 36
тел. +38 050 2072700
www.facebook.com/groups/100515183630343/

ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

За підтримки Агрохолдингу
«АЙ ЕНД Ю ГРУП ЮКРЕЙН»
м. Кропивницький

	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Листопад	Грудень
пн	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
вт	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
ср	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
чт	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
пт	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
сб	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
нд	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25

XIII. 2022. РІК ВИПРОБУВАНЬ

Лютий 2022 року розділив життя на «до» і «після».

З початком повномасштабної війни, здавалося, усе навколо завмерло в очікуванні. Я писав про це на початку розповіді, тому не буду повторюватися. Галерея не призупинила роботу – ми змінили її зміст. Головним для нашої родини стало одне – підтримка духу.

Патріотичний мотив у мистецтві став внутрішньою потребою. Саме тому ми звернулися до заслуженого художника України Олександра Охапкіна з проханням створити серію портретів. Тридцять невеликих картин, на яких був образ українських дівчат у національних строях ввійшли у експозицію з промовистою назвою «Я – українка». Це була неймовірна експозиція. Згодом декілька робіт ми відправимо за кордон, зокрема до Англії.

У квітні галерея відкрила виставку юної художниці з Полтави Єви Рибчуновської. Їй було лише тринадцять, але в її роботах відчувалася дивовижна глибина. Тридцять п'ять творів різних жанрів і технік склали експозицію, яку вона назвала просто і водночас дуже по-дорослому – «Усе моє, все зветься – Україна».

У цих словах звучало більше, ніж дитяча щирість. У них було покоління, яке дорослішає швидше, ніж повинно. Покоління, яке вчиться жити і мріяти під звуки війни.

На початку травня галерея наповнилася аквареллю – відкрилася виставка «Тріо родини Кравченків». Галина та Анатолій Кравченки – народні художники України, майстри акварелі, добре відомі як в Україні, так і за її межами. Поруч із ними – їхня донька Вікторія, яка лише починала свій творчий шлях.

Понад тридцять робіт об'єднали не просто трьох авторів – вони показали родину, в якій мистецтво передається як спадок і як спосіб мислення. І в цьому була особлива теплота.

Літо принесло нову зустріч з народним художником України Миколою Прокопенком з Одеси. Тридцять три графічні роботи, створені у попередні роки, відкривали перед глядачем світ митця – емоційний та різноманітний.

Вересень став для мене особливим. П'ять років роботи, пошуків, поїздок, випадкових і невипадкових знахідок склалися в книгу. Я збирав фотографії, імена, історії фотографів, які працювали в Єлисаветграді наприкінці XIX – на початку XX століття.

Книга вийшла невеликим тиражем, але її шлях виявився значно ширшим. Вона отримала відгуки не лише в нашій області, а й за межами України. Колекціонери, дослідники, небайдужі люди – кожен знаходив у ній щось своє.

У книзі понад шістсот фотографій: із родинної колекції, з фондів обласного архіву. Але найважливіше – вдалося встановити те, що раніше залишалося поза увагою: у Єлисаветграді працювали не двадцять фотографів, як вважалося до того, а тридцять шість – разом із фотоательє і майстернями.

Кожна світлина мала свою дорогу. Вони були розкидані по світу і кожна знахідка була маленькою перемогою. Найдавніша – середини 60-х років XIX століття невідомого фотографа Майєра. Серед найцінніших – фотографія архітектора Якова Паученка, яку вдалося придбати на аукціоні за кордоном.

Але це ще не все. Я раптом отримав листа із Бібліотеки Конгресу США.

В ньому було прохання надіслати книгу до їхніх фондів. Офіційні слова, адреса, підпис – усе виглядало стримано, але для мене це було щось більше. Це було тихе підтвердження: робота, зроблена тут, у нашому місті, може звучати далеко за його межами.

У жовтні цей міжнародний зв'язок продовжився.

У місті Бельв'ю, у США, в мовному та культурному центрі для мігрантів відкрилася виставка дитячих малюнків учасників конкурсу «Щаслива дитина – квітуча Україна».

Дитячі роботи подолали океан, щоб сказати просту, але дуже важливу річ: Україна – мирна країна.

І в цьому році, складному, тривожному, наповненому випробуваннями, саме ці слова звучали найсильніше.

Анатолій Кравченко «Похмурий ранок на морі».

Олександр Охапкін. Роботи з серії «Я – українка».

Юна художниця Єва Рибчуновська (м. Полтава).

Єва Рибчуновська «Вечорниці».

Микола Прокопенко (м. Одеса) привіз для виставки свої нові роботи.

З художником-аматором Ігорем Пантелєєвим.

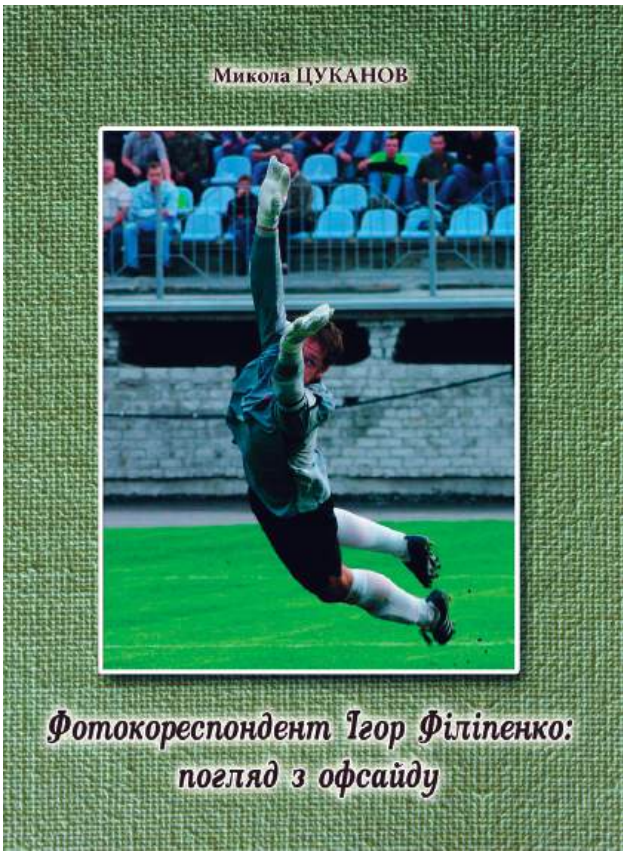

Представлення нової книги. Присутні: Тігран Хачатрян, Сергій Колодяжний, Сергій Шульга.

Роботи учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» завітали до міста Нінбо (КНР).

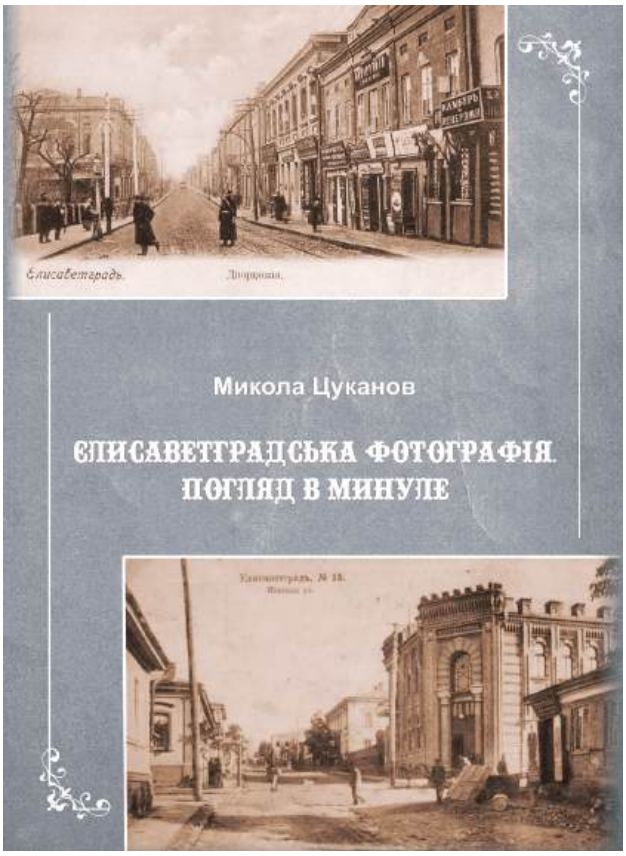

З краєзнавцем Василем Білошапкою (сел. Олександрівка Кіровоградської області).

Виставка робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» в США.

На презентації книги «Єлисаветградська фотографія. Погляд в минуле».

Подарунок від Івана Марковського.

Всеукраїнський конкурс дитячого малюнка «Щасна дитина - могутня Україна»

ОРГАНІЗАТОР
ГАЛЕРЕЯ «СЛИСАВЕТГРАД»
(м. Кропивницький)
тел. +38 050 2072700

2023

Художниця Катя Дудник, м. Київ
www.katyadudnik.gallery

Боже, бережи Україну!

DOZOR
"Birth of Venus"

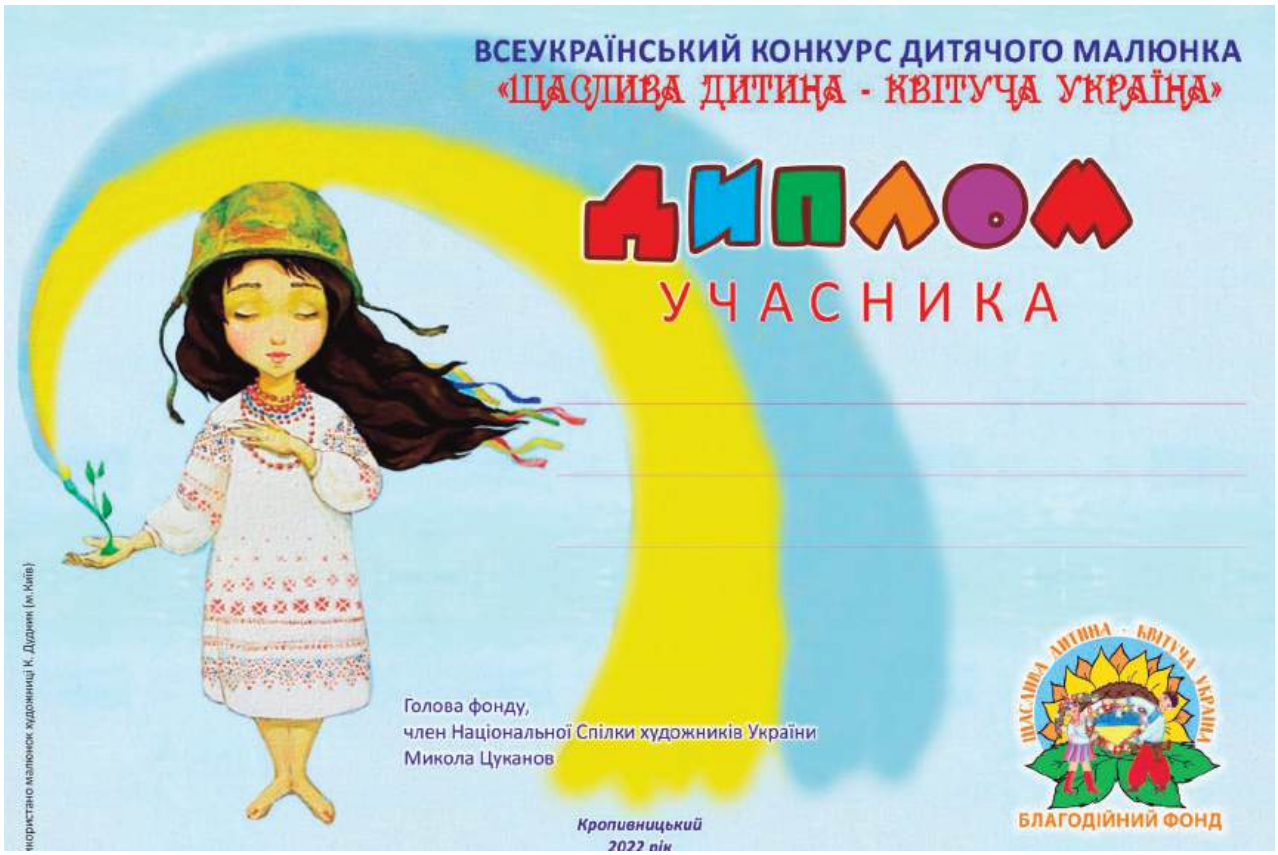
ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»
ДИПЛОМ
УЧАСНИКА
Голова фонду,
член Національної Спілки художників України
Микола Цуканов
Кропивницький
2022 рік
ЩАСЛИВА ДИТИНА · КВІТУЧА УКРАЇНА
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД
використано малюнок художниці К. Дудник (м. Київ)

XIV. 2023 РІК. РІК, ЩО З'ЄДНУЄ СВІТИ

Рік почався несподівано – з листа.

У січні на нашу електронну пошту надійшло повідомлення з далекої Бразилії. Писала Мірна Волошен – викладачка української мови Суботньої школи імені Лесі Українки в місті Курітіба. Йшлося про малюнки учасників Всеукраїнського конкурсу «Щаслива дитина – квітуча Україна», які ми ще у 2020 році відправили до штату Парана. Через пандемію виставку тоді не вдалося провести. Але вона все ж відбулася – восени 2022 року.

Під час кількох подій – вечорниць, презентацій, концертів – українські дитячі роботи побачили сотні людей. Понад п'ятсот п'ятдесят глядачів. Діти третього, четвертого, навіть п'ятого поколінь українців у Бразилії – ті, для кого Україна вже не географія, а пам'ять і спадок.

У кінці листа були прості слова: «Просимо Бога за мир в Україні. Ми з вами».

Ми читали цей лист із гордістю. І ще раз переконувалися: українська культура не має кордонів. Вона живе там, де живе українське серце. Іноді – дуже далеко від дому.

Після цього галерея відкрила рік виставкою з промовистою назвою – «Весна переможе». Війна залишила свій відбиток на всіх сферах життя, зокрема й на мистецтві, тому в залі була не просто експозиція – це була відповідь на події сьогодення. Тридцять дві роботи художників із різних куточків України – знайомі імена, різні стилі, різні долі. Але об'єднувало їх одне – віра в переможний мир.

Навесні було зроблено ще один важливий крок – дуже значущий. Разом із обласним державним архівом ми розпочали формування архівної колекції матеріалів конкурсу «Щаслива дитина – квітуча країна». Малюнки, фотографії з виставок у різних країнах, документи, дипломи – усе це посіло своє місце в історії. Це була ініціатива директорки обласного архіву Лілії Маренець, яка, як ніхто інший, усвідомлювала: події зникають швидко, пам'ять – ще швидше. І якщо її не зберегти документально, вона розчиниться.

У травні ми відкрили виставку «Краса мистецтва періоду Едо» з колекції Микити Неманова. Японська кераміка, гравюри – речі, створені століття тому, раптом заговорили з нашим часом. Це була цікава експозиція, яка привернула увагу сотень відвідувачів.

А восени ми продовжили цю тему – відкрили виставку традиційних японських кімоно XIX-XX століть. Інтерес був величезний. Люди поверталися, приводили друзів, вдивлялися в деталі, ніби намагаючись доторкнутися до іншої культури і зрозуміти її через красу.

Вересень став місяцем пам'яті.

Ми презентували фотоальбом «Місто, яке пам'ятаємо», створений разом із Юрієм Тютюшкіним. Це була подорож у минуле. Світлини 50-70-х років відкривали місто, якого вже немає, але яке живе в пам'яті.

І ця пам'ять виявилася дуже живою. Люди впізнавали вулиці, будинки, обличчя. Ділилися спогадами.

Грудень завершив рік подією особливої ваги.

До нас прибула виставка з Національного музею Тараса Шевченка – «Шевченко: Мозаїка малярства», присвячена 210-річчю від дня народження митця. Тридцять п'ять факсимільних репродукцій, фільм про Шевченка-художника – той, якого багато хто ще не знав.

Ми звикли бачити в ньому поета. Але цього разу відкривався інший Шевченко – художник, професіонал, людина великого таланту і праці. У відкритті взяв участь генеральний директор музею Дмитро Стус.

Те, що всеукраїнський проєкт розпочався саме з нашого міста, було для нас честю. І відповідальністю.

Але, мабуть, найважливішим було інше.

У залах було багато дітей і юнацтва, і це створювало особливі відчуття. Мене це надихало на нові задуми, адже прийшло розуміння – у нас є майбутнє.

Довгоочікуваний фотозвіт про виставку робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» в суботній школі імені Лесі Українки в місті Курітіба (Бразилія).

Довгоочікуваний фотозвіт про виставку робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» в суботній школі імені Лесі Українки в місті Курітіба (Бразилія).

Передача робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» до Державного архіву Кіровоградської області.

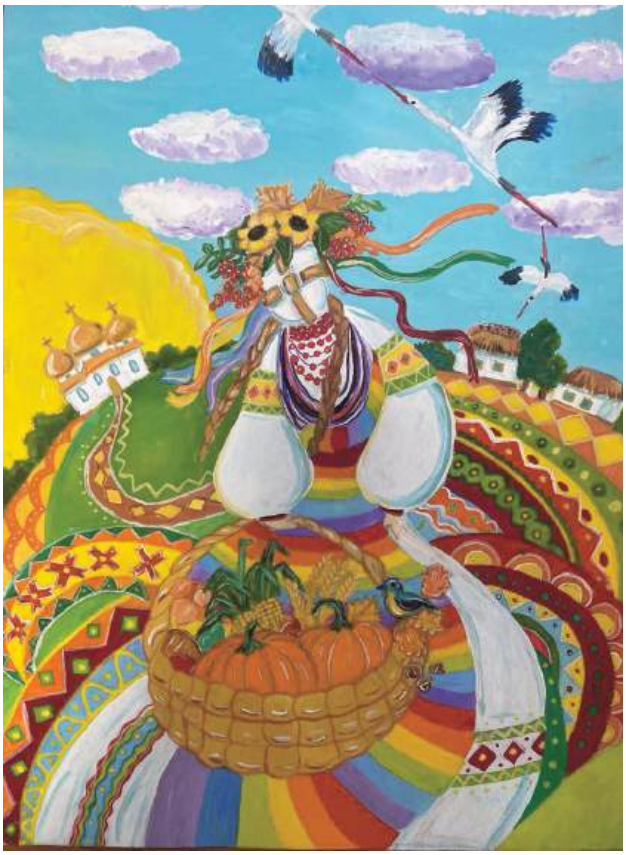

СЕРТИФІКАТ

Цим сертифікатом підтверджується
створення архівної колекції документів
Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка

«Щаслива дитина – квітуча Україна»

(засновники конкурсу – галерея «Елисаветград»
та Благодійний фонд «Щаслива дитина – квітуча Україна»)

з присвоєнням архівного номеру 8130.

Директор Державного архіву
Кіровоградської області

Лілія МАРЕНЕЦЬ

Сертифікат про присвоєння архівного номера.

Від родини Рацулів завжди отримуєш увагу та підтримку.

Ніна Шурапова передала до галереї книгу свого чоловіка про наш театр і його діячів.

Микита Неманов.

Відкриття виставки «Краса мистецтва періоду Едо» з колекції Микити Неманова.

Микита Неманов та Марія Сисоєва.

Відкриття виставки «Краса мистецтва періоду Едо».

Юрій Тютюшкін Микола Цуканов

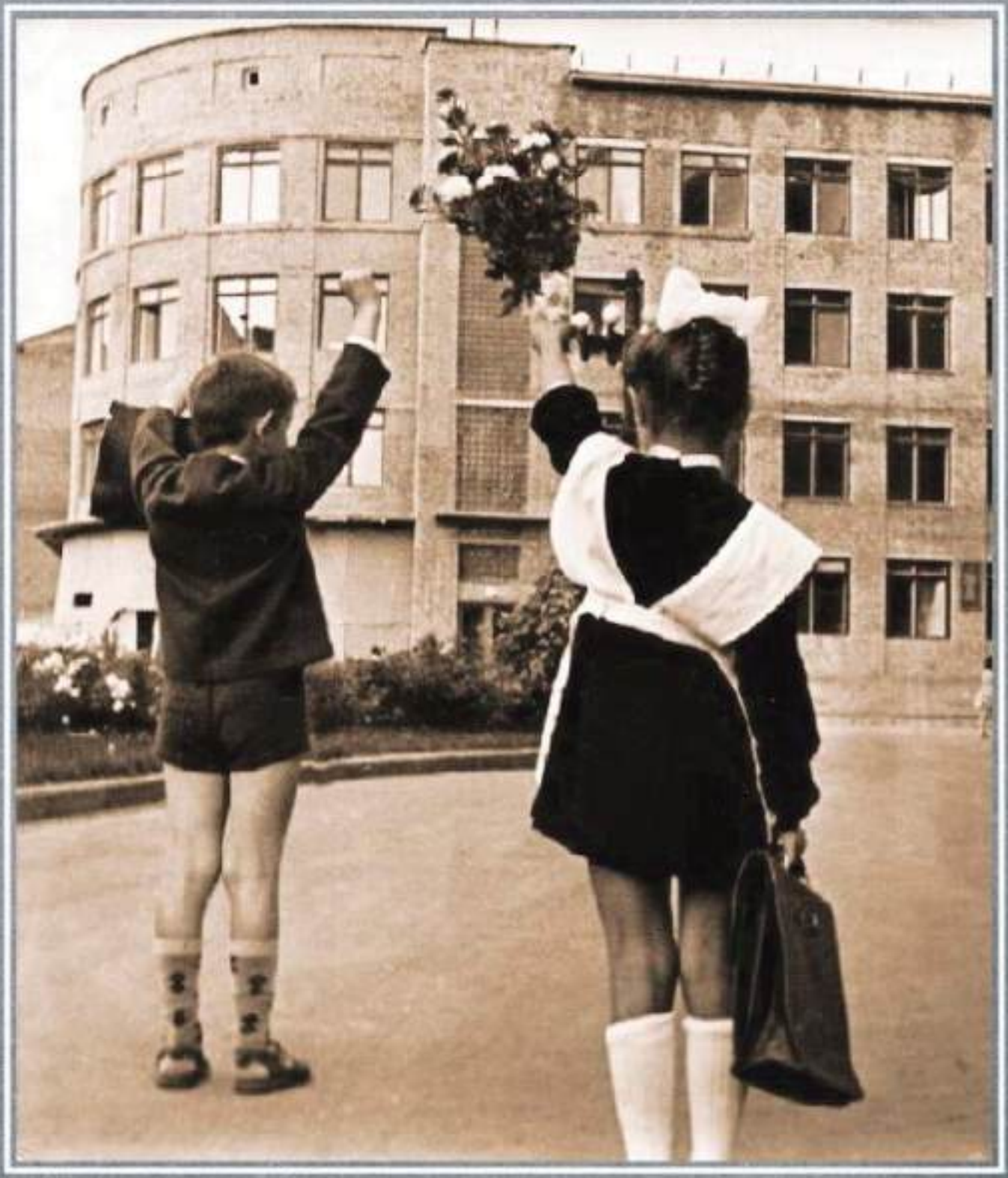

МІСТО, ЯКЕ ПАМ'ЯТАЄМО

Асфальтування вулиці Гоголя. Фото початку 1950-х років.

«Давні друзі»
(Валерій Добробатько, Тетяна Смірнова, Тетяна Голубовська, Світлана Сисоєва).

Презентація книги «Місто, яке пам'ятаємо».

Відкриття виставки «Краса мистецтва кімоно (Японія, XVIII-XX ст.)».

Микита Неманов на відкриття виставки кімоно.

З Миколою Кравченком.

Черговий подарунок від родини Лебєдєвих.

На відкриття виставкового проєкту Національного музею Тараса Шевченка «Шевченко: мозаїка малярства» приїхав директор музею Дмитро Стус.

Відкриття виставкового проєкту Національного музею Тараса Шевченка «Шевченко: мозаїка малярства».

Київські гості в галереї.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА «ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

2024

ОРГАНІЗАТОР
ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД»
(м. Кропивницький)
тел. +38 050 2072700

ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

За підтримки

КІРОВОГРАДСЬКА РЕГІОНАЛЬНА ТОРГОВО-ПРОМИСЛОВА ПАЛАТА

Художній текст: Дудник, м. Київ www.kalyadnik.gallery

	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Листопад	Грудень
ПН	1 8 15 22 29	5 12 19 26	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
ВТ	2 9 16 23 30	6 13 20 27	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
СР	3 10 17 24 31	7 14 21 28	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
ЧТ	4 11 18 25	1 8 15 22 29	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
ПТ	5 12 19 26	2 9 16 23	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
СБ	6 13 20 27	3 10 17 24	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
НД	7 14 21 28	4 11 18 25	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29

XV. 2024. ВСІ КВІТИ ДЛЯ НЕЇ!

Рік для нас почався не за календарем, а ніби зливаючись в єдине ціле з попереднім.

Тоді, в самому кінці 2023-го, ми відправили до Сполучених Штатів дитячі малюнки учасників Всеукраїнського конкурсу «Щаслива дитина – квітуча Україна». Вони полетіли далеко – за океан, несучи із собою не просто фарби й лінії, а дитячі мрії, віру і ту щирість, яку не під силу зруйнувати жодним воєнним діям.

На початку року прийшов лист.

У ньому – слова вдячності, новини про благодійний захід у Нью-Йорку, про присутність мера, про тисячі людей, які побачили ці роботи. Про понад двадцять тисяч доларів, зібраних на лікування українських військових і дітей. І найголовніше – про те, що малюнки наших дітей стали не просто експонатами, а символами надії.

У березні ми вирішили зробити подарунок жінкам міста. У залах з'явилися двадцять два портрети, виконані олівцем заслуженим художником України Олександром Охапкіним. Це були авторські роботи, що вражали професіоналізмом і технікою творення.

У кожному штриху відчувалася впевненість руки майстра, роки досвіду і тонке розуміння й відчуття жіночої краси.

А вже першого травня простір галереї наповнився іншим диханням – морем і степом водночас. Виставка одеських художників «Ритми моря і степу» зібрала митців, для яких південь України – це не географія, а стан душі. У їхніх роботах було багато світла, простору і свободи, чого так бракує у тривожні воєнні часи. У відкритті виставки взяли участь голова СНХУ Костянтин Чернявський та голова одеського відділення НСХУ, народний художник України Анатолій Горбенко.

У другій половині червня ми презентували книгу «Медальєр В'ячеслав Попов». Для мене це була не чергова презентація, а розмова про людину, яку я знав особисто і яка створила єдину в Україні медаль, присвячену моїй мамі – Олександрі Цукановій.

В'ячеслав Васильович був моїм другом, і вихід книжки – це моя особиста подяка Майстру за нашу дружбу.

А 3 серпня галерея наповнилася особливим теплом.

Виставка «Всі квіти для тебе» була присвячена Світлані – моїй дружині, мамі нашого сина і людині, без якої ця історія просто не відбулася б.

На виставці були представлені картини відомих українських художників: Анатолія та Сергія Шаповалових (Кропивницький), Петра Чакіра (Ізмаїл), Ла-

риси Полякової (Крим), Якова Калашника (Дніпро), Василя Коркішка (Дніпро), Людмили Ганушевич (Ржищів Київської області), Олександра Охапкіна (Олександрія) та інших митців. Їхні роботи наповнили простір галереї світлом, теплом і щирими емоціями. Кожна картина була окремою історією – історією краси, життя і любові.

Квіти на полотнах, створені різними художниками, стали мовою, якою говорили всі ми. Про любов. Про вдячність. Про те, що іноді словами не скажеш.

Того дня галерея була щирими побажаннями щастя від багатьох наших друзів.

25 жовтня відбулася виставка-зустріч із Анатолієм Шаповаловим – подія, яку складно назвати просто мистецькою. «Мистецтво заради життя» – таку назву мала виставка картин. І за цією назвою жила історія.

Його онук Єгор у дев'ятнадцять років пішов на війну. Був тяжко поранений і вже більше двох років знаходиться у комі. Два роки між надією і небуттям.

Після цього художник не міг писати, та не підходив до мольберта. Ми їздили до нього зі Світланою . Сиділи на кухні. Пили чай. Говорили про творчість, про життя, про те, що ще не все втрачено.

І одного дня він сказав:

– Якщо я перестану писати – я зраджу його.

Він повернувся до мольберту. Життя триває.

Кінець року був наповнений світлом людської пам'яті.

21 грудня ми презентували книгу «Оперета мого серця». У залі зібралися люди, для яких сцена була частиною життя. Їм було далеко за вісімдесят, але коли вони почали говорити, співати, читати вірші – зникло відчуття віку.

Головною героїнею вечора стала Людмила Листопадова. Її щирість, її любов до театру об'єднали всіх присутніх воєдино – в дуже тепле і справжнє відчуття естетичної насолоди.

Після виходу цієї книги мене запитали:

– Навіщо тобі це? Навіщо витрачати час, сили, кошти на книги, які читає невелике коло людей?

«А дійсно?! Навіщо?» Я не прагну стати відомим письменником чи краєзнавцем. Я просто не хочу, щоб забували людей, яких ще вчора поважали, пам'ятали, слухали, а сьогодні їхні імена зникають у невідомість.

Мої книги не розлітаються тисячними тиражами. Більшість із них залишаються у бібліотеках, музеях, архівах. У друзів. У тих, кому це справді потрібно.

І цього достатньо. Бо головне – вони залишаються в історії.

Це моя маленька боротьба проти забуття.

Виставка робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» в США.

Олександр Охапкін. Роботи з серії «Я – українка» в олівці.

Зустріч в галереї з головою Національної Спілки художників України Костянтином Чернявським.

Сергій Кріпак та Костянтин Чернявський.

Відкриття виставки робіт одеських художників «Ритми моря і степу».

Роботи одеських художників представляв Анатолій Горбенко.

На відкритті виставки робіт одеських художників «Ритми моря і степу».

Відкриття виставки робіт одеських художників «Ритми моря і степу».

На відкритті виставки робіт одеських художників «Ритми моря і степу».

МИКОЛА ЦУКАНОВ

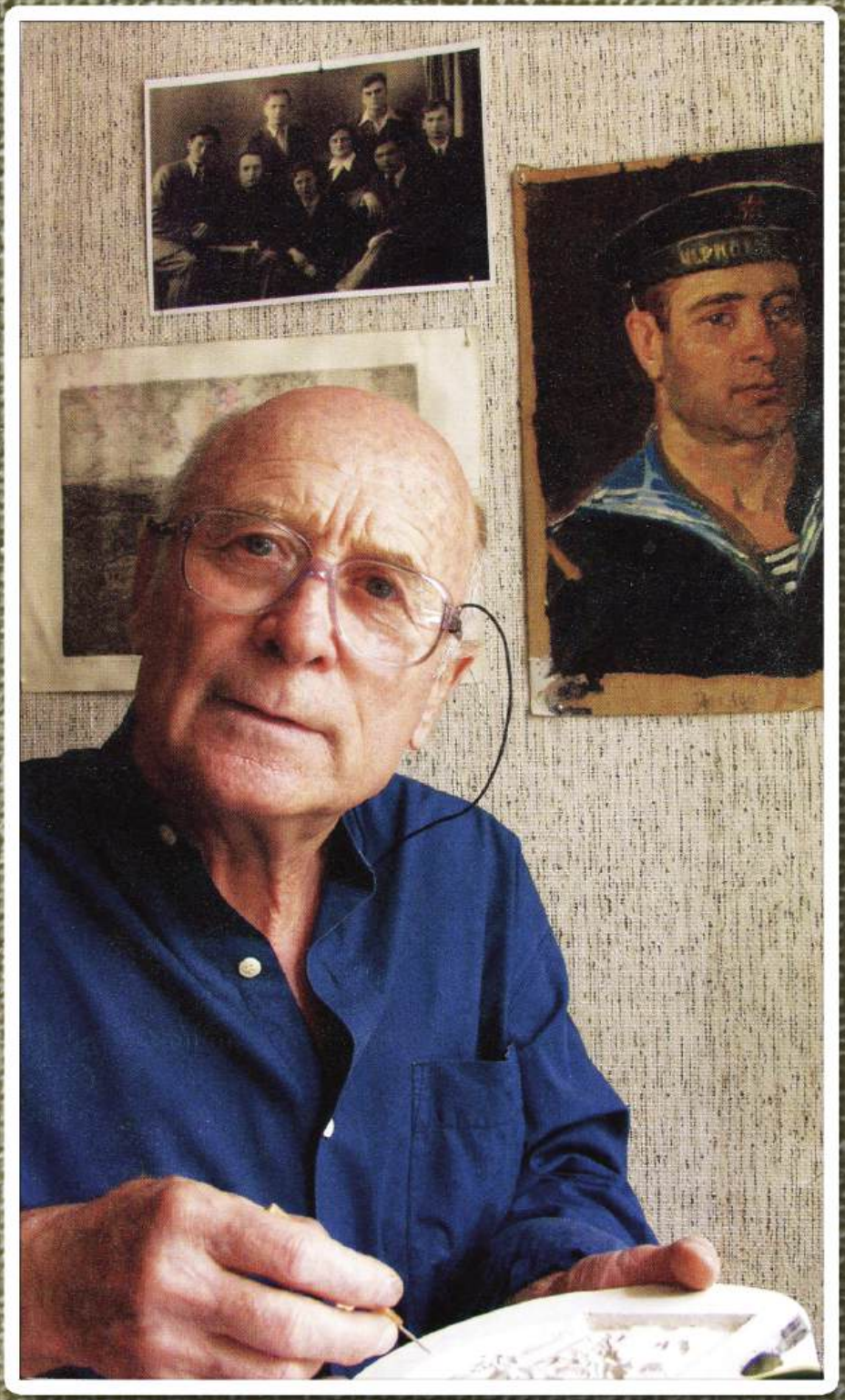

Медальєр В'ячеслав Попов

Лілія Маренець.

Анатолій Сіромаха.

Гості зі Світловодська на презентації книги «Медальєр В'ячеслав Попов».

Презентація книги «Медальєр В'ячеслав Попов».

Олена Нікітіна передала галереї свою колекцію дзвіночків.

З Людмилою Шубіною.

Черговий дарунок від Мирослави Єгурнової.

З Андрієм Максютою.

Календарі Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» користуються популярністю.

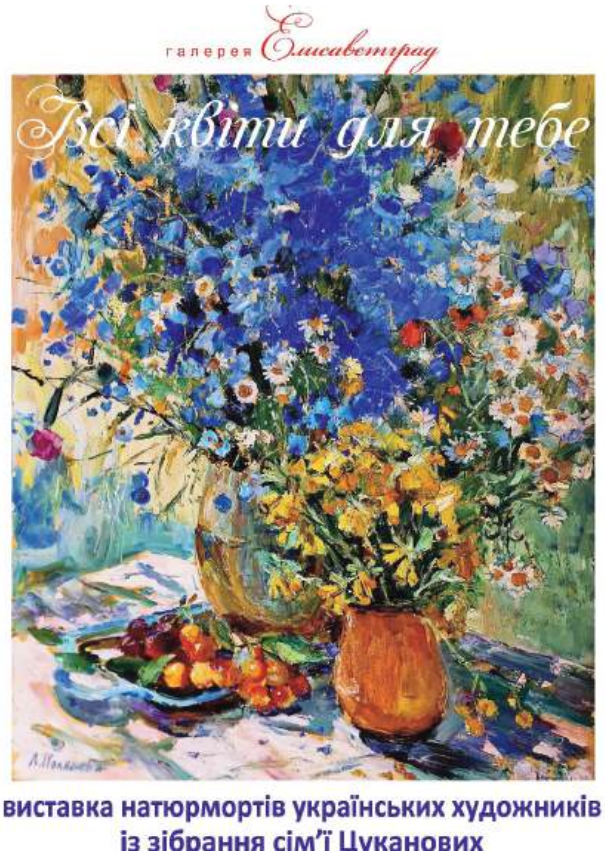

Вся родина в сборі.

Погашення спеціальної ювілейної марки.

На Світланин день прийшли давні друзі та близькі.

В залі тільки радісні посмішки та ледь зволожені очі.

Алла Бабенко, Марія Сисоєва та родина Таран на святі Світлани.

Поздоровлення Анатолію Шаповалову від міського музею О. Осмьоркіна (зліва) та від галереї з відкриттям його ювілейної виставки.

Анатолій Шаповалов на фоні портрета онука Єгора.

Відкриття ювілейної виставки Анатолія Шаповалова.

Виступ капітана аджамської футбольної команди.

Сім'я сина Дениса на відкритті виставки батька та дідуся.

Відкриття ювілейної виставки Анатолія Шаповалова.

Анатолій Шаповалов сфотографувався з колегами.

галерея Елисаветград

Людмила Листопадова: "Оперета мого серця"

Презентація книги Людмили Листопадової «Оперета мого серця».

Поціновувачки оперети на презентації книги.

З Людмилою Листопадовою на презентації книги.

Виступ Жанни Бобровницької на презентації.

Виступ Мирослави Єгурнової на презентації.

Виставка робіт учасників Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна» у Великобританії.

Домінік Раад, член Парламенту Великобританії, завітав до школи Cobham Free School особисто побачити малюнки дітей з України.

Традиційна допомога від Тетяни та Олександра Рацулів
Всеукраїнському конкурсу дитячих малюнків «Щаслива дитина – квітуча Україна».

З родиною Журавльових.

Учасники Всеукраїнського конкурсу дитячих малюнків
«Щаслива дитина – квітуча Україна» в Гірничій гімназії м. Кропивницького.

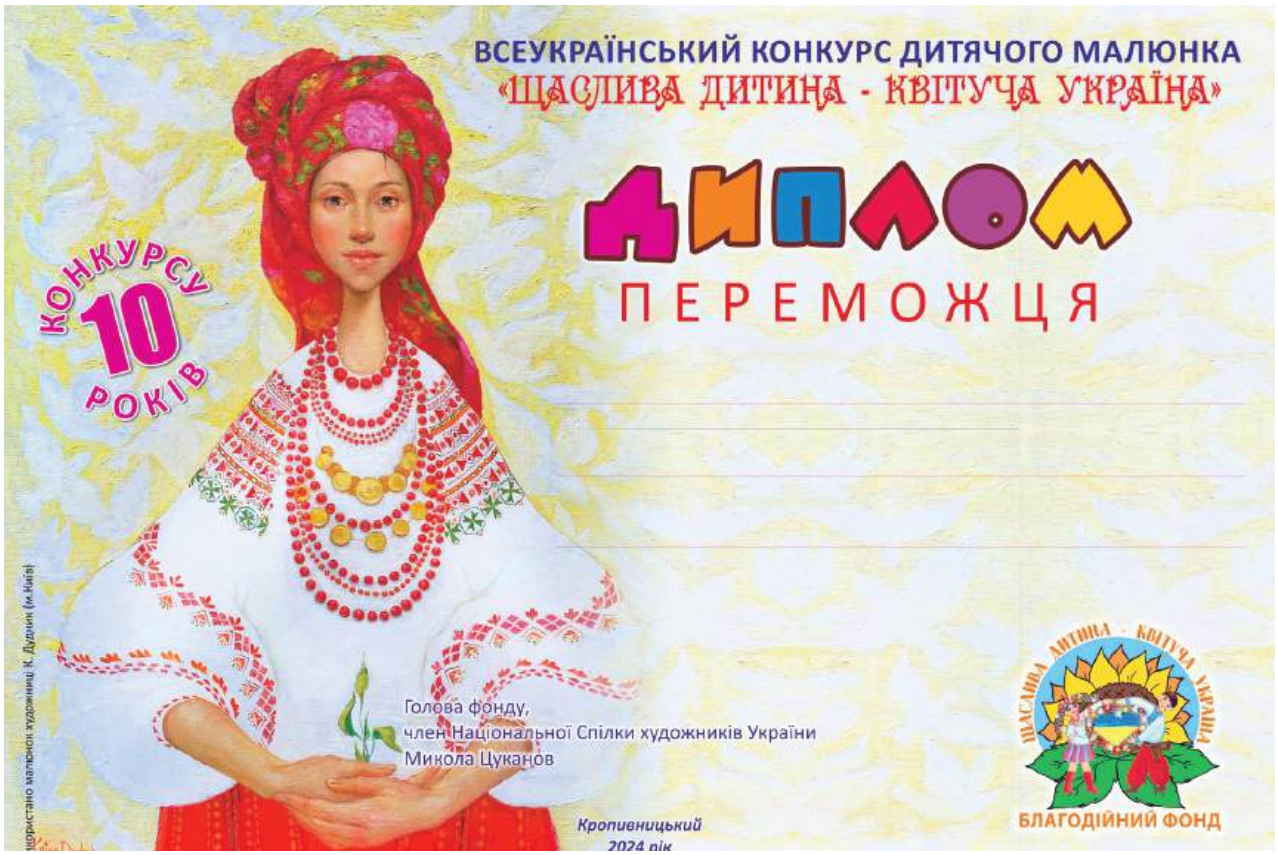

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»

КОНКУРСУ 10 РОКІВ

2025

БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

ЦЕНТР РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНИХ КУЛЬТУР
ЄДИНА РОДИНА

ОРГАНІЗАТОР
ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД»
(м. Кропивницький)
тел. +38 050 2072700

ГО «Центр розвитку національних культур «ЄДИНА РОДИНА»
тел. +380 (50) 172-57-51
orgcenteruf@gmail.com

Художниця Катя Дудник. www.katyadudnik.gallery

	Січень	Лютий	Березень	Квітень	Травень	Червень	Липень	Серпень	Вересень	Жовтень	Листопад	Грудень
ПН	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
ВТ	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
СР	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
ЧТ	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
ПТ	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26
СБ	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
НД	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28

XVI. 2025. РІК НАРОДЖЕННЯ МУЗЕЮ

31 січня ми отримали офіційний лист від Посольства України в Республіці Словенія, у якому висловлювалася щира подяка за проведення Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка «Щаслива дитина – квітуча Україна». Особливо приємно, що малюнки наших талановитих дітей стали окрасою заходів до Дня Незалежності України в Словенії у 2024 році.

6 лютого у галереї знову відкрили персональний вернісаж Миколи Прокопенка, народного художника України з Одеси. До експозиції увійшло близько тридцяти нових полотен майстра, створених протягом останніх років. Це вже друга персональна виставка художника в цих стінах – перша відбулася майже десять років тому. Мене особливо вразили зміни у творчому стилі митця, якому на той момент виповнилося 80 років. Якщо раніше у його картинах домінували великі жіночі фігури, то тепер увага художника зосередилася на життєвих сценах, наповнених дрібними деталями, настроєм і тихою філософією буденності.

30 березня у нас панувала особлива атмосфера: відбулася презентація книги «Вадим Смотренко: педагог, краєзнавець, поет». Того дня звучало багато спогадів. Люди ділилися історіями, теплими словами вдячності, читали вірші та уривки з листів. У залі лунали слова пам’яті про людину, яка торкнулася багатьох людських доль.

14 травня сталася подія, яка викликала сльози вдячності й надихнула нас працювати далі. Понад п’ятнадцять років вхідні двері галереї «Єлисаветград» зустрічали гостей і друзів. Вони сумлінно служили, мовчки витримуючи дощі, сонце, вітер і час. Але останніми роками їхній вигляд став невтішним – дивитися на них було не дуже приємно. Зайвих коштів на заміну не було. Саме тоді, коли ми вагалися – міняти їх чи реставрувати, – з’явилася людина, яка відповіла на наші сумніви не порадою, а вчинком. Майстриня Катерина Москаленко, засновниця кіровоградської «Світлиці», справжня берегиня українських традицій, познайомила нас із дивовижною людиною – Володимиром Кондаковим. Він прийшов у галерею як звичайний гість, подивився виставки, ознайомився з нашими проєктами і зробив прийняв рішення, несподіване для нас.

– Я хочу відреставрувати вам двері, – сказав він. – Безкоштовно. У вільний час. Бо розумію, як багато зробила ваша родина для культури міста й України.

Його слова вразили. Але ще більше – його вчинок.

Згодом ми дізналися, що у 2014 році родина Кондакових пережила страшну трагедію. 24 червня поблизу гори Карачун під Слов’янськом російські терористи збили український військовий вертоліт. На борту були воїни СБУ та Збройних сил України. Усі загинули. Серед них був і син Володимира Леонідовича – Олександр Кондаков. Разом із ним загинув і ще один наш земляк – Олексій Волохов.

Наша родина завжди пам'ятатиме людяний вчинок Майстра.

Так в музеї з'явилася окрема сторінка пам'яті про Героїв, які загинули, захищаючи Україну.

31 травня наша родина разом із друзями виконала обіцянку – в Аджамці було встановлено пам'ятник художнику Володимиру Остроухову. Я щиро радий і пишаюся тим, що цей задум здійснився саме так. Друзі, знайомі й навіть незнайомі люди повірили в нас і в нашу ідею. Це була маленька, але дуже важлива перемога.

Усього за три тижні ми разом зробили те, про що деякі говорили більше року. Хочу подякувати кожному, хто був поруч і підтримав цю справу.

Багато хто твердить, що я занадто часто повторюю слова подяки. Але для мене це справді важливо. Бо у вчинках, у довірі відчувається справжня людська згуртованість.

Особлива наша подяка колективу музею Осмьоркіна на чолі з директором Вітою Черновою, який переказав кошти на встановлення пам'ятника та видання книги.

Я щиро вдячний за підтримку родинам Вісянікових, Кондакових, Мацюк, Рацул, Скорейків, Ткачуків, Мартиросян, Таран, Гордових, А. Абашину, Р. Велігурській, А. Футорянову, О. Данилишин, Л. Коваль, Я. Ковальовій, А. Безтаці, Н. Вакалюк, С. Фоменку, Л. Гайдук, О. Нікітіній, І. Пантєлєєву, В. Ноженко, В. Кривошапці.

26 липня у суботній день і спеку, що буквально плавила асфальт, зал галереї ледве вмістив усіх охочих потрапити на відкриття виставки криворізьких художників 60-80-х років із приватної колекції Віталія Лиса. Глядачі прийшли не лише побачити картини, а й зустрітися з людиною, яка роками збирає, зберігає та щедро ділиться мистецтвом.

Як завжди, у галереї панувала тепла, майже сімейна атмосфера. Приємно, що на відкритті були присутні художники нашого міста: Валерій Давидов, Ігор Смичек, Дмитро Скорейко, Ігор Пантєлєєв, Андрій Хворост, Анатолій Кімнатний. У відкритті виставки також взяв участь одеський художник Геннадій Горбунов, чия виставка відбулася наступного тижня в музеї мистецтв.

15 листопада стало особливим днем для нашого міста. Саме цього дня на базі картинної галереї «Єлисаветград» наша родина відкрила приватний музей «Місто семи імен».

Хтось дуже точно зауважив під час відкриття:

– Нарешті настала мить, коли в наше місто повернулася ПАМ'ЯТЬ.

Пам'ять про людей і події, що створювали його історію. Пам'ять, що оселилася у старих фотографіях, документах, артефактах, речах, які пережили десятиліття.

У залі було багато квітів, привітань, дружніх обіймів. Люди приходили не просто на відкриття музею – вони приходили на зустріч зі своєю історією. Особливо зворушливою стала зустріч із делегацією з Олександрії, які приїхали, щоб привітати нас із цією подією.

Того дня ми разом з однодумцями зробили справу, на яку наше місто чекало 271 рік. Відтепер у цьому місті є простір, де можна відчути: наш шлях не перервано, наша історія триває, ми маємо коріння – значить, маємо майбутнє.

З нагоди відкриття музею надійшли привітання від багатьох людей, які раніше мешкали у нашому місті, зробили значний внесок у його відбудову. Один з таких листів надіслав Василь Мухін. Це слова людини, яка багато років очолювала наше місто, брала на себе відповідальність найскладніші рішення і добре знала, наскільки важливою є пам'ять про наше минуле.

Я щиро вдячний Василю Георгійовичу за те, що знайшов час і написав такі теплі, мудрі слова підтримки на адресу нашої родини та музею «Місто семи імен».

23 листопада у музеї відбулася особлива, непроста й водночас світла зустріч. До нас прийшли люди, які пережили найболючіше – втрату рідних у цій страшній війні. Ми слухали їхні історії. Їхній тихий біль. Їхню силу, що не підкорилася горю.

Кожна розповідь була окремою книгою пам'яті. Ми обіймалися, трималися за руки, говорили прості слова підтримки. Іноді саме вони мають найбільшу вагу.

Того дня ми познайомилися з чудовими людьми з міста Моршин – Катериною та Віктором Ільницькими, які сказали багато теплих слів на підтримку нашої справи. Такі зустрічі підтверджують, що музей завжди буде місцем, де пам'ять живе.

6 грудня в музеї відбулася виставка, що народилася у світлі свічок. Через відключення електроенергії зал освітлювали лише десятки маленьких вогників. Свічки мерехтіли, і їхнє полум'я то затихало, то дужчало - і у цій особливій атмосфері ніби оживали творіння Юрія Касьянова. Форми і орнаменти ваз здавалися стародавніми історіями, що знову почали промовляти до глядачів. Це була тиха магія мистецтва.

Гості були зачаровані. Юрій – зворушений. Особливо теплими були експромти Олени Нікітіної, Мирослави Єгурнової та друзів, які прийшли розділити з митцем цей вечір. Своїм професійним, глибоким поглядом поділилася також Лариса Кулініч, художник-кераміст та дослідниця історичного гончарства.

Ця виставка створила переконання: навіть у темряві мистецтво здатне запалювати світло в людських душах.

Не можу не згадати ще одну подію наприкінці року.

Побачило світ видання «Колекціонер Тютюшкін». 25 грудня у музеї історії міста «Місто семи імен» ця книга була представлена, як подарунок людині, яка роками сама дарує міським музеям та бібліотекам фотографії, документи, різноманітні артефакти зі своєї колекції. Наша родина свідомо реалізувала свій

задум – такий своєрідний дар «у відповідь» знаному колекціонеру і меценату Юрію Володимировичу Тютюшкіну.

2025 рік – рік відкриття музею – ще раз підтвердив, що на всіх етапах історії нашого міста були люди, які любили його і робили все можливе, щоб воно мало своє обличчя. І, мабуть, саме завдяки таким людям це обличчя не блякне з часом. Воно змінюється, але залишається впізнаваним – у пам'яті, у справах, у людях.

Посольство України
в Республіці Словенія
Мівка 27
1000 Любляна, Словенія
+386 1 421 0604 +386 1 421 0603 (fax), emb_si@mfa.gov.ua

Veleposlaništvo Ukrajine
v Republiki Sloveniji
Mivka 27
1000 Ljubljana, Slovenija
slovenia.mfa.gov.ua

«28» січня 2025 року

Голові Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнку «Щаслива дитина – квітуча Україна»

М.М.ЦУКАНОВУ

Шановний Миколо Миколайовичу!

Посольство України в Республіці Словенія висловлює вдячність Вам особисто, Благодійному фонду «ЩАСЛИВА ДИТИНА – КВІТУЧА УКРАЇНА», а у Вашій особі – всім учасникам Всеукраїнського конкурсу дитячого малюнка за неймовірні роботи, які стали справжньою окрасою заходів посольства до Дня Незалежності України у 2024 році.

Впевнені, що демонстрація дитячих малюнків українських дітей під час офіційних заходів в Республіці Словенії сприяє налагодженню глибокого взаєморозуміння між народами України та Словенії, сприяє укріпленню дружби і взаємоповаги між дружніми народами України та Словенії.

Щиро вдячні за Вашу активну діяльність, підтримку та натхнення, які Ви даруєте українським дітям, відкриваючи їм шлях до творчості і можливість висловити свою любов до Батьківщини, а також за ефективну взаємодію для поширення позитивного іміджу України закордоном.

З повагою

Посол **Андрій ТАРАН**

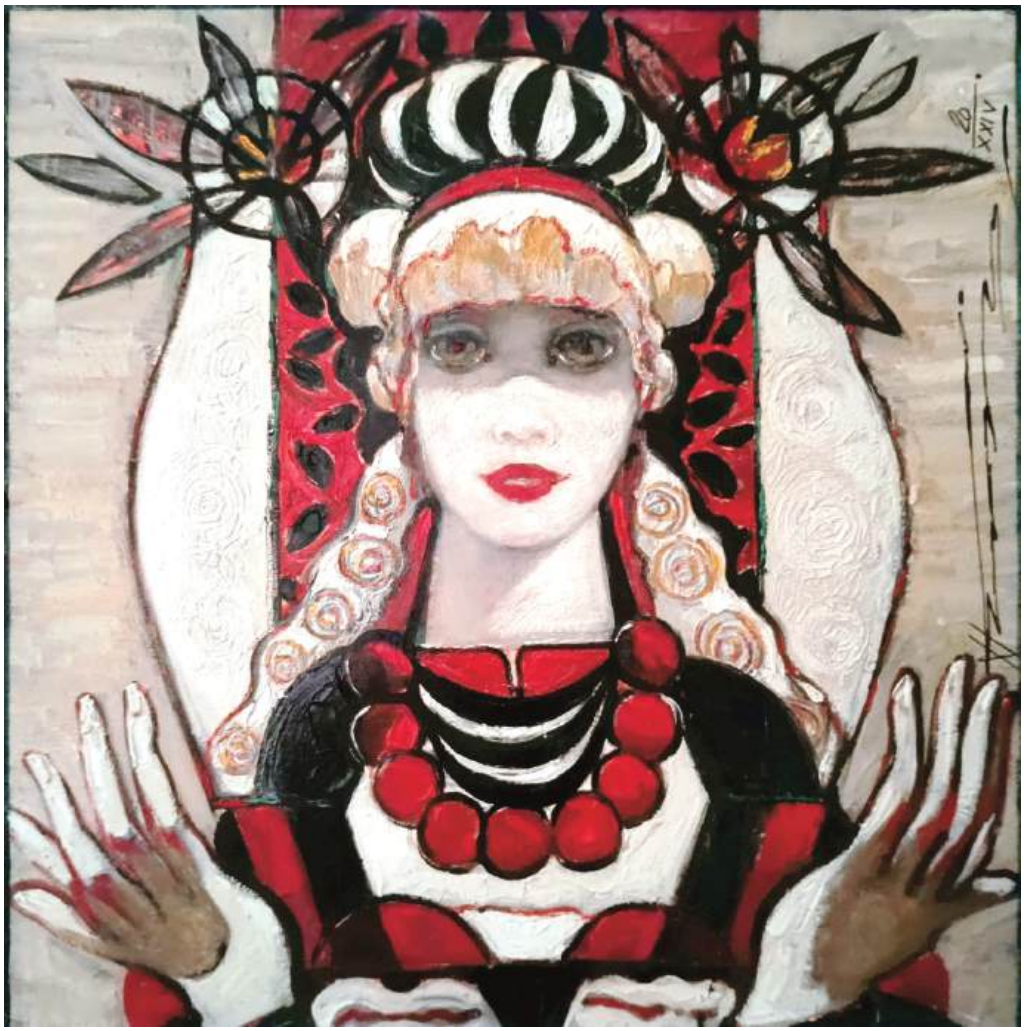

Микола Прокопенко «Vivat, Оранта», 2024.

З Людмилою Листопадовою.

Микола ЦУКАНОВ

Вадим Смотренко: педагог, краєзнавець, поет

Дружина та донька Вадима Смотренка на презентації книги про нього.

Презентація книги разом з Оленою Смотренко.

Виступи Валентини Бажан та Мирослави Єгурнової на презентації книги.

Презентація книги «Вадим Смотренко: педагог, краєзнавець, поет».

З Володимиром Кондаковим.

Подарунок від Володимира Могилюка.

Відкриття посмертного листа Анатолія Кривохижі.

Пам'ятник на могилі Володимира Остроухова.

Анатолій Шаповалов «Натюрморт пам'яті друга», 2025.

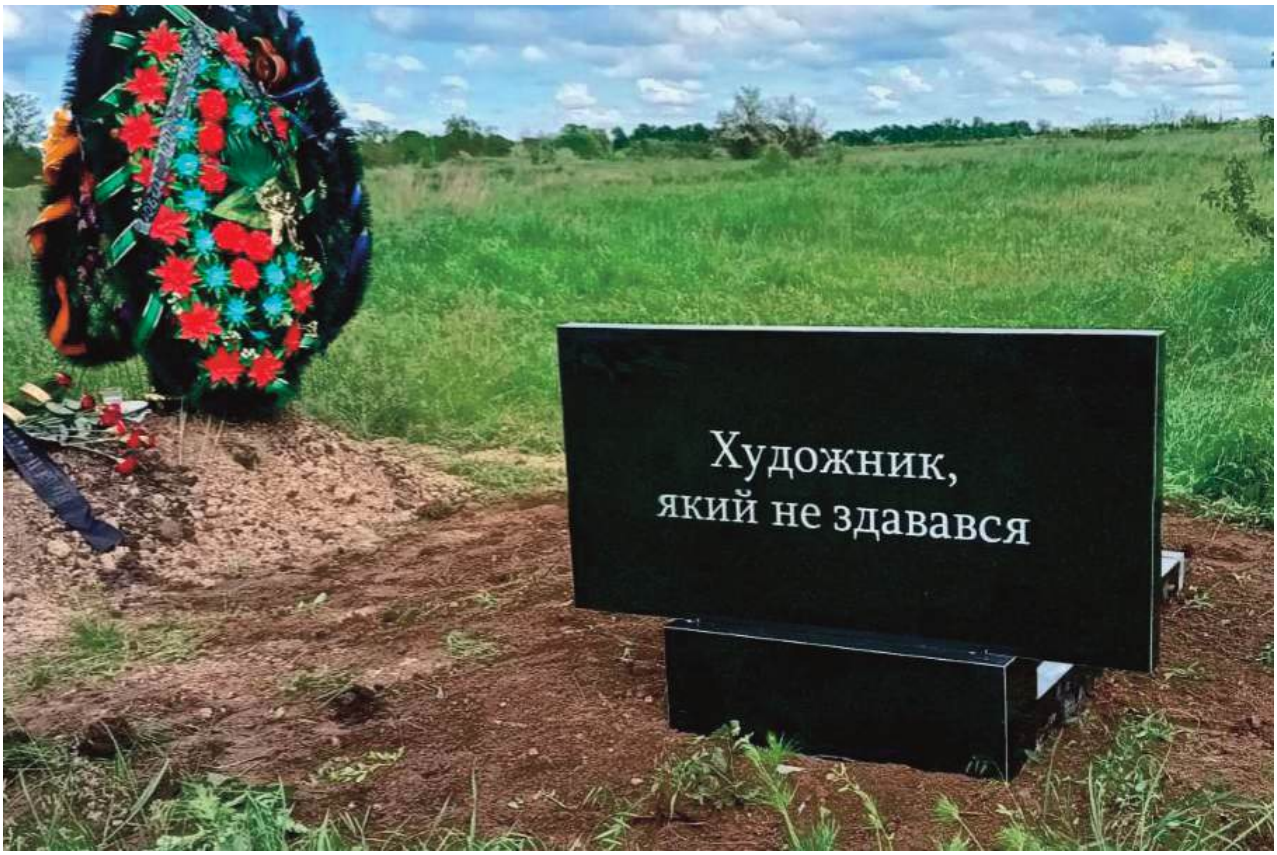

Пам'ятник на могилі Володимира Остроухова.

Глєб Цуканов з товаришем,
бійцем ЗСУ Богданом Галасем.

З Анатолієм Шаповаловим
біля автопортрету художника.

З Олександром Сіомою
та Валерієм Добробатьком.

Черговий подарунок від родини Єгурнових.

галерея Єлисаветград

Тетяна Смірнова

Покоління, пов'язані любов'ю

Презентація книги Тетяни Смірнової «Покоління, пов'язані любов'ю»

З Борисом Набокою

З Віталієм Лисом (м. Кривий Ріг), Валерієм Давидовим та Володимиром Горбенком.

Відкриття виставка робіт криворізьких художників «Художня слава Кривого Рогу».

Відкриття виставка робіт криворізьких художників «Художня слава Кривого Рогу».

Інтерв'ю Віталія Лиса Олені Нікітіній.

З Марією Чорною та Катериною Миронюк.

Подружжя Черемісових.

Презентація приватного музею «Місто семи імен».

Презентація приватного музею «Місто семи імен».

Презентація приватного музею «Місто семи імен».

Презентація приватного музею «Місто семи імен».

З Юрієм Тютюшкіним.

З Борисом Шевченком.

З родиною Кондакових.

Експозиція музею, присвячена загиблим захисникам України.

Зустріч в музеї з батьками загиблих захисників України.

Виставка авторської кераміки Юрія Касьянова.

Валентина Ноженко тп Катерина Лісняк.

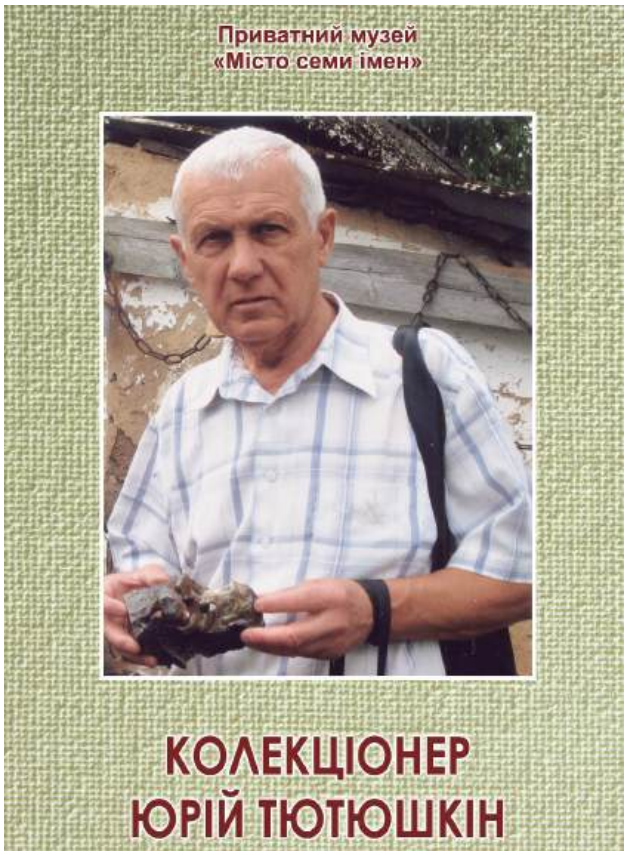

З Анатолієм Авдєєвим та Юрієм Тютюшкіним.

Учасники презентації книги «Колекціонер Юрій Тютюшкін».

Юрій Тютюшкін та Олександр Чорний.

З Юрієм Тютюшкіним та Іваном Петренком.

До музею «Місто семи імен» завітали майбутні охоронці громадського порядку.

Нова зустріч з родиною Лебєдєвих – нові подарунки.

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«Щаслива дитина - квітуча Україна»
ДИПЛОМ
УЧАСНИКА
Голова фонду,
член Національної
Спілки художників України
Микола Цуканов
Кропивницький
2025 рік
ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ КОНКУРС ДИТЯЧОГО МАЛЮНКА
«ЩАСЛИВА ДИТИНА - КВІТУЧА УКРАЇНА»
2026
БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД
ОРГАНІЗАТОР
ГАЛЕРЕЯ «ЄЛИСАВЕТГРАД»
(м. Кропивницький)
тел. +38 050 2072700
ЄДИНА РОДИНА
ГО «Центр розвитку
національних культур
«ЄДИНА РОДИНА»
тел. +380 (50) 172-57-51
orgcenteruf@gmail.com
Січень
Лютий
Березень
Квітень
Травень
Червень
Липень
Серпень
Вересень
Жовтень
Листопад
Грудень

XVII. 2026. ІСТОРІЯ ТРИВАЄ

За традицією, початок нового року ми відзначили відкриттям виставки робіт українських художників. Було представлено 38 робіт із колекції нашої родини та колекції Вадима Юрлова з Миколаєва.

12 березня відбулася презентація-зустріч із Віктором Шишкіним – першим Генеральним прокурором України, суддею Конституційного Суду, заслуженим юристом України, народним депутатом України I-III скликань, видатним державним правником, який розпочинав трудову діяльність на Кіровоградщині. Це була перша зустріч, яку ми провели в рамках проєкту «Цікаві особистості у музеї «Місто семи імен». Відбулася відкрита розмова з людиною, яка стояла біля витоків української державності. Разом зі Степаном Хмарою, Левком Лук'яненком, В'ячеславом Чорноволом, Вадимом Гетьманом та іншими діячами він брав участь у державотворчій роботі зі створення незалежної України.

20 березня відбулася презентація книги «Художник, який не здавався», своєрідний вечір пам'яті людини, що не скорилася долі – Володимира Остроухова.

Для мене найвищою оцінкою стали слова однієї з учасниць: «Я брала участь у багатьох презентаціях книг, але сьогоднішня стала найяскравішою і незабутньою».

Книга про митця і пам'ятник, які з'явилися завдяки спільним зусиллям друзів і однодумців – це пам'ять, яка продовжує жити у наших серцях .

Щиро радію, що до нас завітала делегація з Аджамки, яку представляли: голова Аджамської сільської ради Кропивницького району Тетяна Зайченко, організаторка притулку «Затишна оселя» Валерія Кривошапка, заслужений художник України Анатолій Шаповалов. Кожен учасник отримав книгу як пам'ять про дивовижного художника Володимира Остроухова.

Презентація нової книги Віктора Шишкіна.

Презентація нової книги Віктора Шишкіна.

Віктор Шишкін.

Микола ЦУКАНОВ

Художник, який не здавався

Презентація книги «Художник, який не здавався».
Виступ Галини Рацул та Ігоря Смичека.

Делегація Аджамки на презентації книги «Художник, який не здавався».

Анатолій Шаповалов.

Родина Рацулів-старших.

Презентація книги «Художник, який не здавався».

Алла Бабенко, Валерій Давидов, Любов Смоляк, Анатолій Шаповалов та родина Цуканових.

Ось і завершилася моя розповідь про п'ятнадцять років, які справді промайнули, як одна мить.

У цьому миті, довжиною в півтора десятка років, – тисячі подій, зустрічей, виставок, розмов, радості й хвилювань. У цій миті – пам'ять про те, що ми пережили разом, що нас об'єднувало, що давало і дає сили й надію рухатися далі.

Роки війни, яка досі триває, назавжди змінили нас, зробивши сильнішими й мудрішими. Ми стали свідками й учасниками неймовірної людської стійкості, взаємодопомоги, любові до свого, рідного, та непримиренності до зла й жорстокості.

Я хочу подякувати друзям – усім тим, хто протягом цих роки був поруч із нами, за підтримку та допомогу.

Бажаю всім нам, попри труднощі, зберегти віру в краще майбутнє. Щоб кожен день приносив світло і радість, навіть у дрібних речах. Нехай посміхаються наші діти, у домівках буде затишок, а в душах – тепло.

Заради цього працювала, працює і буде працювати наша родина, яка одного разу просто повірила, що навіть невелика галерея може стати місцем для пам'яті, культури, особливої атмосфери і людських історій.

І якщо через роки хтось відкриє двері на Пашутінській, 36, я хочу, щоб там і далі панувала та сама атмосфера, те саме просте відчуття: тут люблять місто, тут бережуть пам'ять, тут вірять у майбутнє.

ЗМІСТ

I. КОЛИ ПЕРЕГОРТАЄШ ПАМ'ЯТЬ 4
II. 2011. ТОЙ БЕРЕЗНЕВИЙ ДЕНЬ 10
III. 2012. РІК ПОШУКУ І ВІДКРИТТІВ 45
IV. 2013. ВІД ВИЛКОВОГО ДО ГОЛЛІВУДУ 64
V. 2014. МИСТЕЦТВО У ТРИВОЖНИЙ ЧАС 80
VI. 2015. РІК МРІЙ, ЩО СТАЛИ ПРОЄКТАМИ 95
VII. 2016. ВІД БЕРЕГІВ ІНГУЛУ ДО БЕРЕГІВ ДУНАЮ 117
VIII. 2017 СХОДИНКИ, ЩО ВЕДУТЬ УГОРУ 147
IX. 2018. РІК НЕСПОДІВАНИХ ЗУСТРІЧЕЙ 197
X. 2019. МИТТЄВОСТІ, ЩО ЗАЛИШАЮТЬСЯ З НАМИ 241
XI. 2020 ЖИТТЯ НЕ ПОСТАВИШ НА ПАУЗУ 268
XII. 2021. ГАЛЕРЕЯ В ЧАС ОБМЕЖЕНЬ 284
XIII. 2022. РІК ВИПРОБУВАНЬ 306
XIV. 2023 РІК. РІК, ЩО З'ЄДНУЄ СВІТИ 318
XV. 2024. ВСІ КВІТИ ДЛЯ НЕЇ! 335
XVI. 2025. РІК НАРОДЖЕННЯ МУЗЕЮ 365
XVII. 2026. ІСТОРІЯ ТРИВАЄ 391

Автори фотографій, використаних у виданні:

Сергій Гусарченко,
Ігор Демчук,
Світлана Дубіна,
Олексій Каприця,
Сергій Каракулін,
Олена Карпенко,
Ольга Краснопольська,
Іван Леонов,
Сергій Синєок,
Ігор Філіпенко,
Глєб Цуканов,
Микола Цуканов,
Олег Шрамко,
Олександр Шулешко
та інші.

Микола Миколайович Цуканов

«Галерея «Єлисаветград».
15 років як одна мить».

Редактор – Сергій Каракулін
Prepress – Олександр Островерхов

Формат . Ум. друк. арк.
Тираж . Зам. № .

Надруковано